

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Harlequin®

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

İki Roman
Bir Arada

Desire

USA TODAY'in seçtiği en çok okunan yazar

KATHERINE GARBERA

Doğru Aşk

NEW YORK TIMES'in seçtiği en çok okunan yazar

MAYA BANKS

Unutulmayan Kadın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - www.pdfkitap.com

MAYA BANKS

Unutulmayan Kadın

Çeviri
Ebru Sürmeli

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: ENTICED BY HIS FORGOTTEN LOVER
Türkçe Adı: UNUTULMAYAN KADIN

ISSN 2416 – 0981
201210207
Harlequin Desire-1

Copyright © 2011 by Maya Banks

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Desire İki Roman Birarada
Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.
Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak : Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umur Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:090212622222

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2012 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Bryony (Bry) Morgan

Romanın kadın karakteri

Rafael de Luca

Romanın erkek karakteri

Ryan, Cameron ve Devon

Rafael'in en yakın üç arkadaşı ve ortakları

Laura

Bryony'nin büyükannesi

Silas Taylor

Adanın şerifi

Rupert Daniels

Adanın belediye başkanı

Ramon

Rafael'in güvenlik şefi

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

RAFANEL De Luca daha kötü durumlara düşmüştü, bundan sonra da şüphesiz düşecekti, ama halledebileceğinden emindi. Bu insanlar onu fazla zorlamıyorlardı. Kendilerini hatırlamadığını bilmeleri mümkün değildi. Sıkıntılı bakışlarını kalabalık balo salonunda gezdirdi. Huzursuzluğunu gidermek için tatsız şaraptan bir yudum aldı. Büyük bir irade örneği göstererek, bu saate kadar kalmayı başarmıştı. Baş çatlayacak gibi ağrıyor, şaraptan aldığı her yudum midesini ağzına getiriyordu.

“Rafe, artık kaçabilirsin,” diye mırıldandı, yanında dikilen Devon Carter. “Yeterince kaldın. Kimse bir şeyden şüphelenmedi.”

Rafael arkasını dönüp üç arkadaşına baktı. Devon, Ryan Beardsley ve Cameron Hollingsworth korumacı tavırlarıyla arkasında dikiliyorlardı. Dostları zaten her zaman arkasında olmuşlardı. Üniversiteye başladıkları günden beri, iş dünyasında başarılı olmaya azmetmişlerdi. Hastane yatağında, hafızasında büyük bir boşlukla yatarken bir an olsun yanından ayrılmamışlardı. Onlara minnettardı...

“Partilerden en son ben ayrılırmışım, bana öyle söylendi,” dedi Rafe, kadehi ağzına doğru götürürken. Ama şarabın kokusunu aldığı anda, fikrini değiştirip, kadehi indirdi. Bir ağrıkesici için neler vermezdi. Ağrıkesici almayı reddetmişti, ama şu anda birkaç tane birden alıp, saatlerce uyuyabilirdi. Uyanığında, şakaklarındaki şu korkunç ağrıdan da kurtulmuş olurdu belki.

“Normalde nasıl biri olduğun kimin umurunda? Partiyi sen vermiyor musun ki,” diye homurdandı Cameron.

Ryan elini kaldırdı. “Ama hepsi de önemli iş ortaklarımız ve onların paralarını istiyoruz hatırlarsan.”

“Üçünüz varken, korumaya ihtiyacım yok,” dedi Rafael, kelimeleri yaya yaya. Şaka bir yana, güvendiği bu insanlara şükran borçluydu. Hafızasını kaybettiğini başka hiç kimseye itiraf etmesi mümkün değildi.

Devon hızla eğildi ve fısıldayarak, “Gelen, Quenton Ramsey,” dedi. “Karısının adı Marcy. Bu adam Ay Adası anlaşmasını onayladı.”

Rafael başıyla onayladı ve arkadaşlarından birkaç adım uzaklaşarak, yaklaşan çifte sıcak bir ifadeyle gülümsedi. Yatırımcıları rahatlatmak önemliydi. Rafael ve iş ortakları, tatil köyleri için birinci sınıf bir yer bulmuşlardı. Teksas kıyısı açıklarında, Galveston’un hemen karşısındaki koyda, ufak bir ada. Arazi Rafael’e aitti. Geriye oteli inşa etmek ve yatırımcıları memnun etmek kalıyordu.

“Quenton, Marcy, sizleri yeniden görmek ne güzel. Bu gece çok hoş görünüyorsun Marcy. Quenton çok şanslı bir adam,” diyen Rafael, kadının elini alıp dudaklarına götürdü. Tekrar zonklamaya başlayan ensesini ovuşturmak istediye de kendini tuttu. Can kulağıyla onları dinliyormuş gibi yapıtı ve bakışlarını hızla etrafta dolaştırdı. Kendisini rahatsız eden şeyi arıyordu. İlk başta şöyle bir bakıp geçtiye de, dikkatini tekrar odanın diğer tarafında duran genç kadına yöneltti. Kadının bakışları sabitti ve bakışlarını üzerine diktiğinde bile, gözünü kırpmamıştı. Bu kadınla, bu kadar ilgilenmiş olması garipti. Genelde uzun boylu, uzun bacaklı sarışınlardan hoşlanırdı. Mavi gözler, yumuşak bir ten, aklını başından alırdı. Bu kadınsa, topuklu ayakkabıyla bile kısa boyluydu ve kadifemsi esmer bir tene sahipti. Saçları ve gözleri de neredeyse kömür gibi siyahtı. Onu ilk kez görüyordu. Galiba...

Rafael hafızasındaki boşluğa lanet etti. Dört ay evvel geçirdiği kazadan birkaç hafta öncesini hiç hatırlamıyordu ve ondan önceki haftalarda da boşluklar vardı. Her şey kopuk kopuktu. Seçici hafıza kaybı... Bu saçmalığın daniskasıydı. Kötü televizyon dizileri dışında, kimsenin seçici hafıza kaybına uğrayacağını sanmıyordu. Doktoru, bunun ardında psikolojik bir sebep olabileceğini söylemişti, ama buna hiç ihtimal vermiyordu. Hafızasını kaybetmeyi kim isterdi ki? Devon’u, Cameron’u ve Ryan’ı gayet iyi hatırlıyordu. Son on seneyi de... Üniversitedeki yıllarını... İş hayatındaki başarılarını... Yanında çalışanların hatırlıyordu. Çoğunu... Hepsini değil... Ve bu da iş yerinde inanılmaz sıkıntılar yaşamasına neden oluyordu. İş ortaklarıyla birlikte milyonlar kazanacakları bu tatil köyü projesini bağlamaya çalıştığı sırada, yatırımcıların yarısını hatırlamaması da bir faciaydı, çünkü bu aşamada, tek bir yatırımcıyı bile kaybetmeyi göze alamazdı.

Genç kadın gözlerini Rafael’den ayırmadan bakıyor, ama yanına gelmeye de teşebbüs etmiyordu. Gözleri kilitlendiği süre içerisinde, bakışları buz gibi olmuş ve karnının üstünde tuttuğu eli, korumacı bir tavırla gerilmişti.

“İzninizle,” dedi Rafael ve gülümseyerek, çevresinde toplanan gruptan ayrıldı ve belli etmemeye çalışarak, esrarengiz kadına doğru yürümeye başladı. Korumaları bir müddet peşinden geldiler. Onların varlığına alışkın değildi, ama insanların kendisinden uzak tutuyorlardı ki, bu da işine geliyordu.

Genç kadın dosdoğru Rafael’in gözlerinin içine bakmayı sürdürüyordu ve yanına yaklaştığında, ilginç bir tavırla çenesini havaya kaldırdı.

Rafael bir müddet kadının önünde durdu. Yüzünün narin hatlarını incelerken, bunun ilk karşılaşmaları olup olmadığını merak ediyordu. Tanışsalar mı mutlaka hatırlardı. “Affedersiniz, tanıyor muyuz?” diye sordu, kadınların dayanamadığını bildiği yumuşak ses tonuyla.

Kadın büyük ihtimalle kıkırdayıp, tanışmadıklarını söyleyecekti. Alenen yalan söyleyip, birlikte harika bir gece geçirdiklerini de söyleyebilirdi tabii. Rafael bunun doğru olamayacağını biliyordu, çünkü bu kadın tipi değildi. Bakışları, siyah kokteyl elbisesinin askısız dekoltesinden fırlayacakmış gibi duran dolgun göğüslere takıldı. Genç kadın beklediği gibi davranmamıştı. Bakışlarını yeniden onun yüzüne çevirdiğinde, gözlerinin derinliklerinde yansıyan öfkeyi gördü.

“Tanıyor muyuz? Böyle mi dediniz?” Genç kadını sesi fısıltı denebilecek seviyede alçaktı. “Seni sefil yaratık!”

Bu sözler, Rafael’in kulaklarında bir kırbaç darbesi gibi yankılandı ve tam bu sözlerle bir anlam vermeye çalışırken, suratının tam ortasına bir yumruk. “Seni orosp...”

Tam bu sırada korumalarından biri aralarına girip, kadını itti ve genç kadın sendeleyerek dizlerinin üstüne düştü.

İşte tam bu sırada Rafael, genç kadının düşerken telaşla karnını tuttuğunu ve elbisenin kıvrımları arasından, onun hamile olduğunu gördü.

Koruma, kadını kolundan sertçe çekerek ayağa kaldırmaya çalıştı.

“Dur!” diye bağırdı Rafael. “Kadın hamile.”

Koruması, şaşkın bakışlarını Rafael’e çevirerek geri çekildi.

Genç kadın güçlükle ayağa kalktı ve gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle, koşmaya başladı.

Rafael uzaklaşan kadına hayretle bakakaldı. Hiç bir şey yapamayacak kadar şaşkındı. Kadının bakışlarında hiddet yoktu. Kendisine vururken bile öfkeyle hareket etmemişti. Bu kadının gözlerinde, keder ve yaş vardı.

Rafael anlamlandıramadığı bir şekilde, bu kadın için üzüntü duydu ve baş ağrısını unutarak, kadının peşinden koşmaya başladı. Otelin lobisinden dışarı fırlayıp, işlek caddeye açılan merdivenlere ulaştığında, ay ışığında parıltıyan bir çift topuklu ayakkabı gördü ve eğilip aldı. Hamile bir kadının bu kadar ince ve yüksek topuklu ayakkabı giymesi doğru muydu?

“Neler oluyor?” diye sordu Cameron, Rafael’in yanına geldiğinde.

Korumalar, Ryan, Devon da gelmişler ve endişeli ifadelerle Rafael’e bakıyorlardı.

Rafael sinirli bir şekilde iç geçirerek, elindeki parlak ayakkabıları güvenlik şefi Ramon’a uzattı. “Bu ayakkabıların sahibini bul bana.”

“Bulunca ne yapayım?” diye sordu Ramon, ciddi bir ses tonuyla.

Rafael başını salladı. “Hiçbir şey. Bana haber ver. Kendim ilgilenirim.”

“Bu iş hoşuma gitmedi,” dedi Ryan. “Buram buram tuzak kokuyor. Hafızanı kaybettiğin haberi basına sızmış olabilir. Güvenilir sandığımız kişilerin sağda solda konuşmaya başlamış olmaları da mümkün. Bir çok kadın bu durumunu kendi menfaatine kullanarak, seni manipüle edebilirler.”

“Olabilir,” dedi Rafael sakin bir tavırla. “Gene de bu kadında kafamı kurcalayan bir şeyler var.”

“Onu daha önce görmüş müydün?” dedi Cameron.

Rafael kaşlarını çatı. “Bilmiyorum. Ama öğreneceğim.”

Bryony Morgan duştan çıkıp başına bir havlu sardı ve bornozunu giyindi. Sıcak duş bile, deli gibi atan kalbini yatıştıramamıştı. Sinirleri hâlâ çok bozuktı.

Tanışıyor muyuz?

Bu soru kafasının içinde dönüp duruyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Hiç de öyle gördüğü her yakışıklıya vurulacak biri değildi, ama ne var ki, Rafael de Luca adaya ayak bastığı andan itibaren, gözü ondan başkasını görmemişti. Adam takım elbisesi içinde öylesine kusursuzluk görünüyordu ki... Ve o kasıntı halinden çıkıp, rahat ve iyi bir tatil geçirmiş bir insanın rahatlıkla bir gün adadan ayrılmıştı...

Bryony benliğini kaplayan keder dalgasına dayanmak için gözlerini kapattı. Demek Rafael kendisine âşık olmamıştı... Demek her şey yalandı... Nasıl bu kadar saf olabilmişti... Onun gerçek niyetini nasıl anlayamamıştı... Aşk gözü-nü kör mü etmişti... Hayır, her ne olursa olsun bu yalanlarının, o adamın yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti. Elinden geleni ardına koymayacak ve kendisinden satın aldığı o araziyi, bir turist mabedine çevirmesine asla izin vermeyecekti. Bu adanın, zengin jet sosyetenin eline geçmesine seyirci kalamazdı...

Bryony, o geceki partiye davetsiz uğramak için, sahip olduğu bütün cesareti kullanmıştı. Bu partinin amacının, adayı mahvedecek projenin yatırımcılarını bir araya getirmek olduğunu öğrendiği anda, Rafael’le yüzleşmeye yemin etmişti. Bakalım bir salon dolusu insanın önünde de, yalan söylemeye devam edebilecek miydi? Aklına asla kendisini tanıdığını inkâr edeceği gelmemişti.

Peki, Rafael ne yapmıştı? Tek bir hamleyle, adanın gelişimini önlemeye çalışan, tutucu ve çatlak bir çevreci kadın durumuna düşmesine neden olmuştu... Ve gördüğü kötü muamelenin ağırlığı altında ezilmesini sağlamıştı.

Bryony derin bir iç geçirip başını iki yana salladı. Sakinleşmezse tansiyonu tavan yapacaktı. Çenesini gevşetti. Sıkmaktan neredeyse dişlerini kıracaktı. Oda servisi de nerede kalmıştı, açlıktan ölmek üzereydi. Yavaşça karnını ovuşturup, öfkeden uzaklaşmak için bilinçli bir çaba gösterdi. Sürekli tepesinin taşı atmış bir halde olması, bebek için hiç iyi değildi. Farkına varmadan sıkıdığı dişlerini, bir kez daha gevşetti ve kendini saçlarını tarama ve kurutma işine verdi.

Tam saçını kurutmayı bitirmek üzereydi ki, kapı vuruldu.

“Yemek geldi sonunda,” diye mırıldanarak, saç kurutma makinesini kapatıp, kapıyı ardına kadar açtı. Ve karşısında, parmaklarının ucunda partide ardında bıraktığı ayakkabılar sallayan Rafael duruyordu...

Bryony hızla kapıyı kapamaya çarpmaya yeltendiyse de, Rafael ayağını koyarak kapatmasına engel oldu, sonra da her zamanki o inatçı tavrıyla içeri girerek, genç kadının karşısında dikildi.

Bryony onun karşısında kendini bu kadar küçük ve savunmasız hissetmekten nefret ediyordu. Gerçi bu nefret her zaman için geçerli değildi. Onunkinin yanında küçücük kalan bedenini, onun bedenine dayadığında, kendini güvende hissetmenin, sevildiğini bilmenin çok hoşuna gittiği zamanlarda olmuştu.

Dişlerinin arasından hırlar gibi, “Derhal dışarı çık, yoksa otel güvenliğini ararım,” dedi.

“Arayabilirsin tabii,” dedi Rafael sakince. “Ama bu otelin sahibi benim ve bu yüzden de beni dışarı attırmakta zorlanabilirsin.”

Bryony gözlerini kıstı. Bula bula bu adama ait bir otel mi bulmuştu yani... “Polisi ararım ben de. Kim olduğun umurumda değil. Zorla odama giremezsin.”

Rafael tek kaşını kaldırdı. “Ayakkabını iade etmeye geldim. Suç mu?”

“Hadi ama Rafael! Bırak bu saçma oyunları. Sana yakışmıyor. Ya da bilmem belki de yakışıyordur. Partide beni tanımadım gibi baktığında kafama dank etti aslında, ama her şeye rağmen, *Tanışıyor muyuz?*” sözlerinin çok abartılı olduğunu söylemek zorundayım. Gorillerini üstüme salman da cabası tabii...” Bryony ona bir yumruk daha patlatmamak için kendini güç tutuyordu ve bir adım gerilediğine göre, Rafael de bunu fark etmiş olmalıydı.

Bryony, onun bir saniye için bile olsa durumu kontrolü altına almasına izin vermemek için ona bir adım yaklaştı. “Bu kadar korkak olduğunu tahmin etmemiştim. Tamam, benimle oyun oynadın ve ben de tam bir geri zekâlı gibi sana inandım. Ama eninde sonunda benimle yüzleşmek zorunda kalacağın

biliyordun. Ve bu yüzleşmedeki tavrın, resmen midemi bulandırıyor.” Bryony, Rafael’in suratındaki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek, parmağını onun göğsüne dayadı. “Arazimi elimden almama izin vereceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Son kuruşuma kadar, seninle savaşıcağım. Sözlü bir anlaşma yaptık ve buna uymak zorundasın.”

Rafael gözlerini kırptırdı ve bir şey söyleyecekmiş gibi baktı.

Bryony kollarını göğsünde kavuşturdu. Eğer bu haliyle poposunun üstüne düşeceğini bilmeseydi, onu tekmelerdi. “Ne yani? Beni bir daha görmeyeceğini mi sandın? Beni sevmediğini ve benimle, arazimi satın almak için yattığını öğrendiğimde, bir köşeye sineceğimi mi sandın? Eğer öyleyse fena yanıldın, bundan emin olabilirsiniz.”

Rafael, sanki bir yumruk daha yemiş gibiydi. Yüzü soldu, gözleri donuklaştı.

Bryony bu kadar öfkeli olmasa, Rafael’in bakışlarında gördüğü şeyden korkabilirdi.

“Biz yattık mı?” diye sordu Rafael, kısık bir sesle. “Adınızı bile bilmiyorum.”

Bryony’in gözü dönmüştü, ama aslında üzülmemesi gerekirdi. Rafael’in kendisini neden seçtiğini uzun zaman önce anlamıştı. Neden kendisini baştan çıkarttığını ve yalan söylediğini de... Tabi, bütün suç Rafael’in de değildi sonuçta. Kendisi de kolay lokma olmuştu. Yine de bu adamın böyle soğukkanlı bir şekilde karşısına geçip, adını bile bilmediğini iddia etmesi, öfkeden kudurmasına neden oluyordu. “Gitseniz iyi olur,” dedi güçlkle kontrol ettiği bir ses tonuyla. Bir an önce gitmezse, onun önünde yığılıp kalmaktan korkuyordu.

Rafael kaşlarını çatı ve başını yana yatırarak, dikkatle Bryony’yi inceledi. Sonra da başparmağıyla, onun gözünün ucundaki bir damla yaş sildi. “Üzgünsün.”

Bu adam geri zekâlı olabilir miydi? Bryony, doğacak çocuğun ona çekmesi için dua etmeliydi. Aslında kahkahalarla gülmek istiyordu, ama boğuluyormuşçasına bir hıçkırık çıktı dudaklarının arasından. Tanrım! Hem annesi, hem babası böylesine salak insanlarken, bu zavallı bebek kime çekerse çeksin şansı yoktu... “Dışarı... Çık...”

Rafael çıkmak bir yana, onun çenesini tutup, başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Ardından da şaşırtıcı derecede yumuşak bir tavırla, yanağındaki yaşları sildi. “Yatmış olamayız. Benim tipim değilsin. Ve yatmış olsaydık, bunu asla unutmazdım.”

Bryony ağzı açık bir halde bir süre öylece kalakaldı, ama hemen ardından kendini onun ellerinden kurtardı. Onu odadan atmaya çalışmaktan vazgeçmiş-

ti. İsteddiği kadar kalabilirdi. Kendisi gidiyordu. Sert adımlarla koridora doğru yöneldi.

Ama Rafael onu belinden yakalayıp, yolundan çevirdi.

Bu kadarı da fazlaydı artık. Bryony çığlık atmak için ağzını açtı.

Fakat Bryony onu sıkıca kendine çekip, eliyle de ağzını kapattı. “Tanrı aşkına, sana zarar verecek değilim.” Sonra da sert bir şekilde onu odaya sokup, kapıyı kilitledi.

“Yeterince zarar veremedin mi?” dedi Bryony öfkeyle.

Rafael’in bakışları yumuşadı. “Sana karşı hatalı davrandığıma inandığın belli ve özür dilemek istiyorum. Ancak yaptığım şeyi telafi edebilmem için, önce senin kim olduğunu ve yaptığım şeyi hatırlamam gerekiyor.”

“Telafi etmek mi?” Bryony ağzı açık bakakaldı. Aşık olduğu Rafael de Luca ile karşısında dikilen adam aynı insan olamazdı. Şişkin karnına doğru bakarak, “Beni kendine âşık ettin. Baştan çıkarttın. Beni sevdiğini, benimle birlikte olmak istediğini söyledin. Sonra beni, asırlardır aileme ait olan araziyi sana satmaya ikna edip, anlaşma imzalattın. İlişkimiz ve arazi hakkındaki planlarına dair bir sürü yalan uydurdun. Ve bütün bunlar sana yetmemiş gibi, bir de hamile bıraktın!”

Rafael’in yüzü bembeyaz oldu. Öfke, yüz hatlarındaki bütün şaşkınlık ifadelerini silmişti. Genç kadına doğru bir adım attı.

Bryony ilk kez sinirini unutup, korktu ve bir adım gerileyerek, elini televizyon sehпасına dayadı.

“Ne yani? Bana yattığımızı ve çocuğunun babasının da ben olduğumu mu söylüyorsun?”

Bryony’in içinde yeni bir öfke dalgası kabarıp, korkunun yerini aldı. “Ne yani? Yatmadık mı? Birlikte geçirdiğimiz haftalar, benim hayal gücümün bir ürünü mü? Arkana bile bakmadan ve tek kelime etme gereği duymadan beni terk ettiğini inkâr mı ediyorsun?” Bu adam tarafından ihanete uğradığı yetmezmiş gibi, bir de aşağılanmak istemiyordu.

Rafael irkilip, gözlerini kapattı ve bir adım geri çekildi.

Bryony, bir an için onun çekip gideceğini düşündü.

“Seni hatırlamıyorum,” dedi Rafael boğuk bir sesle. “Hiçbir şey hatırlamıyorum. Seni... Bizi... Onu...”

Genç adamın ses tonunda, Bryony’in öfkesinin yatışmasına neden olan bir şeyler vardı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hatırlamıyorsun, demek.”

Rafael eliyle saçını sıvazlarken, ağzının içinde bir küfür geveledi. “Bir... Bir kaza geçirdim... Birkaç ay önce... Seni hatırlamıyorum... Ve eğer söylediklerin doğruysa, hafızamdan silinen dönemde tanışmış olmalıyız...”

~İKİNCİ BÖLÜM~

RAFANEL, genç kadının yüzündeki kanın çekildiğini ve sallanmaya başladığını fark edince, hemen uzanıp onu kolundan yakaladı.

Ve Bryony bu sefer karşı koymadı.

Rafael onun titrediğini fark etti. “Gel, şuraya otur, yoksa düşeceksin.”

Bryony dengesini bulmak için elleriyle yatağın kenarına tutunarak oturdu. Sonra da başını kaldırıp genç adama baktı. “Hafızanı kaybettiğine inanmamı mı bekliyorsun? Başka yalan bulamadın mı?”

Rafael ona hak verdi. Kendisi bile hafızasını kaybettiğine inanmazken, bu kadın nasıl inanabilirdi ki... Şu an roller değişik olsa, onu kahkahalar atarak odadan kovardı. “Kızacaksın biliyorum, ama adın ne?”

Bryony iç geçirdi ve gür saçlarını sıvazladı. “Sen ciddi misin?” Bir an durakladı. “Adım, Bryony Morgan,” dedi fısıldarcasına. Sonra başını eğdi ve siyah saçları yüzünün bir tarafını kapattı.

Rafael uzanıp, onun saçlarını kulağının arkasına attı. “Pekâlâ, Bryony. Konuşmamız gerekiyor. Sana sormak istediğim bir sürü şey var.”

Bryony başını çevirip, onun gözlerinin içine baktı. “Hafıza kaybı. Bu saçma sapan hikâyede ısrar ediyorsun öyle mi?”

Rafael, onun yerinde olsaydı, kendisinin çok daha şüpheci davranacağını hatırlattı kendine, ama yine de kadının bu inanmayan tavrı sinirine dokunuyordu. Yalancı yerine konulmaya alışkın değildi. “Çocuğumu taşıdığını iddia eden bir kadından, herkesin içinde yumruk yemekten hoşlandığını sanıyorsan yanlışlıyorsun. Üstelik de bu kadını, hayatımda ilk kez gördüğüme tüm samimiyetle inanmışken. Kendini bir an için benim yerime koy. Daha önce görmediğin, ya da gördüğünü hatırlamadığın bir adam gelip, sana bunları

söylese, hiç kuşkulalmaz mıydın? Bence çoktan polis çağırmıştın...”

“Çılgınlık bu,” diye mırıldandı Bryony.

“Kaza geçirdiğimi kanıtlayabilirim. Tıbbi kayıtları gösteririm. Seni hatırlamıyorum, Bryony. Eğer bu seni üzdüyse, özür dilerim, ama işin doğrusu bu. Bir zamanlar aramızda bir şeyler olduğuna da, sen söylüyorsun diye inanmak zorundayım.”

Bryony’in dudakları kıvrıldı. “Senin tipin de değilim, üstelik.”

Rafael hafifçe irkildi. Bunu unutmayacağını tahmin etmeliydi. “Bana en başından başlayarak her şeyi anlat, lütfen. Nerede ve nasıl tanıştık? Söylediğin herhangi bir şey, hafızamı canlandırabilir belki.”

Tam bu sırada kapı vuruldu.

“Birini mi bekliyordun?” diye sordu Rafael.

Bryony kapıyı açmak için ayağa kalkarken, “Oda servisi. Açlıktan ölmek üzereyim. Bütün gün ağzıma tek lokma koymadım,” dedi.

“Bebek için iyi değil.”

Bryony’in bakışlarından, bu uyarıdan pek hoşlanmadığı açıktı. Bornozuna sıkıca sarılarak, kapıya yöneldi ve birkaç saniye sonra, bir otel görevlisi, kapaklı tabaklarla dolu bir servis masasını iterek içeri girdi.

Tekrar yalnız kaldıklarında, Bryony servis masasını iterek yatağa yaklaştırdı. “Kusura bakmazsın, umarım. Misafir beklemiyordum. O yüzden de, tek kişilik sipariş verdim.”

Rafael, onun tabakların kapaklarını açışını izledi. Masadaki yiyecekler, bir orduyu doyurmaya yeterdi. “Keyfine bak. Sen yerken de konuşabiliriz.”

Bryony koltuğa yerleşip ayaklarını altına topladı.

Rafael unuttuğu kadının yüzünü inceledi. Güzeldi... Ama çekici bulduğu türden bir kadın değildi. Fazla dobraydı... Oysa yakın arkadaşlarının söylediğine göre, kendisi daha yumuşak başlı kadınlardan hoşlanıyordu. Böyle pisliğin tekiymiş gibi davrananlardan değil... Bu yüzden de çıktığı kadınlarla taban tabana zıt, Bryony Morgan ile tanışıp, üstelik de ona âşık olduğuna inanası çok zordu. Bir an için, onu çekici bulduğuna ve hatta yattığına inanacak bile olsa, âşık olmak da nereden çıkmıştı? Üstelik de birkaç hafta içerisinde. Bu kadının uydurduğu masalın en saçma kısmı da buydu zaten... Gerçi o sonuçta bir kadındı ve kadınlar da duygusal yaratıklardı. Kendisine âşık olduğunu sanmıştı belki de, çünkü çektiği acı ve ihanete uğramışlık hissi, samimi gibiydi... Ve tabi bir de çocuk iddiası vardı. Babalık testi istemeden, buna inanması mümkün değildi. Bu kadının, bütün bu hikâyeyi, hafızasını kaybettiğini duyduktan sonra uydurmuş olması, hiç de uzak bir ihtimal değildi. Birden aklına, avukatını arayıp, hafızasını kaybettiği haftalarda imzaladığı arazi satış anlaşmasında kimin imzası olduğunu öğrenmek geldi. Kazadan bu yana,

evrak işleriyle ilgilenmemiştir. İşlerin düzgün bir şekilde yürümesi için yanında bir sürü eleman çalıştırıyordu, bu yüzden de şu ana kadar, o anlamaya göz atma ihtiyacı duymamıştı. Evet, yarın sabah ilk iş avukatını arayacaktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Bryony, lafı dolandırmadan.

“Durumun çok karışık olduğunu...”

“Hem de nasıl,” diye mırıldandı Bryony. “Sen neden bunu sorun yapıyorsun, anlamıyorum. Karun gibi zenginsin... Hamile değilsin... Nesillerdir aile-ne ait bir araziyi, turist kapanına dönüştürecek bir adama satmadın...”

Genç kadının sesindeki ıstırap, Rafael’de rahatsız edici bir duygu uyandırdı. Suçluluğa çok benzer bir duygu... Ama suçluluk duyması için bir neden yoktu ki. Sonuçta, bunların hiç biri kendi suçu değildi. “Nasıl tanıştık?” diye sordu. “En ince ayrıntısına kadar bilmek istiyorum.”

Bryony çatalıyla oynadı ve dudakları mutsuz bir ifadeyle kıvrıldı. “Seni ilk gördüğümde, üzerinde bir takım ve gözünde gözlük vardı ve oturduğum evden daha pahalı ayakkabılar giymiştin. Gözlerini görememek beni huzursuz etmişti ve gözlüklerini çıkartana kadar da seninle konuşmayı reddettim.”

“Nerede oldu bu?”

“Ay Adası’nda. Sahil şeridindeki arazi ve sahipleri hakkında sorular soruyordun. O arazi benimdi ve senin, adayı turistlere pazarlamayı planlayan zengin bir yatırımcı olduğunu düşündüm.”

Rafael kaşlarını çatı. “Yani satılık değil miydi? Oysa ben oraya giderken, arazinin satılık olduğunu hatırlıyorum. Satılığa çıkartılmamış olsa, öyle bir yerden haberim olmazdı ki...”

Bryony başıyla onayladı. “Satılıktı. Satmak zorundaydım. Büyükanem ve ben, artık oranın emlak vergisini ödeyemiyorduk, ama yatırımcılara satmaya da kararlıydık. Zaten nesillerdir ailemize ait olan bir yeri satmak zorunda kalmak yeterince kötüydü, bir de...” Sustu. Bu kadar çok konuşmuş olmanın rahatsız olmuştu. “Her neyse, senin de o takım elbiseli züppelerden birisi olduğunu düşündüm ve seni adanın öbür tarafına, başka bir yere gönderdim.”

Rafael ondan tarafa sert bir bakış fırlattı.

Bryony’nin dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Çok kızdın. Evime gelip kapımı yumrukladın. Ne yapmaya çalıştığımı öğrenmek istedim ve hiç de araziyi acilen elden çıkartmaya çalışan birisi gibi davranmadığımı söyledin.”

“Tam bana göre bir davranış,” diye kabul etti Rafael.

“Araziyi sana satmaya niyetimin olmadığını söyledim ve sen de nedenini öğrenmek istedim. Büyükanemle ancak otel yapmama garantisi veren birine satacağıma söz verdiğimi söyleyince, büyükanmemle tanışmak istedim.”

Rafael ensesinde bir ürperti hissetti. Bu hiç ona göre bir davranış değildi.

Genelde işine duygularını karıştırmazdı. Her şeyin bir bedeli vardı. Normalde, karşı taraf kabul edene kadar, teklifi arttırırdı.

“Bundan sonrası biraz utanç verici,” dedi Bryony, lakayt bir tavırla. “Seni büyükannemin yanına götürdüm. İkiniz çabuk kaynaştınız. Büyükannem seni akşam yemeğine davet etti. Sonrasında sahilde yürüyüşe çıktık. Beni öptün. Ben de karşılık verdim. Beni evime bırakırken, ertesi gün de görüşmek istediğini söyledin.”

“Görüştük mü peki?”

“Ah, evet,” dedi Bryony, fısıltıyla. “Sonraki ve ondan sonraki gün de. Üstündeki takım elbiseyi ancak üç günde çıkarttırabilirdim.”

Rafael tek kaşı havada bakakaldı.

Genç kadın kıpkırmızı yanaklarla, elini ağzına götürdü. “Aman tanrım. Onu demek istemedim. Kumsalda dolaşmaya bile takım elbiseyle geliyordun. Çok göze batıyordu. Seni alışverişe götürdüm. Plaj kıyafetleri aldık.”

Olay giderek kâbusa dönüşüyordu. “Plaj kıyafetleri mi?” dedi Rafael.

“Şort. Tişört. Plaj terliği.”

Doktor haklıymış, diye geçirdi içinden Rafael. Demek ki, gerçekten de unutmak istediği şeyler olduğu için hafızasını kaybetmişti. Plaj terliği mi? Ayağındaki pahalı deri ayakkabılarına bakıp, onların yerinde plaj terlikleri olduğunu hayal etmemeye çalıştı.

“Giydim mi peki... Yani aldığımız plaj kıyafetlerini...”

Bryony tek kaşını kaldırdı. “Elbette. Mayo da aldık. Bir insan adaya giderken, yanına nasıl olurda mayo almaz, anlamıyorum? Neyse, biz de gidip sana mayo aldık ve seni sahilin en güzel koyuna götürdüm.”

Bryony’in anlattıkları, kendine dair bildikleriyle öylesine zıt düşüyordu ki, Rafael sanki başka birisinin hikâyesini dinliyormuş gibiydi. Acaba ne olmuştu da, birdenbire böyle farklı davranmaya başlamıştı. “Bahsettiğin bu ilişki, ne kadar sürdü peki?” diye sordu, çatlak bir sesle.

“Dört hafta,” dedi Bryony usulca. “Dört harika hafta... Her gün beraberdik. İlk haftanın sonunda, otel odanı bırakıp, benim yanıma yerleştin. Okyanusun sesini duyabilmek için, camlar açık sevişiyorduk.”

“Anlıyorum.”

Bryony’in gözleri kısıldı. “Bana inanmıyorsun.”

“Bryony,” dedi Rafael ihtiyatla. “Kolay değil. Hayatımın dört haftası kayıp ve sen de, olağanüstü bir hikâye anlatıyorsun. Bana hiç uymayan şeylerle dolu, kafamın basmadığı bir hikâye...”

“Kolay değil, elbette. Ama bir de benim açımdan bakmaya çalış. Sevdığın ve seni sevdiğini sandığın kişinin, birdenbire seni hatırlayamadığını düşünse-ne... Sana anlattığı her şeyin yalan olduğunu ve tutamayacağı vaatlerde bu-

lunduğunu anladığında, neler hissedeceğini.”

Rafael onun gözlerinin içine baktı ve gördüğü keder karşısında sarsıldı. “Çok canım sıkılırdı, açıkçası.”

“Al benden de o kadar,” diyen Bryony servis masasını itip, ayağa kalktı. Sonra da ensesini ovuşturarak, Rafael’in karşısına dikildi. “Dinle... Boşuna konuşuyoruz aslında. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Senden gitmeni istesem?”

Rafael ayağa fırladı. “Gitmemi istiyorsun, öyle mi?” Dilinin ucuna ona aklından zoru olup olmadığını sormak geldiyse de, bıraktığı izlenimi daha da kötüleştirmek için vazgeçti. “Böyle bir hikâyeyle karşıma çıkıp, bana baba olacağımı haber veriyorsun ve sonra da çekip gitmemi bekliyorsun, öyle mi?”

“Daha önce yaparken zorlanmamıştın,” dedi Bryony alaycı bir tavırla.

“Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Ne yapıp yapmadığımı ben bile bilmezken, sen nereden biliyorsun? Beni sevdiğini söyledin, ben de seni sevmişim. Seni terk ettiğimi, sana ihanet ettiğimi nereden biliyorsun? Kaza geçirmişt看. Beni en son ne zaman gördün? Son görüştüğümüzde ne oldu? Ayrılalım mı dedim?”

Genç kadının yüzü bembeyazdı ve elleri yumruk olmuştu. “Satış anlaşmasını imzaladığımız günün ertesiydi. New York’a dönmek zorundayım, dedin. Şahsen ilgilenmen gereken acil bir durum varmış. Bir iki günden fazla sürmez dedin. Geri döneceğini, hatta bunun için sabırsızlandığımı ve dönünce, sahili ne yapacağımızı konuşacağımızı söyledin.”

“Hangi gün oldu bu? Tarih neydi, Bryony?”

“Haziranın üçü.”

“Kazanın olduğu gün.”

Bryony afalladı.

Rafael bir an onun düşeceğini sandı ve elinden tutup, yanına oturttu.

Bryony karşı koymadı. “Nasıl? Nasıl oldu?”

“Özel jetim Kentucky yakınlarında düşmüş. Hatırlamıyorum. Gözlerimi hastanede açtığımda, oraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum.”

“Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“O dört hafta tamamen kayıp. Başka boşluklar da var. Ay Adası’na neden uçtuğumu da başta hatırlayamadım, ama oradayken gayrimenkul alımı yaptığımı göre, üzerinde fazla düşünmeme gerek kalmadı.”

“Ve beni unuttun, gitti,” dedi Bryony, zoraki bir kahkahayla.

Rafael iç geçirdi. “Bunlara inanmak senin için kolay değil, farkındayım, ama senin anlattıklarına inanmakta da ben zorlanıyorum, anla lütfen. Seni hatırlamıyor olabilirim Bryony, ama pisliğin teki olmadığını biliyorum. Bunun seni ne kadar üzdüğünü görmek de, beni çok rahatsız ediyor.”

“Seni aradım,” dedi Bryony soğuk bir tavırla. “Önce bekledim. Senin adına mazeretler uydurdum. Acil bir durum vardır dedim. Meşguldür dedim. Sonra bana verdiğin numaraya telefon açtım. Seninle konuşmama izin vermediler. Her seferinde başka bir mazeretle karşılaştım. Toplantıdaydın. Şehir dışına çıkmıştın. Öğle yemeğindeydin.”

“Kazanın ardından etrafımda sıkı bir güvenlik ağı kuruldu. Hafızamı kaybettigimi kimsenin bilmesini istemedik. Yatırımcıların güvenlerini yitireceklerinden korktuk.”

“Bana ise, sanki beni başından savıyormuşsun gibi geldi. Zaman geçtikçe sinirim daha çok bozulmaya başladı, çünkü gerçeği yüzüme karşı söylemeye cesaretin olmadığını düşündüm.”

“Madem öyle, neden gelip, benimle yüzleşmek için bu kadar bekledin?”

“On haftalık olana kadar hamile olduğumu anlayamadım. Üstelik büyükanmemin sağlık sorunları yüzünden, vaktimin çoğunu onunla geçiriyordum. Beni baştan çıkarttığını ve bize planların hakkında yalan söylediğini anlatacak, onu üzmemek istemedim. Kalbi kırılacaktı. Sadece arazi yüzünden değil... Seni de ne kadar çok sevdiğimi bildiği için... O, benim mutlu olmamı istiyordu.”

Lanet olsun! Rafael yer yarılrsa da içine girse istiyordu. Eliyle saçlarını sıvazlarken, bir insanın hayatının, bir günde nasıl olup da bu kadar değişebildiğine şaşıyordu. “Bazı kararlar almak zorundayız, Bryony.”

“Kararlar mı?”

“Sana âşık olduğumu söylüyorsun. Sen de bana âşıkmışsın. Karnında da benim çocuğumu taşıyormuşsun. Bu durumda, bu odadan öylece çıkıp gideceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Halletmemiz gereken bir sürü mesele var ve üstelik bunlar hemen hallolacak gibi meseleler de değiller.”

Bryony başını salladı.

“Benimle gelmemi istiyorum,” dedi Rafael.

Bryony’in gözleri büyüdü. “Nereye gidiyoruz?”

“Söylediklerin doğruysa, hayatımın ve geleceğimin büyük kısmı o adada şekillenmiş. O halde, her şeyin başladığı yere geri döneceğiz.”

Bryony hayretler içindeydi.

Ne yani, bu kadın arkasını dönüp gitmesini bekliyordu? Rafael bu tavra kızıp kızmamak konusunda kararsızdı. “Birlikte geçirdiğimiz haftaların anısını tazeleyeceğiz. Oraya gidersem, hafızam geri gelebilir.”

“Ya geri gelmezse?”

“O zaman biz de, birbirimizi yeniden tanırız.”

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“AKLINI mı kaçırdın sen?” diye sordu Ryan.

Rafael bavulunu toplamayı bırakıp, ofisinde toplanan arkadaşlarının gözleminin içine baktı. “Kimin aklını kaçırdığını bilmiyorum. Ben mi, yoksa kendisini, ağabeyiyle aldatan nişanlısını bulmaya çalışan adam mı?”

Ryan ona ters ters bakıp, ellerini cebine soktu ve arkasını dönerek pencereden dışarı bakmaya başladı.

“Belden aşağı vuruyorsun,” diye mırıldandı Devon.

Rafael, Devon’un haklı olduğunu düşündü. Eski nişanlısını hangi nedenle bulmaya çalışıyor olursa olsun, Ryan böyle bir davranışı hak etmemiştir. “Kusura bakma Ryan,” dedi.

“Bence ikiniz de kafayı yemişsiniz. Hiçbir kadın bu kadar sıkıntıya değmez, siz de biliyorsunuz,” dedi Cameron. Sonra Rafael’e dönüp, “Hele sen. Onunla Ay Adası’na dönmek gibi çılgınca bir fikri kim aklına soktu? Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum.”

Bu çok doğru bir soruydu ve Rafael cevabından emin değildi. Hafızasını tekrar kazanmak istiyordu. Birkaç hafta gibi bir sürede bir kadına âşık olup, sonra da hamile bırakmasına neyin neden olduğunu öğrenmek istiyordu. Otuz dört yaşındaydı, ama yeni yetme bir delikanlı gibi hareket etmişti. “Âşık olmuşuz, öyle diyor.” Ve bu kelimeler ağzından çıktığı anda, ne kadar saçma olduğunu anladı.

“Aynı zamanda senin çocuğuna hamile olduğunu da söylüyor,” diye hatırlattı Devon. “İddia ettiği şeyler az buz değil.”

“Avukatınla konuştun mu?” diye sordu Ryan. “Bu mevzu beni her yönden tedirgin ediyor. Kadın konuşmaya başlarsa, anlamaya büyük zarar verebilir.

Onunla yatıp, sonra da daha sözleşmenin mürekkebi kurumadan ortadan kaybolman gibi ahlaksız bir hikâye sağda solda anlatıldığı takdirde, hepimizin işi bitti demektir.”

“Kahretsin. Hayır, Mario’yla konuşmadım henüz,” diye geveledi Rafael. “Vakit mi oldu? İlk işim onu aramak olacak.”

“Kayıp yüreğinin peşinden ne kadar koşacaksın peki?” diye sordu Cameron.

Rafael ellerini cebine soktu. “Buluncaya kadar.”

Devon saatine baktı. “Bu eğlenceli sohbeti bırakmak istemezdim, ama bir toplantım var.”

“Copeland mi?” diye sordu, Cameron gülerek.

“İhtiyar anlaşmaya varmak için kızıyla evlenmen konusunda hâlâ ısrar mı ediyor yoksa?” diye sordu Ryan da...

Devon iç geçirdi. “Evet. Kızın akıllı bir karış havada. Copeland de benim onu yola getirebileceğime inanmış anlaşılan.”

“Anlaşmanın yattığını söyle o halde,” dedi Cameron.

“O kadar da fena bir kız değil. Sadece yaşı gereği, biraz hızlı yaşıyor. Daha kötü bir gelin adayı da olabilirdi.”

“Kız elini kolunu bağladı yani, ” dedi Ryan gülerek.

Devon cevap vermeden kapıya yöneldi.

“Ben de kaçtım. Kendini bulmak için yollara düşmeden önce, bize mutlaka haber ver, Rafe,” dedi Cameron ve Devon’ın peşinden gitti.

Ryan pencerenin önünden durmaya devam ediyordu ve yalnız kaldıklarında, Rafael’e döndü.

“Hey, Kelly yüzünden sana çıktıştığım için özür dilerim,” dedi Rafael. “Onu bulabildin mi?”

Ryan başını iki yana salladı. “Hayır, ama bulacağım.”

Rafael, onun eski nişanlısını bulma konusundaki bu kararlılığına bir mana veremiyordu. Bu skandal, hatırlamadığı o dört hafta içerisinde yaşanmıştı. , Devon ve Cameron, Kelly’nin, Ryan’ın ağabeyiyle yattığını ve bunun üzerine Ryan’ın nişanlısından ayrıldığını anlatmışlardı. Şimdiyse birdenbire, eski nişanlısını bulmak için özel bir dedektif tutmuştu.

“Onu hatırlamıyor musun?” diye sordu Ryan.

“Hayır, hatırlamıyorum.”

“Bu sence de biraz garip değil mi?”

“Garip tabi. Aslında bu olay baştan sona garip...”

Ryan arkasını cama dayayarak, Rafael’i inceledi. “Bu kadına sırlıslıkla ilişki olup dört haftanın her anını birlikte geçirdikten ve bu arada onu hamile bırakmayı başardıktan sonra, en azından bir *déjà vu* hissi olmaz mıydı sen-

ce?”

Rafael elindeki kalemi sertçe masaya bıraktı. “Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum, Ryan. Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim. O adada bir şeyler oldu ve hafızamda büyük bir boşluk var. Ve o kadın da, bu boşluğun tam ortasında. Sırf onun yalan söylediğini ispatlamak için bile olsa, o adaya dönmek zorundayım.”

“Ya gerçeği söylüyorsa?” diye sordu Ryan.

“O zaman hatırlamam gereken çok şey var demektir.”

Bryony yüksek gökdelenin önünde durup başını kaldırdı. Modern mimariyle, göğe yükselen bir mızrak gibiydi. Turuncu renkli bir yaprak, yüzüne doğru süzülüp yere düşerken, kalabalık kaldırımda hızla yürüyenlerden biri omzuna çarparak geçip gitti. Bu şehir hem korkutucu, hem de büyüleyiciydi. Burada herkes çok meşguldü. Kimse bir saniyelğine olsun durmuyordu. Buna nasıl katlanıyorlardı? Ama Rafael ile burada yaşayacaksa, şehir hayatına alışmak zorundaydı. Burası onun yaşadığı ve çalıştığı yerdı. Şimdi burada, onun iş binasının önünde dururken kendini çok güvensiz ve kararsız hissediyordu. İçinde, her nefeste büyüyen bir şüphe tohumu vardı. Kendini tam bir aptal konumuna düşürüp, düşürmediğinden emin değildi. Onun tarafından bir kez oyuna getirilmişti ve ona güvenmek için hiç bir nedeni yoktu.

Ama ya Rafael doğruyu söylüyorsa... Ya o çok saçma görünen hikâyesi doğruysa... Ya gerçekten ihanet etmediyse... Ya kendisini terk etmediyse... O zaman, onu suçladığı hiçbir şey doğru değildi... Tanrım! Neye inanacağını bilmiyordu.

“Bryony, değil mi?”

Bryony sesin geldiği tarafa döndü ve partide Rafael’in yanındaki iki adamın karşısında durduklarını gördü. “Evet.”

Adamların ikisi de uzun boyluydu. Kısa ve düzgün kesilmiş açık kahverengi saçları olan gülümsedi. Diğerinin uzunca, dağınık sarı saçları vardı ve mavi gözlerini sanki bir böcek görmüş gibi kısmıştı.

Gülümsyen adam elini uzattı. “Ben Devon Carter, Rafael’in bir arkadaşıyım. Bu da Cameron Hollingsworth.”

Cameron ters ters bakmayı sürdürdüğünden, Bryony onu görmezden gelip Devon’a odaklandı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Rafael’i görmek için mi buradasınız?” diye sordu Devon.

Bryony başıyla onayladı.

“Size yukarı kadar eşlik edelim.”

Bryony başını salladı. “Hiç gerek yok. Size zahmet olmasın.” Aslında şiddet yanlısı biri değildi, ama kendisini sefil biriymiş gibi hissettiren şu

Cameron Hollingsorth denen adamı bir yumrukta şu kaldırıma yapıştırabilmek için neler vermezdi.

“Zahmet ne demek,” dedi Devon kibarca. “Sizi en azından asansöre kadar götürebiliriz.”

Bryony kaşlarını çatı. “Asansörü tek başıma da bulabilirim. Yoksa şu fazla meraklı arkadaşlardan biri misiniz siz de?”

“Size iyi günler diliyorum, öyleyse,” dedi Devon kayıtsızca.

Bryony yutkundu ve keşke bu kadar kaba davranmasaydım diye geçirdi içinden. Koşullar aleyhine dönünce, saldırganlaşmak gibi kötü bir huyu vardı. “Teşekkür ederim. Tanıştığımıza sevindim.”

İki adam caddeye doğru yürüyüp, kendilerini bekleyen arabaya bindiler.

Derin bir soluk alan Bryony, dönen kapılara doğru ilerledi ve binadan içeri girdi. Binanın lobisi çok güzeldi. Ortada büyük bir fiskeye vardı ve bir müddet orada durup, kendini suyun sesinin yatıştırıcı etkisine bıraktı. Okyanusu özlemişti. Ada dışına pek fazla çıkmazdı. Bütün bu gürültünün ve kargaşanın ortasında, büyüdüğü o küçük adanın huzur dolu sessizliğine dönmek için sabırsızlandığını fark etti. İçinde büyük bir acı vardı. Aptallığı yüzünden, aile arazisi tatil köyü, golf sahası ve tanrı bilir başka neler inşa etmeye kararlı bir adamın eline geçmişti. Aslında bütün bunlar tabi ki kötü şeyler değildi. Bunlar gelişme demekti ve sonuçta herkes para kazanmaya çalışıyordu. Ne var ki, Ay Adası, çok özel bir yerd. Ada halkı nesillerdir aynı ailelerden geliyordu ve herkes birbirini tanıyordu. Ada halkının yarısı balık ve karides avcılığıyla geçiniyordu, diğer yarısı da, Houston ya da Dallas gibi şehirlerde otuz sene çalıştıktan sonra, emekli olup adaya yerleşmiş insanlardı. Bu ada sakinleri arasında, adayı olduğu haliyle tutmak için dile getirilmeyen, sessiz bir anlaşma vardı. Şimdi ise kendisini aptallıkları yüzünden her şey değişecekti. Buldozerler, işçileri adaya gelecek, yavaş yavaş buradaki keşmekeş adaya sızacak ve oradakilerin yaşam tarzını tamamen değiştirecekti.

Tanrım! Nasıl bu kadar saf olabilişti. Rafael’le girdiği baş döndürücü ilişkinin etkisinden kurtulmaya başladıkça, ne kadar aptalca davrandığını görebiliyordu. Ama o zamanlar... O zamanlar hiç bir şeyi doğru dürüst düşünebilecek durumda değildi. O zamanlar aşk gözünü kör etmişti...

Bryony sinirli bir şekilde otuz birinci katın düğmesine bastı ve asansöre doluşan kalabalığa yer açmak için geri çekildi. Aslında anlaşmaya özel şartlar eklemek aklına gelmişti gelmesine, ama ona güvenmiyormuş izlenimi vereceğini düşünüp vazgeçmişti. Bu evlilik öncesi anlaşma talep etmek gibi bir şeydi sanki... Aslında bu akıllıca bir hareketti, ama aynı zamanda garip de kaçacaktı ve o sırada cevaplamak istemediği bazı soruların da gündeme gelmesine neden olacaktı. Rafael, adayı kişisel kullanımı için almak istediğine

ikna eümişti. Sözleşmede şirket ismi değil, sadece Rafael'in ismi geçiyordu. Ve sonunda akli başına gelip de, bu adamın yalanlarını yüzüne vurmak için New York'a geldiğinde, onun hafızasını kaybettiği gibi olmayacak bir iddiayla karşılaşmıştı. Hafıza kaybının zamanlaması harikaydı doğrusu...

Peki, ama ya söyledikleri doğruysa... Eğer Rafael doğruyu söylüyorsa, her şey o kadar da kötü olmayabilirdi. Asansörden dışarı adım attığında, karşısında bir resepsiyon masası buldu.

Sekreter gülümseyerek, "Randevunuz var mıydı?" dedi.

Randevu mu? Birkaç saniyede kendini toparlayan Bryony, "Rafael'in geleceğimden haberi var," dedi.

"Bayan Morgan mı?"

Bryony başıyla onayladı.

"Bu taraftan lütfen... Bay de Luca sizi bekletmeden içeri almamı istedi. Çay ya da kahve alır mısınız?" Sekreter, Bryony'in karnına bir bakış fırlatıp ekledi, "Kafeinsiz kahve de var, isterseniz."

Bryony gülümsedi. "Teşekkür ederim, gerek yok."

Sekreter oda kapısını açıp, "Bay de Luca. Bayan Morgan geldi," dedi.

Rafael ayağa kalıp, "Teşekkür ederim, Tamara," dedi.

"Benden istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu Tamara, kibarca.

Rafael başını iki yana salladı. "Kimseyi bağlama lütfen."

Tamara başıyla onayladı ve kapıyı kapatarak çıktı.

Bryony, neredeyse burnunun dibinde duran Rafael'e baktı. Bu kadar yakından onun kokusunu alabiliyordu. Onun yanında nasıl davranacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Öfkeli, terk edilmiş sevgili rolünü sürdüremezdi. Tabi bıraktıkları yerden devam edip, kendini onun kollarına da atamazdı.

Karşılıklı öyle bir bakıştılar ki, bir bebek yaptıklarını hayal etmek bile mümkün değildi.

Rafael iç geçirdi. "Sonraki aşamaya geçmeden önce, yapmam gereken bir şey var."

"Neymiş o?"

Rafael, genç kadının yüzünü tuttu ve onu sınıksız sarmalayana kadar yaklaştı. "Seni öpmem lazım."

~DÖRDÜNCÜ BÖLÜM~

BRYONY geriye doğru bir adım attıysa da, Rafael onu elinden kaçırmaya kararlıydı. Omuzlarından yakaladı, kendine doğru çekti ve dudakları onun ateşli dudaklarını buldu. Ne beklediğini bilmiyordu. Hafızasının mucizevî bir şekilde geri gelmesini mi? Kayıp haftalara ait görüntülerin, zihnine dolmasını mı? Ve bunların hiç birisi olmadı... Ama olan şey, neredeyse aklını bir kez daha başından alacaktı... Bedeni canlandı... Bütün kasları gerildi... Arzu ve şehvet kanını kaynattı...

Ve Bryony de istekliydi. Başta gösterdiği direnişin hemen ardından, göğsünde adeta erimiş, öpüşüne hevesle karşılık vermişti. Kollarını boynuna dolayıp, sıkı sıkı sarılırken, cömert kıvrımları göğsüne yapışmıştı. Sanki hemen oracıkta, kendisini masaya yatırıp arzularını gidermesi için yalvarıyordu.

Birden akli başına gelen Rafael, hızla geri çekildi. Ne yaptığını sanıyordu? Bu kadın karnında çocuğunu taşıyordu. Gerçi, en azından tekrar hamile kalma ihtimali yoktu. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyor ve sık sık soluk alıp veriyordu. Tipi değildi, öyle mi? Tanrım! Hayatı boyunca hiç bir kadını, sadece öperek bu hale gelmemişti. Kendini güçle toparladığında, Bryony'yi dudakları şişmiş, gözlerinde hülyalı bakışlarla karşısında dikilir buldu. "Özür dilerim," dedi kısık sesle. "Bilmem gerekiyordu."

Genç kadının gözlerindeki hülyalı bakış kayboldu. "Neyi?"

"Hatırlayıp hatırlayamayacağımı."

"Eeee..."

Rafael başını iki yana salladı. "Hiç bir şey..."

Bryony, ona tiksinti dolu bir bakış fırlatarak, arkasını dönüp, koşarak ofisten çıkmaya hazırlandı.

“Beklesene bir dakika,” diye seslendi, Rafael onun arkasından koştururken. Rafael kolunu yakaladığında, Bryony kapıya ulaşmıştı.

“Derdin ne senin?”

Bryony ağzı açık ona bakakaldı. “Derdim mi ne? Emin değilim. Kobay gibi kullanılmak hoşuma gitmiyordur belki de. Durumun senin için zor olduğunun farkındayım Rafael. Ama tek acı çeken de sen değilsin.” Ve arkasını dönüp yeniden koşturmaya başladı. Neyse ki bu sefer ayağında düz ayakkabılar vardı.

Rafael onun arkasından koşup koşmamakta kararsızdı. Yetişse ne diyecekti? Şifa bulamamış olsa da, onu öptüğü için pişman değildi. Sonuçta önemli bir şey öğrenmişti. Demek ki, gerçekten tutuşmadan onun yanına yaklaşması mümkün değildi ve bu durumda karnında taşıdığı çocuğun kendinden olma ihtimali... Oldukça yüksekti... Hızla masasındaki telefonu kaldırdı ve “Bayan Morgan biraz önce ofisimden ayrıldı. Oteline güvenli bir şekilde ulaştığından emin olun,” dedi.

Bryony binadan dışarı çıktı. Aslında sadece, aşık olduğu Rafael de Luca’dan bir parça bulmak istemişti. O öpücüğün bir kıvılcım yakmasını, Rafael’in kendisi için bir zamanlar bir şeyler hissettiğini anımsamasını istemişti sadece. Ancak geri çekildiğinde, Rafael’in gözlerinde hiç bir anımsama ifadesi yoktu. Yalnızca şehvet vardı. Her erkeğin hissedebileceği türden bir şehvet... Erkekler, bir kadını sevmeden de şehvet duyabilirlerdi...

Hava serindi. Bryony aklında belli bir yön olmaksızın, kaldırımında yürümeye başladı ve birden ürperdi. Çevresinde, arabalar korna çalıyor, insanlar birbirine çarparak ilerliyor ve sokak lambaları göz kırparak yanarken, akşam karanlığı çöküyordu. Birkaç blok ötedeki otele yürüyecekti. Kafasını dağıtması lazımdı. Öpüşmelerini düşündükçe yanakları kızarıyor, onun bu kadar soğuk ve mantıklı davranmış olması da sinirlerini bozuyordu. Kendini kullanılmış gibi hissediyordu. O adam için zevk veren bir çift göğüsten ibaretti ve büyük ihtimalle, bu başından beri böyleydi. İkinci kez aynı aptallığı yapamazdı. Ondan araziye tatil köyüne çevirmeyeceğine dair yazılı bir garanti almadan, kendisiyle ilgili niyetinin ciddi olduğuna asla inanmayacaktı.

Yeşil ışığın yanmasıyla karşı kaldırıma geçmeye çalışan kalabalığın arasından sıyrılan bir adam, hızla koşup, kaldırımında yürümekte olan Bryony’ye çarptı.

Bryony’in canı o kadar acıdı ki, bir an için kolunun yerinden çıktığını sandı. Öfke hissi damarlarına dolarken, gayriihtiyarî diğer eliyle çantasının askıya yapışıp, adamın elinden çekmeye çalıştı. Hırsızın cüssesi aşağı yukarı kendisinin ki kadardı, ama adam bir tokatta kaldırıma yapışmasına neden oldu

ve çantasının askısı bileğine dolandı.

Adam askıya asıldı ve Bryony'yi yerde birkaç adım sürükleyip, elinin tersiyle bir tokat daha attı.

Bryony'in çantayı tutan eli gevşerken, göz ucuyla adamın elindeki bıçağı görünce, korkudan adeta taş kesildi.

Hırsız çantanın sapını kesti ve kalabalığa karışıp ortadan kayboldu.

Her şey saniyeler içinde olup bitmişti.

"Bir şeyiniz yok ya, hanımefendi?"

Bryony başını çevirdi, konuşan kişiyi tanııyordu. Üstelik cevap veremeyecek kadar da afallamış durumdaydı. Ardından siyah bir arabanın ani bir frenle önünde durduğunu ve arabadan çıkan dev yapılı adamın, tepesine dikildiğini gördü.

Adam iri cüssesine ters düşen bir zarafetle, Bryony'in çenesini tutup, başını kaldırdı ve gözlerinin içine dikkatle baktı. Sonra da cep telefonu ile kısa ve net talimatlar verdi.

Bryony onun ne dediğini ya da kiminle konuştuğunu anlayamayacak kadar şaşkıındı. Konuştuğu kişinin polis olmasını umdu.

"Bayan Morgan, iyi misiniz?" diye sordu adam, telaşla.

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Beni Bay de Luca gönderdi."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu nereden bildi ki?"

"Otelinize sağ salım vardığınızdan emin olmak istedi. Size yetişseydim, arabayla bırakacaktım. Neler olduğuna da, sizi bulmaya çalışırken şahit oldum. Ayağa kalkabilecek misiniz?"

Bryony başıyla onayladı. Denemekten bir zarar gelmezdi. De Luca'nın adamı, nazikçe ayağa kalkmasına yardım ederken, eliyle karnını tuttu. Düşmenin etkisiyle bebeğe bir zarar gelmiş olmasından korkuyordu.

"Canınız mı yanıyor?"

"Emin değilim," dedi Bryony, titrek bir sesle. "Olabilir. Korkunun etkisi de olabilir. Düşünce..."

"Derhal hastaneye gidiyoruz. Bay de Luca bizimle orada buluşacak."

Arabaya bindiler ve trafiğe karıştılar.

Bryony arkasına yaslandı. Ellerinin titremesine engel olamıyordu.

Yanında oturan dev adam, koltuğun neredeyse tamamını kaplıyordu.

Adam, ön konsoldan bir buz torbası çıkarıp, Bryony'in kızaran gözüne koydu.

Bryony irkilip geri çekilmek istedi, fakat adam direktip, torbayı nazikçe yüzüne bastırmaya devam etti. "Başka acıyan yeriniz var mı?"

"Yok galiba. Biraz sarsıldım, o kadar."

“Gözünüz fena moraracak.”

“Yardımanız için teşekkür ederim. Zamanlamanız mükemmeldi.”

Adamın yüzü öfkeyle buruştu. “Hayır, değildi. Birkaç saniye önce yetişseydim, zarar görmeyecektiniz.”

“Olsun, gene de teşekkür ederim. Adamın bıçağı vardı.” Bryony panik duygusunu yutkunarak bastırmaya çalıştı ve derin nefesler aldı. Suratına doğru savrulan çeliğin parıltısı gözünün önünden gitmiyordu. Sırtından yükselen ürperti, hızla yayıldı ve şiddetle sarsılmasına yol açtı. “Daha adınızı bile bilmiyorum,” dedi, güç duyulan bir sesle.

Adam ona dünya üzerinde en son merak etmesi gereken şeyi soruyormuş gibi kaygılı bir ifadeyle baktı. “Ramon. Bay de Luca’nın güvenlik şefiyim.”

“Ben de Bryony,” dedi ve onun, adını zaten bildiğini hatırladı. Az önce ona Bayan Morgan diye hitap etmemiş miydi?

“Neredeyse geldik, Bryony,” dedi Ramon, sakın bir sesle.

Bayılacak gibi mi duruyordu? Güvenlik şefi bu yüzden mi endişeli ve ikna edici konuşuyordu? Bryony başını arkaya dayayıp gözlerini kapattı.

Araba kısa bir süre sonra durdu ve kapı anında açıldı.

Ramon buz torbasını çekip, hızla arabadan indi.

Bryony gözlerini açtı.

Ramon genç kadının arabadan inmesine yardım etti ve onu hemen acil servis görevlisinin getirdiği tekerlekli sandalyeye oturttu.

Hızla muayene odasına götürülen Bryony, iki hemşire tarafından yatağa yatırılıp, muayeneye başlandı.

Ramon yatağın başucunda dikilmiş, sağlık görevlilerinin her hareketini takip ediyordu. Bryony’in hayretini fark etmiş olacak ki, “Bay de Luca hastanenin düzenli bağışçılarındandır. Önceden telefon açıp geleceğinizi haber verdi.” dedi.

“Nöbetçi doğum uzmanı sizi kısa süre içinde görecek,” dedi hemşirelerden biri.

Bryony başıyla onaylayıp, teşekkür etti.

Hemşire sorular da sorarak, muayeneye devam etti.

Bryony bütün bu telaştan bir parça mahcup olmuştu. Bildiği kadarıyla, gözündeki ve poposundaki morluklar dışında bir sorunu yoktu. Gene de, bebeğin durumunun iyi olduğunu öğrenme fırsatını geri çevirmek istemiyordu. Tam gözlerini kapatmıştı ki, kapı ardına kadar açıldı ve yüzünde endişeli bir ifadeyle Rafael içeri daldı.

Rafael hızla yatağın yanına gelip, genç kadının elini tuttu. “Bir şeyin yok ya?” diye sordu. “Canın yandı mı? Ağrın sızın var mı?” Sonra derin bir nefes alıp, “Bebek... İyi mi?” dedi.

Bryony cevap verme fırsatı bulamadan, Ramon'a döndü. "Neler oldu?"

"Ben iyiyim," diye cevap verdi Bryony.

Ancak Rafael ilgisini güvenlik şefini sorguya çekmeye yönlendirmişti.

"Rafael," dedi Bryony onun kolunu çekip, dikkatini kendisine vermesine çalışarak. "Bir şeyim yok, gerçekten. Ramon tam vaktinde yetiştii ve benimle çok iyi ilgilendi."

"Gitmene nasıl izin verdim, bilmiyorum," dedi Rafael, sıkılı dişlerinin arasından. "Üzgündün ve sokaklarda dolaşacak halde değildin. Ramon seni arayla bırakır, diye düşünmüştüm."

Bryony omuz silkti. "Yürüdüm. O da bana ancak şeyden sonra yetiştii..."

Rafael bulduğu bir sandalyeyi yatağın yanına çekti ve oturdu. "Doktor uğradı mı? Bebeğin durumu nasılmış? Başka bir yerine bir şey oldu mu? O aşalık herif sana vurdu mu yoksa?"

Bryony bu soru fırtınasına, sadece başını iki yana sallayarak yanıt verdi. Rafael'in sesindeki ve yüz bu ifadeyi ilk kez görüyordu. "Hemşire, nöbetçi kadın doğum uzmanının yakında burada olacağını söyledi. Bebeğin durumunun iyi olduğunu görmek için muayene edecekmış. Ayrıca, hayır. Başka tarafı da bir şey olmadı." Elini çoktan şişmeye başlayan gözüne bastırdı.

"New York sokaklarında böyle yalnız başına dolaşmaya devam edemezsin. O otelde tek başına kalman da hoşuma gitmiyor."

Bryony gülümsedi. "Ama orası senin otelin Rafael. Güvenli değil mi demek istiyorsun?"

"Benim yanımda, güvende olduğunu bildiğim yerde kalmanı tercih ederim," dedi Rafael sıkılı dişlerin arasından.

Bryony kaşlarını çatarak onu inceledi. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Birkaç gün sonra birlikte Ay Adası'na yola çıkıyoruz nasılsa. Gidene kadar benimle kalman en iyisi, böylece, birbirimizi tanıyacak zamanımız olur."

Bryony dikkatle onun gözlerinin içine baktı. Ne görmeye çalıştığını kendisi de bilmiyordu, ama o gözlerde kararlılık vardı. Bu adam kendisini hatırlamasa da, karnındaki çocuğun kimden olduğunu bilmese de, ikisi içinde endişeleniyordu. Bu bir başlangıç sayılmaz mıydı? "Peki, yola çıkana kadar seninle kalacağım."

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

BRYONY izin verseydi, Rafael onu çatı katına kadar kucağında taşıyacaktı. Bryony gözlerini devirip iyi olduğunu ve moraran bir göz yüzünden kimsenin kimseyi kucağında taşımasına gerek olmadığını söyleyene kadar da, onu taşımakta ısrar etti. Doktor bebeğin iyi olduğunu söylemişti, ama o pis kapkaççının yaptıkları aklına geldikçe öfkeden çıldırıyordu. Aynı zamanda biraz da şaşkıındı. Bryony evine getirdiği ilk kadındı ve egemenlik alanı ihlal edilmiş gibi hissediyordu. “Akşam yemeği söyleyelim mi?” dedi onu kanepeye yerleştirirken. Saat geç olmuştı ve Bryony’in dışarı çıkmaması da daha iyiydi.

“Çok iyi olur, teşekkür ederim,” dedi Bryony.

Rafael genç kadının yüzündeki bitkin ifadeyi görünce kaşlarını çatı. “Yorgunsun.”

Bryony’in dudakları kederle kıvrıldı. “Son birkaç gün çok hareketli geçti.”

Vicdan azabı, Rafael’i ensesini sıvazlamaya zorladı. Bryony’in hayatını o da zorlaştırmıştı ki. Hamile haliyle kalkıp buralara kadar gelmişti ve ardından da... Kendine sinir olmuş bir halde ayağa kalktı. Suçluluk duyacak neyi vardı ki? Hafızasını kaybetmişti ve birkaç hafta içinde bir kadını baştan çıkartıp âşık olmak gibi, saçma bir şey yaptığına da inanamıyordu. Hayır, suçluluk duymasına gerek yoktu. Bryony’yi üzüp ofisinden kaçırmak ve bu yüzden de, saldırıya uğramasına sebep olmak dışında... Yemek sipariş etmek için telefonu eline alırken, odanın diğer tarafında oturan kadını inceledi. Çoktan uyuklamaya başlamıştı bile. Onu yemek için rahatsız edip etmemek konusunda kararsızdı, ama saatlerdir bir şey yemediğine de emindi. Onun yanına dönüp, “Yemek gelene kadar içecek bir şeyler ister misin?” dedi.

Bryony kıpırdandı ve yarı kapalı gözlerle, “Meyve suyu var mı? Biraz basını dönüyor da,” dedi.

Rafael ayağa fırladı. “Neden daha önce söylemedin?”

Bryony omzunu silkti.

Rafael mutfağa gidip buzdolabından portakal suyunu aldı, kutudaki tarihi kontrol ettikten sonra da, bir bardağa doldurup salona döndü.

Genç kadın bir dikişte yarısını içtikten sonra, bardağı geri verdi.

“Teşekkür ederim. Bu kadarı yeterli...”

“Her zaman olan bir şey mi bu?” diye sordu Rafael şüpheyle.

“Kan şekeri düşük. Ara sıra böyle başım dönüyor. Hamileliğin de etkisi oldu tabii. Sık sık yemek yemem lazım, aksi halde bayılabilirim...”

“Ya tek başınayken bayılırsan, o zaman ne olacak?”

“Bayılmamak için elimden geleni yapıyorum.”

Rafael saatine baktı. Yemek siparişi vereli en fazla beş dakika olmuştu.

“Merak etme, Rafe,” dedi Bryony gülerek, “Büyükanнем şeker hastasıdır. Düşük ya da yüksek, kan şekeriyle nasıl baş edeceğimi iyi biliyorum.”

Rafael, isminin, sadece arkadaşları tarafından kullanılan kısa halini, hem de sanki daha önce yüzlerce kez kullanılmış gibi onun ağzından duyunca, derinden sarsıldı. Tanrım! Neden hatırlayamıyordu? Bu kadınla, gerçekten bir ilişkisi olduysa, aşk diyemiyordu, o zaman, onu neden hafızasının derinliklerine itmişti?

Bryony ayakkabılarını çıkarttı ve ayaklarını altına topladı.

Rafael, gerçek bir çift olsalardı, kendisinin de onun yanına oturacağını, belki de ayağına masaj yapacağını düşündü. Hamile kadınların ayak bilekleri filan şişiyordu ya bildiği kadarıyla. İşte bütün bunları yapmaması bile, âşık olma ve dört haftayı aynı kadınla geçirme ihtimalinin açma olduğunu ispatlıyordu. Çıktığı kadınlar olmuştu, uzun süreli ilişkileri de, ama hepsi onun şartlarında yürümüşü. Kadın arkadaşları asla çatı katındaki evine gelmezlerdi. Geceyi birlikte geçireceklerse, bu otellerinden birinde olurdu. Seven bir erkeğin yapacağı türden sarılmalardan ya da yakınlaşmalardan da anlamazdı.

Bryony o sırada başını kaldırıncı bakışları buluştu ve gözlerinin içinde, Rafael’in gözünü kamaştıran, alışkın olmadığı şekilde, yüreğini sıkıştıran bir ifade vardı. Bryony... Yorgun ve kırgın görünüyordu. Sanki... Teselli edilmeye ihtiyacı varmış gibiydi. Lanet olsun...

“Rafe, adam çantamı aldı,” dedi Bryony fısıltıyla.

Rafael başıyla onayladı. Polis hastaneye gelip ifade almıştı, ama saldırıyı bulacaklarını hiç sanmıyordu.

“Her şey öyle hızlı olupbitti ki...”

Genç kadının elini çaresizce kaldırışı, Rafael’in içindeki teselli etme ihtiya-

cını köruklemişti. “Canını sıkan nedir, Bryony?”

“Kredi kartlarımı iptal ettirmem lazım. Banka kartımı. Tanrım, banka hesaplarım çoktan boşalmış bile olabilir. Ehliyetim de içindeydi. Eve nasıl döneceğim ben şimdi? Kimlik olmadan uçağa almazlar ki.” Huzursuzluğu giderek artıyordu.

Rafael kolunu beceriksizce bir hareketle onun omzuna doladı. “Telaşlanma. Gereken telefon numaraları yanında mı?”

Bryony başını hayır anlamında sallayıp, Rafael’in omzuna dayadı, bu sırada saçları Rafael’in burnuna dokunmuştu.

“Bilgisayarın varsa, internetten bakabilirim.”

“Bilgisayarım varsa mı? Ben internetsiz bir an bile duramam.”

Bryony başını kaldırıp, onun gözlerine baktı. “Adadayken durmuştun.”

“İmkânsız. Mutlaka bir şeyler yapmışımdır. Yürütmem gereken işler var.”

“Bağlantıyı koparmadın zaten,” dedi Bryony. “Ama telefonlarına ve e-postalarına sabahleyin ya da gece geç saatte cevap verdin. Gün içinde birlikte adayı keşfe çıktığımızda da, cep telefonunu evde bıraktın.”

Rafael iç çekti. “Anlattığım hikâyeye işte bu yüzden inanmakta güçlük çekiyorum. Böyle bir şey asla yapmam ben. Tarzım değil.” Sonra da ayağa kalkıp çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarttı. Kendini toplayabilmek için bir müddet arkası genç kadına dönük durdu. Onu kırmak istememişti. Ama içlerinden birisi aklını yitirmişti ve Rafael aklını yitirenin kendisi olmasını istemiyordu. Kanepeye dönüp dizüstü bilgisayarını açtı ve Bryony’in yanında bir minder üstüne yerleşti.

“Kartlarını iptal edip yenilerini çıkartırken, sorunla karşılaşırsan, bana haber ver, olur mu? Adresimi yazdım, buraya göndermelerini isteyebilirsin.”

“Ehliyetim ne olacak peki?” diye sordu Bryony, sinirli bir sesle. “Eve nasıl döneceğim?”

“Eve döneceksin, Bryony. Endişelenme lütfen. Büyükannenini arayıp doğum belgeni fakslamasını isteyemez misin?”

Bryony ona dikkatle bakarak. “Neden jetlerinden biriyle uçmuyorsun? Özel jetle yolculuk edersek, kimliksiz uçmam sorun olmaz.”

Rafael hafifçe öksürüp, “Ufak uçak fobisi geliştirdim, diyelim kısaca.”

Bryony kaşlarını çatı ve klavyenin tuşlarına basmaya başladı.

Rafael de yanında kanepeye oturdu. Ona güvenmediği için kendinden nefret ediyordu. Ama Bryony’ye inandığı takdirde, hayatı altüst olacaktı. Bryony’in doğru söylediğine dair huzursuz edici his, içinde giderek büyümekteydi. Böyle bir senaryo ne kadar imkânsız olursa olsun, eğer söyledikleri doğruysa, kendi çocuğunu taşıyan bu kadınla ne yapacağına karar vermesi gerekecekti.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

“BU bana, evimde birlikte geçirdiğimiz geceleri hatırlattı,” dedi Bryony, deniz mahsullerinden bir çatal daha alırken.

Rafael çatalı ağzına götürürken durdu ve kendine yabancı davranışlarından birini daha dinlemeye hazırlandı. Hiçbir şey söylemeden, yemeğini yemeğe devam etti. Lanet olsun, aralarında bir şeyler yaşanmıştı ve bu kadın, hafızasının kayıp parçalarına giden tek yoldu. “Neler yapardık?”

Bryony’in gözlerine dalgın bir ifade yerleşirken, bakışları pencereden dışarı, lacivert gökyüzüne kaydı. Verandada oturup pişirdiğim yemekleri yedik. Sonra başımı senin kucağına dayardım ve okyanusu dinleyip yıldızları seyrederken, saçlarımı okşardın. Sonra içeri girdik ve sevişirdik. Yatak odasına kadar dayanamadığımız da olurdu tabi.”

Genç kadının ses tonu, Rafael’i feci şekilde etkilemişti. Nabızı yükseldi ve onu önünde uzanmış yatarken, dudaklarını teninde dolaştırırken hayal etti. Gözlerini boşluğa diktiğini fark edince de, başını iki yana sallayıp ayılmaya çalıştı. Gerginlikten kaskatı kesilmişti. Onu bir an önce yatağa götürmek ve kim olduklarını unutana kadar sevişmek istiyordu. Bedeni buna çoktan hazır-
dı, fakat beyni bunun aptallık olacağını söylüyordu. Üstelik Bryony de büyük ihtimalle kendini yine bir kobay gibi hissedecekti. Öyle dememiş miydi? Kobay, öyle mi? Az kalsın bir kahkaha atacaktı. Gözlerine baktığında neredeyse dünyayı unuttuğu bir kadını, nasıl kobay yerine koyabilirdi ki?

Rafael kabul etse de, etmese de, aralarında müthiş bir kimya vardı. Ona birden tutulmuş ve bütün sağduyusunu yitirmiş olabilir miydi? Kendini ana kap-tırıp, ona tutamayacağı sözler vermişti belki de. Ama Bryony’in öfkesi, en azından bu vaatlerini bir sözleşmeye dökmediğini ispatlıyordu. Bryony’e ve

bu anlaşılmaya ihtiyacı vardı. Bu kadar çok yatırımcıyı hayal kırıklığına uğratamazdı. Para çoktan el değiştirmişti. İnşaatın bitiş tarihi belirlenmişti ve şu anda en son ihtiyaç duyduğu şey, bu kadının sözünden döndüğüne dair yaygara koparmasıydı.

Bryony bakışlarını kaldırıp, Rafael'i rahatsız edecek kadar büyük bir dikkatle onu incelemeye başladı.

Rafael de genç kadının bakışlarına karşılık verdi ve koyu gözlerinin derinliklerinde kaybolduğunu fark edince şaşırды. Yüzün narin hatlarının cazibesine kapılmıştı. Parmaklarıyla elmacık kemiğine, çenesine, dudaklarına dokunmak istedi. Acaba onu ilk gördüğünde de böyle mi hissetmişti? Öyle olmalıydı. Şu anla, onu ilk gördüğündeki tepkisi arasında bir fark olması mümkün müydü?

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu Bryony alçak bir sesle.

"Ne kadar güzel olduğunu düşünüyor olamaz mıyım?"

Bryony küçümsercesine başını iki yana salladı. "Senin tipin olmadığımı saınyordum."

"Normalde tipim olmadığımı söylemek istedim."

Bryony'in dudakları büküldü. "Ben öyle duymadım. Kelimesi kelimesine, 'Benim tipim değilsin.' dedin. Bundan da beni çekici bulmadığın sonucu çıkartıyorum."

"Ne dediğim umurumda değil," diye homurdandı Rafael. "Normalde... Çıktığım kadın tipine girmediğini söylemek istedim."

"Yattığın, yani?" dedi Bryony dalga geçercesine. "Çünkü yattık, biliyorsun. Bir kez de değil üstelik. Ya tipin olmamam konusunda yalan söylüyorsun, ya da yatak konusunda gelince fazla seçici birisi değilsin."

Rafael, genç kadının gözlerinde çakan kıvılcımlar yüzünden dikkatini, az önce uğradığı hakarete veremiyordu. Böyle cadalozluk yaptığında, öyle çekici oluyordu ki, Rafael'in aklına verecek bir karşılık gelmiyordu.

"Sorun şu," diye devam etti Bryony. "Biz numara yapabiliriz. Ama siz erkeklik organınız işbirliği yapmadığı sürece, karşınızdakini seksi bulup bulmamak konusunda numara yapamazsınız."

"Kahretsin," diye mırıldandı Rafael. "Seni çekici bulduğum konusunda bir anlaşmazlık yok zaten. Geçmişte kadın seçerken uyguladığım kıstasları, sana gelince unutmuşum anlaşılan."

"Benle yattığını ve karnımda senin çocuğunu taşıdığımı kabul etmeye hazırsın, öyleyse?"

"Evet," dedi Rafael, sıkılı dişlerin arasından. "Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini kabul ediyorum. Ama elbette hafızam geri gelene ya da DNA testi yaptırana kadar şüphelerimden vazgeçecek kadar da aptal değilim."

Bryony yine saldırmaya hazırlanıyormuş gibi baktıysa da, derin bir nefes alıp sakinleşti. “Mümkün olduğunu kabul etmen de bir şeydir.”

“Birlikte olduğumuz o süre zarfında da, bu kadar sevimli miydin?”

Bryony tek kaşını kaldırdı. “Bu da ne demek şimdi?”

“Ne bileyim, genelde çıktığım kadınlar biraz daha...”

“Aptal mı olurlar?” diye meydan okudu Bryony.

Rafael kaşlarını çatı.

“Daha zayıf... Daha ürkek... Sorun çıkarmayan türden yani.”

Bryony kendisine öyle bir baktı ki, Rafael sessiz kalmanın en iyi seçeneği olduğuna karar verdi ve kendi mezarını kazmaktan vazgeçti.

Bryony çatalını bırakıp, dik dik bakınca, Rafael kadının gözlerinde parıltıdan yaşları görüp şaşırdı ve midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Kahretsin. Onu üzmemek istememişti. Bu kadar da pislik bir herif değildi herhalde...

“Bu durumun benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin,” dedi Bryony, gergin bir sesle. “Seni yeniden görmenin, sana dokunamamanın, öpüp sarılamamanın, ne kadar zor olduğunu? Beni alçakça dolandıran bir adamla yüzleşmek için buraya geldim. Bu gerçeği kabul etmişim ve seni bir an önce hayatımdan çıkartıp atmak istiyordum. Sonra hafızanı kaybettiğin masalıyla çıktın karşıma. Ne bekliyordun? Şimdi de, bana yalan söylemediğin ve belki de yanıldığım ihtimali çıktı ortaya ve ben bundan ölesiye korkuyorum. Bir kez daha, sen hafızanı yeniden kazanana kadar her şeyi beklemeye almam lazım. Ne hissettiğimden emin değilim artık.”

Rafael donup kalmıştı.

“Arkamı dönüp gidemem, çünkü seni aynı şeyi yapmakla suçladım. Bir yamım, ya yarın hafızası geri gelirse ve beni sevdiğini hatırlarsa diyor. Ya her şey koca bir yanlış anlamadan ibaretse ve adada yakaladığımız şansa dönme ihtimalimiz varsa?”

Bryony tabağını iterek, bakışlarını indirdi. “Peki ya diğer yanım haklıysa. O zaman her şeye rağmen senden vazgeçmediğim için, tam bir aptal konumuna düşmüyor muyum, hem de artık düşünmem gereken bir de bebek varken.”

Rafael ne diyeceğini düşünürken, kendini ona doğru uzanırken buldu. Ona dokunmayı, onu rahatlatmayı istemesi imkânsızdı. İfadesindeki keder fazlasıyla gerçektir. Gözleri derin bir ısırapla parlıyordu. Onu kollarına alıp kanepe arkasına yaslandı. Saçlarının kokusunu doyasıya kokladı ve hafızasında hiçbir yere dokunmadığı için büyük bir hayal kırıklığı hissetti. Kokunun, en zor unutulan şeylerden birisi olması gerekmiyor muydu?

Bryony yavaş yavaş kendini bırakmaya başlamıştı. Yanağını genç adamın omzuna dayarken, elleri de göğsünün üstündeydi.

Rafael tam onu başından öpmek, dudaklarını saçlarında dolaştırmak üze-

reydi ki, bu türden şefkatin kendisine uygun bir davranış olmadığını düşünerek, vazgeçti. Fazla şahsiydi... Fazla yakın... Y,ine de ona yumuşak yönünü gösterme ihtiyacındaydı. “Özür dilerim,” dedi içtenlikle. Onu incinmiş görmekten nefret ediyordu. Acısının kaynağının kendisi olması ise, çok daha rahatsız ediciydi.

“Bırak biraz böyle kalalım,” dedi Bryony. “Bir şey söyleme, lütfen.”

Rafael yavaşça elini onun koyu renk saçlarının üstüne koydu ve kendisinde istenileni yaptı. Genç kadının başı omzunda, kendisinin tek kolu onun omzunda, eli saçlarına dolanmış vaziyette orada öylece oturdular ve sessizliğin kendilerini sarmalamasına izin verdiler.

Ama sessizlik Rafael’in hoşuna gitmemiştir, sanki boşlukları doldurmak, ya da soru sormak zorundaymış gibi. Bir şeyler yapmak zorundaymış gibi... Böğründe onun karnının şişkinliğini hissedebiliyordu. Bütün bunlar gerçek miydi? Ve eğer gerçekse, neden var gücüyle kaçmıyordu? Bağlanma fobisi filan olduğundan değil... Tamam, belki bir parça vardı ama gene de, kadınlardan soğumasına neden olan bir travma falan geçirmemiştir... Bir kadının kalbini kırmasından çekinen korkaklardan da değildi... Daha önceleri kimseye bağlanmamış olmasının nedeni... Şey... Bundan pek emin değildi. Bir ilişkisi olan erkekler, genelde kontrolü ellerinde tutamıyorlardı. Tek başlarına karar verme becerilerini yitiriyorlardı. Oysa Rafael kararlarını hiç kimseye danışmadan, saniyeler içinde vermeye alışıkta. Kendi işinin başında oluşu da şans eseri değildi, üç arkadaşıyla kurduğu bu ortaklık da... İşine çok zaman ayırması gerekiyordu. Akşam yemeğine eve yetiştirme telaşı olsa, bu zamanı ayıramazdı. Anlık kararlar, jetine binip uçmayı seviyordu. İş toplantılarını dört gözle bekliyor, kendini göstermek için bir fırsat olarak görüyordu. Boş vakit bulamasa da, bulduğunda canının istediği gibi geçirmekten hoşlanıyordu. Ryan, Devon ve Cameron’la, golf oynamak, doyasıya içip, ciddi bir ilişkisi olan bir erkeğin uzak durması gereken başka zevklerin peşinde koşmak için bir araya geliyorlardı. Ve bugüne kadar uğruna bütün bunlardan vazgeçmek isteyeceği bir kadınla karşılaşmamıştı. Bryony’yle tanışıp, birkaç hafta içerisinde her şeyden vazgeçmiş olabileceğine de inanmıyordu. Böyle bir karar ancak yıllar içerisinde verilebilir, belki de hiç verilmezdi. Peki ya yanılıyorsa?

Yanılıma ihtimali her zaman vardı.

Başını eğip kollarının arasında güvenle kıvrılmış kadına bakınca, içinde güçlü bir arzu hissetti. Normalde bu arzu onu dehşete düşürürdü, düşürmesi de gerekirdi zaten... Ve Bryony’in anlattığı her şeyin doğru olmasını dilerken, buldu kendini. Çünkü hepsi gözüne birdenbire cazip gelmeye başlamıştı.

Ve bu duygu ödünü patlatmadığına göre, artık ne patlatırdı bilemiyordu...

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“**RAFAEL!** Rafael! Uyan hadi! Acele et!”

Rafael irkilerek uyanıp doğruldu.

Bryony giyinip hazırlanmış vaziyette yatağın yanında durmuş, ayaklarının altında kızgın demir varmış gibi hoplayıp sıçırıyordu.

Rafael ayaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıtıp öne eğildi. “Sorun nedir? Bebeğe mi bir şey oldu? Canın mı yanıyor yoksa?”

Bryony başını iki yana salladı ve deli gibi gülmeye başladı.

Rafael gözlerini ovuşturup, “Saate baksana!” dedi, yatağın başucundaki saatte göz atarak.

“Kar yağıyor!” diyen Bryony onu yataktan çekince, yorgan yere düştü ve Rafael’in üstü açıldı.

Genç kadının bakışları, Rafael’inkilerle aynı anda aynı yere kaydı ve Rafael çıplak yattığını hatırlayıp, yorganı hızla üstüne çekerken.

Bryony de telaşla geri çekilip, koruyucu bir bariyer gibi hırkasına sarındı.

“Özür dilerim,” dedi Bryony. “Aşağı tek başıma inebilirim.”

“Bekle bir saniye,” dedi Rafael, “Nereye gidiyorsun?”

Bryony gözleri heyecanla parlarken, “Dışarı, tabii ki. Kar yağıyor!” dedi.

Rafael pencereye doğru bir bakış fırlattıysa da, pek bir şey göremedi. “Hiç kar görmedin mi?”

Bryony başını iki yana salladı.

“Ciddi misin sen?”

Bryony bu sefer de evet anlamında salladı. “Teksas açıklarındaki bir adada yaşıyorum. Oralarda kışlar pek karlı geçmiyor.”

“Ada dışına çıkmışsındır mutlaka. Karlı bir yerlere gitmedin mi yani?”

Bryony omuz silkti. “Fazla yolculuk etmiyorum. Büyükkannemin bana ihtiyacı var. Alışveriş için Galveston’a gidiyorum, ama genelde internetten yapıyorum.”

Rafael, onun pencereden dışarı, kaçamak bakışlar attığını gördü ve iç geçirdi. “Bana beş dakika ver, üstümü değiştireyim. Sonra birlikte aşağı ineriz.”

Bryony’ni öyle bir gülümsedi ki, Rafael midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Banyoya gidip yüzüne su çarptı ve tıraşsız çenesini inceledi. Görünüşünden emin olmadan, evden asla çıkmazdı. Duş alacak vakit bile yoktu. Çılgın kadın büyük ihtimalle çoktan dışarı çıkmış, yağın karın altında dans etmeye başlamıştı bile. Dişlerini fırçaladı ve dolaptan bir kazak ve pantolon buldu. O sırada Bryony’nin hayatında ilk kez kar gördüğünü ve bu yüzden de kıyafetinin kara uygun olmayacağı düşünerek, üst raftan bir de atkı ve bir apka çıkarttı. Sonra da paltosunu sırtına geçirip, yatak odasından çıktığında, Bryony’yi salonun penceresine yapışmış vaziyette buldu. İri kar taneleri aşağı doğru kıvrılarak inerken, yüzünde bayram sevinci yaşayan bir çocuğu andıran bir gülümsemeyle dışarı bakıyordu.

“Al bakalım,” dedi Rafael. “Daha sıkı giyinmen lazım...”

Bryony dönüp Rafael’in elindeki atkı ve şapkeyi almak için uzandı, ama Rafael onu kendine doğru çekerek, “Atkı takmayı bilmediğine eminim,” diyerek atkıyı onun boynuna doladı, sonra da şapkeyi başına geçirip, bir adım geri çekilerek ona baktı. Lanet olsun! Ne kadar da sevimli olmuştu. Aptalca bir şey yapmamak için de kapıyı göstererek, “Karı bekletmeyelim,” dedi.

Bryony binaya bitişik avluya çıkıp da boş bulunca şaşırıldı. Böyle güzel bir günde insanlar nasıl evlerinde oturabiliyordu? Kar tanelerinden birisi burnuna değince, başını gökyüzüne kaldırıp bir kahkaha attı ve yanaklarına değen ve kirpiklerine tutunan diğer kan taneleriyle, daha çok gülmeye başladı. Kollarını kaldırıp kendi etrafında döndü. Kar öyle muhteşem, öyle sevimliydi ki... Avlunun zemininde incecik bir kar tabakası birikmişti. Ancak çitin ve taş saksıların kenarlarında, avuçlayıp top yapmasına yetecek kadar kar vardı. İrice bir kartopu yaptı ve Rafael’e baktı.

Rafael elini uyarır gibi kaldırdı. “Aklından bile...”

Ama genç adam daha cümlesini tamamlamaya fırsatı bulamadan, Bryony kartopunu fırlattı.

Ve top Rafael’in suratında patladı...

Bryony onun ters ters bakmasına aldırmadan, hemen yeni bir kartopu hazırlamaya başladı.

“Yok artık,” diye homurdandı Rafael.

Bryony tam elindekini fırlatmak için dönmüştü ki, yüzünün yanına bir kartopu çarptı ve tatlı bir ürpertiyle, karlar boynundan aşağı kaydı. “Dayanama-

dın bakıyorum,” dedi alaycı bir gülüşle.

“Neye?”

“Oyuna elbette. Ama kara kim dayanabilir ki?”

Rafael kaşlarını çatı. “Oyun oynadığım filan yok. Ben yalnızca intikam alıyorum. Hadi artık, karı görmek istedin, gördün. İçeri girsek iyi olacak. Burası çok soğuk...”

“Kar yağıyor!” dedi Bryony. “Soğuk olacak elbette.” Ve Rafael’in suratındaki sinirli ifadeyi görmezden gelerek, bir kartopu daha hazırladı.

Rafael eğildi ve onun gözlerindeki parıltıyı gören Bryony, koşup saklanacak bir yer arandı ve alelacele yeni bir top hazırlayıp, çitin üzerinden fırlatarak, onu tam kaşlarının ortasından vurdu.

“Kartopu oynamamış biri için, kartopu savaşında fazla iyisin,” diye mırıldanan Rafael, tam kalçasından bir top daha yedi ve hızla dönüp pahalı pantolonlarının arkasını sildikten sonra, ona bir kartopu daha fırlattı.

Bryony eğilip onun attığı toptan kolayca kurtuldu ve başka bir topla onu omzundan vurdu.

“Bunun bir savaş ilanı anlamına geldiğinin farkındasındır, umarım.”

Bryony gözlerini devirdi. “Seni bu ukala tavırlardan bir kez kurtardım, bir kez daha yapabilirim.”

Rafael’in gözleri şaşkınlıkla açılırken, Bryony onun bu anlık dikkatsizlik anını, suratından şişlemek için kullandı.

Ve Rafael gözündeki eriyen karları silerek, kararlı bir şekilde genç kadının üzerine doğru yürümeye başladı.

“A...a...,” diye mırıldandı Bryony, geri geri giderken.

Küçük avluda, fazla kaçacak yer yoktu ve gidebileceği tek yer binanın içiydi. Rafael onu eve geri sokabilmek için böyle bir plan yapmış da olabilirdi tabii. Onun karşısına dikilmeye ve hazırladığı saldırıya karşı koymaya karar vererek, hızla karları toplamaya ve onu kartopu yağmuruna tutmaya başladı. Rafael küfür ederek kenara çekildi, eğildi ve nihayet, pes ediyormuş gibi bir ses çıkartıp taş banklardan topladığı karları elinden geldiğince hızlı bir şekilde ona fırlatmaya başladı. Şansına da atışları çok isabetliydi.

Sonunda altı kez üst üste şişlenen Bryony, ellerini kaldırıp, “Teslim oluyorum!” diye bağırdı. “

“Buna neden inanmıyorum acaba?” dedi Rafael, ona dikkatle bakarken.

Bryony yüzünde en masum bakışıyla, boş ellerini yukarı kaldırdı. “Sen kazandın. Donuyorum.”

Rafael kartopunu elinden atıp, onun yanına gelerek omuzlarından tuttu ve buyurgan bir ifadeyle, onu tepeden tırnağa süzdü... Tıpkı ilk karşılaşmalarında yaptığı gibi... Ama bu sefer Bryony, bu kibirli görünüşün altında, ortaya çık-

maya sabırsızlanan eğlenceli bir adam olduğunu biliyordu. Tek yapması gereken onu özgür bırakmaktı... Bir kez daha... Durumun adaletsizliği karşısında, iç geçirdi. Kaderin kötü bir oyununa gelmişti sanki. Hayatının aşkının ve karnında taşıdığı çocuğun babasının kendisine tamamen yabancı birisi gözüyle bakmasını hak ettirecek kadar korkunç bir şey yaptığını sanmıyordu.

Rafael birden kaşları çatı. "Hemen içeri giriyoruz. Titriyorsun. Üstün çok ince. Bu havalarda giyinmek için bir şeyler getirmedi mi?"

Bryony başını salladı.

"Alışverişe çıkmamız gerekecek."

"Hiç gerek yok. Ay Adası sıcak nasıl olsa."

"Bu arada donacaksınız ama en azından bir montun olması lazım. Birini gönderip aldırırım, merak etme?"

Bryony omuz silkti. "Nasıl istiyorsan öyle yap." Rafael zaten her zaman istediğini yapardı.

"Kapı görevlisi, kartopu oynadığını söylediğinde, aklını kaçırdığını sandım," dedi bir ses arkalarından.

Bryony ve Rafael aynı anda arkalarını dönünce, lamba direklerinden birine dayanmış duran Devon Carter'ı gördüler.

"Burada ne işin var?" diyen Rafael, Bryony'ın elini, ellerinin arasına aldı.

Devon tek kaşını kayıtsız bir ifadeyle kaldırdı. "İkinizin nasıl olduğuna bakmaya geldim. Biraz heyecanlı bir gün geçirmişsiniz."

"Durumu iyi, gördüğün gibi," dedi Rafael. "Şimdi izin verirsen, içeri gireceğiz."

"İşin aslı, ben senin nasıl olduğuna bakmak istedim," dedi Devon. "Tanıdığım kadarıyla Bryony, kendi başının çaresine bakabilen birine benziyor."

Ortam giderek garipleşirken, Bryony'ın yüzü utançtan kıpkırmızı oldu ve elini Rafael'in elinden kurtardı. "Ben yukarı çıkayım, siz de rahat rahat konuşun. Kapının anahtarı var mı?"

Rafael elini cebine sokup bir kart çıkarttı. "Asansör için lazım."

Bryony kartı aldı ve uzaklaştı.

İki erkek onun arkasından baktılar.

Rafael çatık kaşlarla arkadaşına döndü. "Neydi bu şimdi?"

Devon omuz silkti. "Sana bakmaya geldim. Nasıl olduğunu ve bir şeyler hatırlayıp hatırlamadığını görmek istedim, o kadar."

Rafael yüzünü buruşturup Devon'ı kapıya doğru itirdi. "İçeri girelim bari. Burası buz gibi..."

İki adam binanın ana girişindeki kafeye girdiler.

"Her şey yolunda," dedi Rafael, oturduklarında. "Benim için endişelenmeni ve beni korumak için planlar yapmanızı istemiyorum."

Devon kahvesinden bir yudum aldı. Her zaman düşündüğünü açıkça ve acımadan söylerdi. “Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin, Rafe? Karında çocuğunu taşıdığını iddia eden bu kadınla çekip gitmenin iyi bir fikir olduğuna yani? Babalık testi yaptırıp, sonuç alınana kadar beklesen daha iyi olmaz mı?”

Rafael, Devon’ın bakışlarına karşılık verirken dudakları gergindi. “Sonra ne olacak peki?”

Devon gözlerini kırıştırdı. “Testin sonucuna bağlı.”

Rafael başını salladı. “Sonuçta baba olduğum anlaşılırsa, bütün bu süre boyunca onu ihmal etmiş olacağım. Eğer doğruyu söylüyorsa, ona fazlasıyla acı çektiğim zaten.”

“Doğruyu söylediğine çoktan ikna olmuş gibi konuşuyorsun.”

Rafael tek eliyle saçını sıvazladı. “Doğrunun ne olduğunu bilmiyorum. Aslında aklım, doğruyu söyleme ihtimalinin sıfır olduğunu söylüyor, çünkü birkaç hafta gibi kısa bir süre içinde birine âşık olma ihtimalim çok düşük. Öyle saçma ki, nasıl olabileceğini hayal bile edemiyorum.”

“Ama...”

“Ama içimden bir his, onunla aramızda kesinlikle bir şeyler olduğunu haykırıyor,” diye itiraf etti Rafael. “Ona yaklaştığım, dokunduğum anda... Bambaşka birisi oluyorum adeta. Okyanus kıyısında seviştığımızı söylediğinde ona inanıyorum... İnanmak istiyorum...”

“Ona inanıyorsun.”

Rafael derin bir nefes aldı. “Aklım yalan olduğunu söylüyor...”

“Peki ya içindeki ses?”

Rafael iç geçirdi, çünkü Devon’ın nereye varmaya çalıştığını biliyordu. Mantık aksini söylese bile, her zaman içindeki sesi dinlerdi ve yanıldığı olmamıştı. “Doğruyu söylediğini söylüyor.”

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

“SEYAHAT edebilecek durumda olduğuna emin misin?” diye sordu Rafael, akşam yemeği yerlerken.

Bryony başını önündeki lezzetli biftekten kaldırdı ve yüzündeki morluğu inceleyen Rafael’in bakışlarıyla karşılaştı. “İyiyim ben, Rafael.”

“Şehirden ayrılmadan önce bir kadın doğum uzmanına görünsen iyi olur belki de.”

“Seni rahatlatacaksa, adaya varır varmaz bir doktora görünürüm. Ama yolculuk edebilecek durumdayım. Buradâ halletmen gereken işler varsa, başka tabii. O zaman ben önden giderim, sen sonra gelirsin.”

Rafael kaşlarını çatıp elindeki çatalı bıraktı. “Birlikte gideceğiz. Aynı adımları takip etmemiz ve ilk sefer izlediğim yolu izlememiz çok önemli. Aşinalık duygusu, kayıp anılarımı geri getirir belki.”

Bryony bifteğinden bir parça daha kesti. “Doktorun ne diyor bu işe?”

Rafael gözle görülür derecede rahatsız olmuştu. Oturdukları masa, diğer müşterilerden yeterince uzak olmasına rağmen, başkalarının şahsi meselelerine kulak misafiri olması canını sıkıyormuş gibi etrafını kolaçan etti ve dudakları hoşnutsuz bir ifadeyle kıvrıldı. “Hafıza kaybımın arkasında psikolojik sebepler olduğunu düşünüyor. Madem o kadar âşık ve mutluydum, neden her şeyi unutmak istedim öyleyse? Bu çok saçma.”

Bryony elinde olmadan irkildi. Parmakları hissizleşmişti.

“Seni kırmak için söylemedim,” dedi Rafael, alçak bir sesle. “Anlam veremediğim o kadar çok şey var ki. Adaya geri dönmek istememin nedeni de bu. Orada kaybettiğim adamı bulmak istiyorum. Sevdiğini söylediğin, seni seven adamı... Benim için tamamen bir yabancı olan adamı...”

“Senin için, ikimiz de yabancıyız anlaşılan,” dedi Bryony. “O adam gerçekte mevcut değildi belki... Belki de onu ben hayal ettim.”

Rafael’in bakışları, genç kadının karnına kaydı. “Peki ya bebek? Onu ikimiz de hayal etmiş olamayız. O fazlasıyla gerçek... Hatta bütün bu olanlar içinde tek gerçek olan o...”

Bryony yüz ifadesine yerleşen üzüntüye engel olamadı. Tabağını bir kenara itti. “Bu ilişkideki tek gerçek şey bebeğimiz değil. Sana olan aşkım da gerçek, Rafael. Senden hiçbir şeyimi sakınmadım. Benimle olduğun sırada, samimi olup olmadığını, hiçbir zaman bilemeyeceğiz sanırım. Anlattığım gibi birisi olamayacağını söylüyorsun. Birdenbire öyle birisi olduğunu ve beni sevdiğini hatırlarsan bile bu inkâr edışı unutabileceğimi sanmıyorum.” Elleri kucığına düştü ve öne eğilirken, parmaklarını sıkı sıkıya kenetledi. “Söylesene Rafael. Hangi adama inanayım. Tipi olmadığını ve beni sevmiş olamayacağını söyleyen adama mı? Yoksa adadayken her geceyi kollarımda geçiren adamam mı? Ne hatırlarsan hatırla, bir yanının benimle birlikte olma düşüncesine isyan ettiğini bileceğim daima.” Bryony sözlerinin onun yüreğine dokunduğunu görebiliyordu.

Rafael’in yüz hatları kararmış, gözlerinin derinliklerini pişmanlık duygusu kaplamıştı. Çaresiz bir ifadeyle elini açtı. “Bryony, ben...”

Bryony sertçe başını iki yana salladı. “Yapma, Rafael. Öyle demek istemediğini söyleyerek, durumu daha da güçleştirme. Gerçeği ikimiz de biliyoruz. En azından, dürüst davrandım.”

“Özür dilerim,” dedi Rafael ve elini masanın üzerinden uzatarak, genç kadının elinin üstüne koydu. Başparmağıyla parmak eklemelerini okşadı ve ardından hafifçe sıktı. “Gerçekten çok üzgümüm. Bencil bir sersem gibi davrandığımı biliyorum. Bu durumun seni üzdüğünün ve çok zorlandığının da farkındayım. Beni affet lütfen.”

Karşısındaki erkeğin gözlerindeki samimiyeti görünce, Bryony kalbinin sıkıştığını hissetti. Kendini onun kollarına atmamak ve bütün gücüyle sarılmamak için zor tutuyordu. Kulağına onu sevdiğini fısıldamak istiyordu. Bir daha beni bırakma, diye yalvarmak istiyordu. Ama tek yapabildiği, masanın diğer ucundan çaresiz bir ifadeyle ona bakmaktı. “Ya hafızan hiç yerine gelmezse?” dedi, en büyük korkusunu dile getirerek.

“Bilmiyorum,” dedi Rafael dürüstçe. “İşler o noktaya gelmez umarım.”

Bryony sandalyesinde geriye yaslanıp, elini onun elinin altından çekti. Yüreğindeki ağırlık ıstırap veriyor, boğazındaki yumru yüzünden nefes alamıyordu sanki. “Yanına neler alıyorsun?” diye sordu, zoraki bir gülümsemeyle.

Sohbet konusunun böyle aniden değişmesi, Rafael’i şaşırtmıştı. “Daha bavlumu toplamadım.”

Bryony tek kaşını kaldırdı. “Bavulunu son dakika mı toplayacaksın?”

Rafael yüzünü buruşturdu. “Bavula ne koyacağımı bilemedim. Mayodan, plaj terliklerinden filan bahsettin.”

Bryony gülerken, bir parça rahatladı. “Deniz soğuktur, yüzemezsin. Hava idare eder, ama su çoktan soğudu. Gene de sana evvelden yaptığımız gibi mayo ve plaj terliği satın alabiliriz. Takım elbiseyle gezmezsin. Üstelik pahalı ayakkabıların da mahvolur.”

“Sana güveniyorum,” diye mırıldandı Rafael. “Madem ilk seferinde böyle yaptığımı söylüyorsun.”

“İlkinden sağ çıktın,” diye dalga geçti Bryony.

“Bu sefer dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum. Bu... Sorunu mu kimse bilmemesi gerekiyor.”

“Elbette,” diye mırıldandı Bryony.

Rafael sandalyesinde geriye yaslandı ve şarap kadehiyle oynadı. Yumuşak, tatlı bir caz müziği çalan orkestradan tarafa baktı ve bakışlarını düşünceli bir ifadeyle, yeniden Bryony’ye çevirdi. “Söylesene, Bryony, hiç dans ettik mi seninle?”

Bu soruyu beklemeyen Bryony, bir şey söylemeden başını iki yana salladı.

Rafael ayağa kalkıp elini uzattı. “Dans et benimle, öyleyse.”

Bryony, elini onun eline bıraktı ve ayağa kaldırmasına izin verdi.

Rafael onu dans pistine götürdü ve kendine doğru çekti.

Bryony gözlerini kapattı ve iç çekerek, bedenini onun bedenine yasladı. Rafael’in bedeninden yayılan ısıyla sarmalandığını ve kokusunun burnunu yalayışını hissetti. Tanrım, onu ne kadar özlemişti. Ondan nefret ettiğinde ve olabilecek en kötü ihtimale inandığı zamanlarda bile, geceleri gözüne uyku girmeden yatıyor ve okyanusun ezgisi eşliğinde seviştikleri geceleri hatırlıyordu. Adeta dünyaya seviştiği kadının kendisine ait olduğunu söylemek ister gibi sarılmıştı. O anda ve o düşlerde kaybolmak çok güzeldi...

Rafael onu dans pistinde çevirdi. “Çok esrarengiz bir kadınsın, Bryony.”

Bryony kaşlarını kaldırdı. “Esrarengiz mi?”

“Merakımı cezp ediyorsun. Seni çözemiyorum. Son zamanlarda içinden çıkamadığım birçok şey gibi...”

Bryony devam etmesini beklercesine başını yana yatırdı.

“Sana baktığımda kesinlikle hiç bir şey hatırlamıyorum, yemin ederim. Ama sana yaklaştığım anda, dokunduğumda...” Sesi alçalarak fısıltıya dönüşmüştü. “Sanki...”

Bryony’ni ürperdi. “Sanki ne?” diye fısıldadı.

Rafael’in yüzünde doğru kelimeyi bulamıyormuş gibi bir ifade vardı. “Bir-birimize uyuyoruz,” dedi. “Bunu açıklayamıyorum, ama bir şekilde... Doğru

insanla birlikte gibiyim.”

Bryony’nin kalp atışları hızlanmıştı. İçin umutla doldu. Rafael’in inanılmaz hikâyesini duyduğu andan beri ilk kez gerçekten umutlanıyordu. Müziğin ritmiyle sallanırlarken, gülümsemekten kendini alamadı.

“Böyle küçük bir şeyle bile nasıl da mutlu oluyorsun,” diye mırıldandı Rafael.

“Birbirimize uyuyoruz,” dedi Bryony yavaşça. Sonra da parmak uçlarında yükselerek, onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını, dudaklarına değdirdi. Bunun bir sevgi göstergesi olmasını istemişti. Bir zamanlar paylaştıkları duyguları hatırlatmasını istemişti. Birbirlerine uydukları hissini onaylamak istemiş de olabilirdi.

Ama Rafael bu kadarla kalmasına izin vermedi ve bir eliyle onun başını arkasından tutarken, diğer elini de beline dolayarak, dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Bu öpüşte bir kararsızlık yoktu... Hatırlamaya çalışan birinin tereddüdü de yoktu... Hiç ayrılmamışlardı sanki... Daha önce defalarca öptüğü gibi öpmüştü.

Ama bu öpüşte Bryony’nin tam çözemediği bir fark vardı. Daha derindi sanki... Daha duygusal... Şehvet ya da tutku dolu bir öpüş değildi. Daha... Sevecendi... Sebep olduğu bütün acılar için özür diliyordu sanki. Ayrılık ve yanlış anlaşılmalara için... Hatırlayamadıkları için... Derin bir iç geçirdi. Acı ve sevinç yüreğinde karıştı ve dayanılmaz bir hale gelene kadar arttı.

Rafael gözlerinde karmaşık duygularla ve bedeni titreyerek geri çekilerek, onun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bir yanımla seni hatırlıyor, Bryony. Bir yanımla, seni öptüğümde olmama gereken yerde olduğumu söylüyor. Bunun bir anlamı olmak zorunda.”

Bryony başıyla onayladı, boğazında düğümlenen hisler konuşmasını zorluyordu. Birkaç kez yutkunduktan sonra, “Geri dönüş yolunu bulacağız, Rafe. Senden kolay kolay vazgeçmeye niyetim yok. Beni istemediğini, benle oyun oynadığını düşündüğüm dönemlerde, senden nefret etmem kolaydı. Şimdiyse, gerçeği biliyorum ve mücadele etmeden senden vazgeçemem. Öyle ya da böyle, hatırlamanı sağlayacağım. Çünkü yalnız senin mutluluğun değil, benim mutluluğumda tehlikede,” dedi.

Rafael gülümseyerek onun yanağını okşadı. “Beni büyülüyorsun, Bryony. Seni ilk gördüğüm andan itibaren nasıl etki alanına girdiğimi anlamaya başlıyorum sanırım.” Ve etraftakileri umursamadan onu bir kez daha öptü. “Hatırlamak istiyorum. Bana yardım et.”

“Hatırlayacaksın,” dedi Bryony kararlılıkla. “Birlikte hatırlayacağız.”

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

DÖNÜŞ yolculuğu, New York'a yaptığı uçuştan çok daha rahat geçmişti. Çünkü Rafael ile birlikte yolculuk yaptığı için, en konforlu bölümün ilk sırasında oturuyorlardı. Bryony kalkışın hemen ardından koltuğunu rahatça geriye yatırmıştı, çünkü bu bölümde koltukların arasında bol bol yer vardı.

Houston'a indiklerinde Bryony kendini dinlenmiş hissediyordu ve araba yolculuğuna hazırdı. Anlaşılan Rafael'in adaya özel şoförle gitmek gibi planları vardı. "Arabam burada. Neden benim arabamla gitmiyoruz?"

"Seyahatle ilgili ayarlamaları benim yapmama izin ver lütfen. Bu şekilde ikimiz de daha rahat ederiz."

"Arabam olmadan ne yapacağım peki? Adada ona ihtiyacımız olacak. Evet, ada küçük, ama gene de her yere yürüyerek gitmemiz mümkün değil."

Bavulları üst üste yığılırken, Rafael iç geçirdi. "Pekâlâ, senin arabanı alalım. Ama neredeyse yarım gündür yoldayız, araba kullanman doğru olmaz."

Bryony gözlerini devirdi ve tam bir şey söylemeye hazırlanırken, dudağını ısırarak vazgeçti.

Bryony bavulları için bir bagaj arabası ayarladı ve Rafael de bavulları yükleyip genç kadının peşinde otoparka doğru yola koyuldu.

"Bu otopark da nerede?" diye sordu Rafael. "Galveston'da mı yoksa?"

"Evet, biraz uzak," diye itiraf etti Bryony.

Rafael yorgun adımlarla yürürken, başını iki yana salladı.

Nihayet asansöre geldiklerinde, Bryony rahat bir soluk aldı. Birkaç saniye sonra da asansör durdu ve anahtarlarını çıkartıp arabasını uzaktan kumandayla açtı.

"Bu da ne böyle?" dedi Rafael."

Bryony ona şaşkın bir bakış fırlattı.

“Araban bu mu?”

Genç kadın Mini Cooper’a bakıp başıyla onayladı. “Bir sorun mu var?”

“Bavullarımla ben nasıl sığacağız bu arabaya?”

“Huysuzlanma,” dedi Bryony tatlılıkla. “Bir çaresini buluruz. Bagajda elastik halat olacaktı.”

“Bagajında elastik halatın ne işi var?”

Bryony bir kahkaha attı. “Neyin ne zaman lazım olacağını bilemezsin, değil mi?”

Arabanın bagajını doldurdular ve kalan bavulları da, arabanın arka koltuğuna tepeleme yığdılar.

“Gördün mü,” dedi Bryony, zafer dolu bir edayla kapıyı kapatırken. “Halata bile gerek kalmadı.”

“Bagajları arkaya yığmadan önce, yolcu koltuğunu biraz geriye itseydik keşke,” dedi Rafael yorgun bir sesle.

Bryony onun bacaklarını ön koltuğa sıdırmaya çalıştığını görünce, yüzünü buruşturdu. Dizleri torpido gözüne dayanmıştı ve hiç de rahat görünmüyordu. “Kusura bakma,” diye mırıldanıp, sürücü koltuğuna oturdu. “Bu aklıma gelmedi. Bu kadar uzun bacaklı bir yolcum olmamıştı da hiç.”

“Bebek doğunca neyle gezdireceksin peki?”

Bryony geri vitese takıp arabayı park yerinden çıkarttı ve çıkışa doğru yöneldi. “Arabaya bebek koltuğu taktırım, herhalde.”

“Bebek koltuğu bu arabanın neresine sığacak sorabilir miyim? Bir şekilde sıdırdın diyelim, bir kaza olsa, ikiniz de bu arabadan sağ çıkamazsınız. Büyüğe bir araba üzerinizden geçse, farkına bile varmayabilir.”

“Elimizdeki araba bu, Rafael. Bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yok. O yüzden, konuyu değiştirebilir miyiz, lütfen?”

“Yolumuz uzun mu?”

Bryony iç geçirdi. “Havaalanıyla, Galveston arası bir saat. Oradan da Ay Adası’na feribota bineceğiz. Feribot yolculuğu da yarım saat kadar sürüyor. Trafikte yakalanmadığımız takdirde, iki saat sonra adadayız.”

Ve yarım saat sonra, trafik yüzünden kontak kapatacak raddeye gelmişlerdi. Bryony içinden küfür ediyor, Rafael oturduğu yerde kıpırdanıyordu. Daha doğrusu, kıpırdanmaya çalışıyordu. Aslında hareket edecek yeri yoktu ve her an arabadan fırlayıp yola yaya devam edecek gibi bir hali vardı. Ve arabanın son beş dakikadır bir santim bile ilerlemediği düşünülürse, daha da hızlı varırdı büyük ihtimalle.

“Ne söyleyeceğini biliyorum,” dedi Bryony, Rafael’in kendisine döndüğü-

nü görünce. “Arabayı havaalanında bıraksaydık, diyeceksin. Evet, haklısın, ama öyle ya da böyle bu sıkışık trafiğe alışmak zorundasın.”

Rafael’in dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Havaalanından ayrılmadan, iyi ki tuvalete gitmişim, diyecektim.”

Bryony iç geçirdi. “Yerinde olsam, hamile olmadığımı şükrederdim.”

Rafael tek kaşını kaldırdı. “Direksiyona ben geçeyim mi?”

Bryony başını iki yana salladı. “Dizlerin çenene değerken, nasıl araba kullanacaksın? Sohbet filan edelim bence. Müzik açsak, ona da tahammül edebileceğimi sanmıyorum.”

Rafael bir an düşünüp sordu, “Ne yapıyorsun, anlatsana? Yani, çalışıyor musun? Büyükannene baktığını söyledi. Bu bütün gününü alıyor mu?”

Bryony gülümsedi. “Hayır, büyükannem kendi başının çaresine bakabiliyor aslında. Benim ona bakmamdan çok, birbirimize göz kulak oluyoruz diyelim. Son zamanlarda, biraz hastalandı gerçi. Ne iş yaptığımıza gelince, ne iş olsa yapan o becerikli tiplerdenim. Adada neye ihtiyaç duyulsa, gelip beni bulurlar.”

Rafael ona meraklı bir bakış fırlattı.

“İlla havalı bir isim koymak istiyorsan, danışman filan da diyebilirsin. Her konuda danışmanlık hizmeti veriyorum,” diye de ekledi Bryony gülerек.

“Merak ettim, şimdi. Ne tür işlerden bahsediyorsun, tam olarak?”

“Haftada bir gün, belediye başkanının yazmanına yardım ediyorum. Yaşlıca bir bey ve bilgisayarlardan da pek haz etmiyor. İnternette de... CNN’in sitesinde gezinmek yerine, yerel kanaldan haberleri izlemek gibi eski usul şeylerden hoşlanıyor. Kablolu televizyonu bile yok, inanmazsın.”

“Bu adam seçimi kazandı, öyle mi?”

Bryony güldü. “Ada halkının eski usul şeylere oldukça bağlı olduğunu sen de göreceksin. İnternet, kablolu televizyon ve benzeri şeyleri bulmak mümkün elbette, ama ada nüfusunun büyük kısmı teknoloji özürlü dünyalarında gayet mutlu yaşayıp gidiyorlar.”

Rafael başını iki yana salladı. “Seni dinlerken bile tüylerim ürperiyor. Orta Çağ’da yaşayıp da kim mutlu olabilir ki?”

“Hadi ama. Cep telefonunu ve dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktıktan sonra, senin de keyfin gayet yerindeydi. Koca bir haftayı, ikisini de kullanmadan geçirdin!”

“Şahsi rekorumu kırmışım,” diye mırıldandı Rafael.

“Ah, bak, trafik açıldı galiba!”

Arabalar yavaş yavaş ilerlerken, Bryony tam bir saat kaybettiklerini fark etti. Adaya vardıklarında hava çoktan kararmış olacaktı. Ancak bu gecikme bile, neşesini kaçıramamıştı. Umutlanmanın hata olduğunu bilse de, Rafael’le

adada geçirdikleri günlere dönmeyi öyle çok istiyordu ki... Onun da hatırlamasını istiyordu... Çünkü eğer hatırlayamazsa, her ikisi için de hep bir şeyler eksik kalacaktı. Tek umudu, onun geçmişi hatırlamasıydı... Ama gene de, onun bir yanının, ikisinin âşık oldukları fikrinden hoşlanmadığını bilerek yaşamak zorundaydı.

“Ne düşünüyorsun bakalım?”

“Önemli bir şey değil.”

“Düşünme o zaman.”

Rafael, elini onun boynuna uzattı ve hafif hafif masaj yaptı.

Bryony’ni bir an gözlerini kapatıp, başını arkaya yaslamak istedi, fakat kaza yaptıkları takdirde bu lanet olasıca karayolundan asla çıkamazlardı. “Çok gerginim, Rafael,” diye itiraf etti. Sonra da çenesini kapatmadığına pişman olup dudağını ısırıldı. Ama yüzde yüz dürüst olmak gibi bir huyu vardı. Ne kadar zor olursa olsun, gerçeklerden kaçmak, ona göre değildi. İnsanlar sorunları hakkında konuşsalar, bu kadar çok sorunları olmazdı. Zaten tanıdığı Rafael, onun aklından geçenleri söylemesini sorun etmezdi. Uzun uzun sohbet etmekten zevk alıyorlardı ve aklından geçenleri onunla paylaşmaktan hiçbir zaman kaçınmamıştı. Şimdiyse, düşündüğünü söylerken tereddüt ediyordu. Kendinden emin olmamak alışkın olmadığı, rahatsız edici bir histi.

“Neden?” diye sordu Rafael.

“Sen... Ben... Biz... Ya işe yaramazsa? Tek şansım varmış gibi hissediyorum ve hatırlamadığın takdirde, seni kaybedeceğim.”

“Hafızam yerine gelse de gelme de, düşünmemiz gereken bir çocuk var. Onun dünyaya gelişine dair ayrıntıları hatırlayamadığım için, birdenbire hayatından çıkıp gidecek değilim.”

“Bebeğin senden olduğunu kabul etmiş gibi konuşuyorsun.”

Rafael omuz silkti. “Aksi kanıtlanana kadar, bebeğin benden olduğuna inanmayı seçiyorum.”

Bryony yüreğinin göğüs kafesinde sıkıştığını hissetti. “Teşekkür ederim. Şimdilik bu yeterli... Diğer konuları halledene kadar, bebeğimizi sahiplenmen yeterli...”

“Seni de tabi.”

Bryony bir anlığına bakışlarını Rafael’e kaydırıp tekrar otobana çevirdi.

Rafael genç kadının ensesindeki elini indirip, bacaklarında duran eline koydu. “Aramızda bir şey olduğu kesin. Birlikte çocuk yaptığımız gerçeğini kabul ediyorsam, sevgili olduğumuzu da kabul etmem gerekmiyor mu?”

“Umarım öyleydi,” dedi Bryony fısıldarcasına.

“Söylesene, Bryony. Beni hâlâ seviyor musun?” Rafael’in ses tonu içten bir merak taşıyordu. Nasıl bir cevap vermesini istediğinden emin değilmiş gibi...

“Bu haksızlık,” dedi Bryony, kısık bir sesle. “Sana karşı olan duygularımı ortaya sermemi bekleyemezsin. Beni tamamen bir yabancı olarak gören bir adamı sevdiğimi kabul etmemi de tabi.”

“Tamamen yabancı değilsin,” diye düzeltti Rafael. “Birbirimiz için bir şeyler hissettiğimizizin açık olduğunu kabul ettim zaten.”

“Yalnızca bir şeyler mi... Birbirimiz için her şeydik,” dedi Bryony kederle. “Tekrar hatırlayana kadar, bu soruyu bana bir daha sorma, Rafael.”

Rafael onun yanağına dokundu. “O zaman geldiğinde, tekrar soracağım.”

~ ONUNCU BÖLÜM ~

SONUNDA feribota girmişler ve diğer arabaların arasında sıkışıp kalmışlardı.

Rafael, onun bebek doğduktan sonra, bu kibrit kutusundan hallice arabayla dolaşması fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

Bryony arabanın kapısını açtı ve inmeye çalıştı.

“Nereye gidiyorsun?”

Bryony başını eğip, Rafael’e baktı ve gülümsedi. “Gel hadi. Güneş çok güzel batıyor, izleyelim.”

Rafael, onun bu coşkulu hallerine daha alışamamıştı ve Bryony giderek daha da coşkuya kapılıyor, adaya dönmek için sabırsızlanıyordu sanki. Tanrım! Hafızasını geri kazanmak istiyordu. Zihninde böyle bir boşlukla yaşayabilecek tipte biri değildi. Hayatını her yönüyle kontrol etmeye alışkındı. Şimdiyse başka birisinin rehberliğine muhtaçtı ve bu da giderek daha da rahatsız edici oluyordu. Hafızasının yerine gelmesi halinde hayatında büyük değişiklikler olacağını bilmesine rağmen, Bryony’in haklı çıkmasını umuyordu. Aslında babalığa ve bir ilişkiye hazır olduğuna emin değildi. Ya aşka... Bu onu hem şaşırtıyor, hem de ilgisini çekiyordu. Bryony’yi üzmemek istemiyordu. Onun zarar görmemesi için her şeyi yapmaya hazırdı. Bu adada yaşadıkları mucizeyi yeniden yakalayabilmek istiyordu. Arabadan indi, bacaklarını gerdirdi, derin bir nefes aldı ve temiz havayı içine çekti. Akşam serinliği çıkmış olmasına rağmen, rüzgâr ılık ılık esiyordu.

Bryony, bütün sabırsızlığıyla genç adamın elini tuttu ve diğer yolcuların önünde toplanmaya başladıkları tırabzanlara doğru çekti.

Arabalarında kalmayı tercih eden insanlarda vardı, ama çoğu ufuktaki altın sarısı manzarayı izlemekteydiler. Pembeler, morlar, altın sarısıyla karışıyor, gökyüzünü adeta bir renk cümbüşü kaplıyordu. “Ne güzel, değil mi?”

Rafael, Bryony’ye baktı. Onun kişiliğinin baskın yönlerini öğrenmeye başlıyordu. “Evet, gerçekten de öyle.”

“Çok günbatımı izleyemiyorsun sanırım,” dedi Bryony.

“Ne demek istiyorsun?”

Bryony omuz silkti. “Verandada otururken, bana günbatımı seyretmeye vaktin olmadığını anlatmıştın. Genelde geç saatlere kadar çalışıyormuşsun ve sürekli yetiyecek işlerin oluyormuş. Ben de sana, adada olduğun sürece, mümkün olduğunca çok günbatımı seyrettirmeye karar vermiştim. Anlaşılan, bir kez daha aynı şeyi yapma fırsatım olacak. Aa... Yunuslara bak! Hep feribotun peşine takılıyorlar. Galveston’a her gidişimde, gözlerim onları arar.”

Rafael anın heyecanına kapıldı ve “Bak! Gene çıktılar!” diye bağırdı.

Bryony gülümseyerek Rafael’in koluna girdi ve onu kendine doğru çekti.

Onunla orada kol kola durup, yunusları izlemek, Rafael’e dünyanın en doğal şeyi gibi görünüyordu. Ölümle yüzleşme deneyimlerinin bir insanı nasıl değiştirebildikleri konusunda yazılmış pek çok şey vardı. Ne var ki, Rafael geçirdiği bu büyük değişimin, kazadan önce başladığı kanaatindeydi. Ryan, Devon ve Cameron bu kadar endişelenmekte haksız sayılmazlardı. Büyük ihtimalle şu anda da, geçireceği bir sinir krizine hazırlık olsun diye şehirdeki akıl hastanelerini dolaşıyorlardı. Bryony’in kolunu sıvazladı ve derin bir iç geçirdi. Adaya varmak ve bu kadınla zaman geçirmek için sabırsızlanıyordu. Üstelik bunun tek nedeni, hafızasını geri kazanmak da değildi...

Bryony kollarını onun beline dolayarak, sıktı. Sarılışı yalnızca seksi değil, rahatlatıcıydı da... Bir gökkuşağı huzmesini kucaklar gibiydi...

Garip gelse de, Rafael onun yanında kendini çok rahat hissediyordu. Hem de kendisine tamamen yabancı... Hatırlayamadığı... Birkaç gün öncesine kadar hiç görmediği bir kadınla... Evet, birbirlerine uyuyorlardı ve buna bir açıklama getiremiyorlardı. O adada, bir şekilde kalbini ve ruhunu teslim etmişti kaybetti ve ardından da, bütün olanlar hafızasından silinmişti... Pekâlâ, kabul ediyordu işte... Kendisini bekleyen her şeye hazırdı... Öyleyse neden hâlâ hatırlayamıyordu? Yüzünü hoş kokulu, koyu renk saçların dalgaları arasına gömerek, genç kadını iyice kendine doğru çekti. Sonra da elini şefkatle genç kadının karnında gezdirdi.

Bryony bir an gerildi. Rafael’in karnını yavaş yavaş okşaması, adeta büyülenmesine neden olmuş, göğüs kafesini sıkıştırırken, yüreğine mutluluk dolmuştu.

Bu bebek, çocuğuydu. Rafael bir şekilde bundan emindi. Baba olacaktı. Bu

farkındalığın etkisiyle afalladı ve korkuyla karışık bir haz duydu. Baba olmayı planlamamıştı. İşin aslı, cinsel ilişkiye girdiği zamanlarda hep çok dikkatli davranırdı. Son derece dikkatli... Hatta birini kazayla hamile bırakma fobisi olduğu bile söylenebilirdi. Bryony'le birlikteyken korunmayı özellikle ihmal etmiş olabilir miydi? Çocuk sahibi olmak istemiş olabilir miydi? Ve Bryony de bunu onaylamış mıydı? Ama birden onun kendisini yalnızca kandırmakla yetinmeyip bir de hamile bıraktığı için nasıl öfkeli olduğunu hatırlayınca, içini bir şüphe kapladı. Bu tepkisi, hiç de hamilelik ihtimalini onaylayan bir kadının tepkisine benzemiyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, bu hamileliği ikisi de planlamamışlardı. Ama önlemek için de fazla çaba harcamışa benzemiyordu.

Bryony'ni ona iyice sokularak gülümsedi. Sonra da iç geçirip yavaşça geri çekilerek, "Geldik sayılır. Arabaya dönsek iyi olur," dedi.

Keskin virajı alırlarken, Bryony arabanın farlarını yaktı ve kuzeye, kulübesine doğru sürmeye başladı. Eve yaklaştığında, anayola park etmiş araçları görünce, kapıldığı ani korkunun etkisiyle yüreği deli gibi atmaya başladı. Büyükannesine bir şey mi olmuştu yoksa? Birkaç saat önce Houston'a indiklerinde onunla konuşmuştu. Sesi gayet iyi geliyordu. Araçlardan birinin Belediye Başkanı Daniels'e ait olduğunu fark etti. Burada ne işi vardı acaba? Çakıl taşlı garaj yoluna girip kontağı kapattı.

Büyükannesi, peşinde Belediye Başkanı Daniels ve Şerif Taylor ciddi yüz ifadeleriyle ön verandaya çıktılar.

Bryony arabanın kapısını açıp telaşla dışarı fırladı. "Büyükanne, her şey yolunda mı? Sen iyi misin?"

"Ah, tatlım, ben iyiyim. Seni de korkuttuk, kusura bakma. Belediye başkanıyla, şerif bazı sorular sormak istiyorlar," diyen büyükanne, yolcu kapısından inen Rafael'e bir bakış fırlattı ve "Hepimizin soruları var aslında," diye devam etti.

Bryony kaşlarını çatıp, Belediye Başkanı Daniels'e baktı. "Sorular bekleyemez mi? Bütün gün yoldaydık ve otobanda saatlerce trafiğe takıldık."

Belediye başkanı parmağını kaldırdı ve tepesinin taşı her attığında yaptığı gibi sallamaya başladı.

Şerif elini onun omzuna koyup, "Sakin ol, Rupert, bırak da kız açıklasın," dedi.

"Neyi açıklamam gerekiyor?" dedi Bryony.

"Adaya dün neden bir feribot dolusu inşaat makinesi geldiğini ve Tricorp Yatırıma sattığın araziye, lüks otel inşa etmeye hazırlandıklarını bilip, bilmediğini," dedi belediye başkanı, suçlayan bir tavırla parmağını sallarken.

Bryony başını salladı. "Bu işte bir yanlışlık olmasın. Bütün haftayı New

York'ta bu meseleyi halletmekle uğraşarak geçirdim. İnşaat başlayacak ol-
saydı, Rafael bana söylerdi. Üstelik araziye de Tricorp'a değil, Rafael'e sat-
tım."

"Yanlışlık filan yok, Bryony. İşçilerle kendim konuştum. İzin belgelerini
görmek istedim. Her şey usulüne uygun... Sahilin o kısmını, helikopter pisti
dâhil lüks bir tatil beldesine dönüştürülecek," dedi şerif.

Bryony şaşkınlıktan ağzı açık, Rafael'e döndü. Yaşadığı hayal kırıklığı ve
dehşet yüzünden boğulacak gibiydi. "Rafael..."

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

SUÇLAYAN bakışlar karşısında, Rafael ağzından bir küfür kaçır-
dı.

Bryony afallamıştı. Yüzünde ıstırap ve hayret karışımı bir ifade vardı.

Rafael onun bakışlarını görünce irkildi.

“Şimdi beni dinle,” diye söze başladı belediye başkanı, bir adım öne çıkarak.

Rafael elini kaldırarak, adamı olduğu yerde durdurdu.

Rafael’in bakışlarını gören belediye başkanı, şerifin arkasına saklanmak ister gibi, telaşla bir adım geriledi.

“Bu mesele Bryony’yle benim aramda,” dedi Rafael sakın bir ses tonuyla. “Onun da dediği gibi, çok yorgunuz. Bütün gün yoldaydık, Bryony hamile ve yorgunluktan ölmek üzere. Bu durumda durup, sizinle tartışacak değilim.”

“Ama...” Belediye başkanı şerife döndü. “Silas, onun yakayı böyle kolayca sıyrmasına izin verecek misin?”

Şerif iç geçirip şapkasını düzeltti. “Yasalara aykırı bir şey yapmıyor, Rupert. Etik olmayabilir, ama yasal. Ne isterse yapmaya hakkı var.”

“Rafael, doğru mu bu? İnşaata gerçekten başlıyorlar mı?” diye sordu Bryony, gergin bir sesle.

Büyükannesi Bryony’in yanına gidip, kolunu beline doladı.

Rafael sinirlenmişti. “Bunu yalnız kalınca konuşsak,” dedi sert bir tavırla.

“Ondan kurtarayım mı seni Bry?” diye sordu şerif.

Bryony elini şakağına götürüp, bu soruya ne cevap vereceğini bilemiyor-
muş gibi ovuşturdu. Gözlerine iğneler batıyor gibiydi. Tüm enerjisi birden
tükenmiş gibiydi.

Durumu kontrol altına almadığı takdirde pek de hoş şeyler olmayacağını

tahmin eden Rafael, Bryony'ye yanaşıp, büyükannesinden uzaklaştırdı. Sonra da kolunu onun beline dolayarak, "İçeri girip konuşalım," diye mırıldandı.

Bryony başını kaldırdı ve gözlerinde bir parça gerçek ya da yalan bulmaya çalışıyormuş gibi uzun uzun baktı.

Rafael onun ne düşündüğünden emin tam emin değildi.

Bryony birden toparlanıp, diğer iki erkeğe doğru baktı. "Siz gidin. Benim için endişelenmenize gerek yok. Sağ olun."

"İnşaat ne olacak peki?" diye sordu Rupert telaşla. "İnsanlara ne söyleyeceğim? Benim dönemimde adanın cehenneme döndüğü duyulursa, bir daha asla seçimleri kazanamam."

"Rupert, kes sesini," dedi Bryony'in büyükanne sertçe. "Torunum zaten yeterince üzgün, bir de senin politik kariyerine ilgili ağlayıp sızlanmanı dinlemeye ihtiyacı yok."

"Hadi, Rupert. Bu saatte, burada dikilerek bir sonuç alamayacağımız açık. Bu meseleyi yarın hallederiz," dedi Silas, yaşça kendinden büyük adamı arasına doğru yönlendirirken ve şapkasının ucuna dokunarak Bryony'ye selam verdi. "Bir şeye ihtiyacımız olursa, haber verin, genç bayan."

Bryony yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, başını eğerek teşekkür etti.

İki adam gidince, büyükannesi Bryony'ye sarıldı. "Döndüğüne çok sevindim. Sen yolculuğa çıkınca çok endişeleniyorum. Özellikle de New York gibi bir şehre gittiğinde."

Rafael yaşlı kadının öfkeyle kendisine dönmesini beklediye, yanılmıştı.

Yaşlı kadın yavaşça dönüp, Rafael'e sarılarak, "Tekrar hoş geldin, genç adam. Dönüş yolunu bulabildiğine sevindim," dedi. Sonra da taşlık patikadan evine doğru yürümeye başladı.

"Yardıma ihtiyacı var mı?" diye sordu Rafael, kaşlarını çatarak. "Onu evine götürse miydik?"

Bryony iç geçirdi. "Yandaki evde yaşıyor. Kapımdan yalnızca birkaç adım uzakta."

"Ah, tabii. Özür dilerim."

"Evet, biliyorum. Hatırlamıyorsun." Bryony'in ses tonu, o ana kadar sergilediği anlayış ve sabırdan çok uzaktı.

Rafael'in vicdanını sızladı. Kahretsin. Konu iş olduğunda, vicdanının sesine kulaklarının kapalı olduğunu söylememiş miydi, bu kadın bir keresinde. İş, şahsi bir mesele değildi kendisi için... Ancak bu sefer... Kesinlikle şahsiydi...

"Hadi," dedi Bryony. "Bavulları içeri taşımamız lazım."

Rafael elini genç kadının koluna koydu. "Sen içeri gir. Bavulları ben taşıyım. İtiraz istemiyorum. İçeri girip bir şeyler iç, ya da açsan bir şeyler atıştır. Ben de birazdan gelirim."

Bryony omuz silkip verandaya çıkan basamaklardan tırmandı. Birkaç saniye sonra da eve girip gözden kayboldu.

Rafael meraklı gözlerle etrafı inceledi. Günler ve geceler boyunca kaldığı yer, burasıydı demek. Ve iddia edilenler doğruysa, hayatının büyük bir değişime uğradığı yer. Oysa kendisinde yarattığı tek etki, bir parça rahatsız ve tamamen yabancı sularda hissetmesiydi. İçinde başka hiçbir duygu uyanmamıştı. Bavulları iki seferde ön verandaya taşıdı, sonra da salona yığmaya başladı. Bryony'nin evim dediği yerin görünüşünü ve verdiği ilk izlenimi özümsemeye çalışarak etrafına bakındı. Bu ev, hiçbir zaman tertemiz tutamayacak kadar acelesi olan, neşeli, eğlenmeyi seven ve bir parça da dağınık birinin karakterini yansıtıyordu. Bu evde birilerinin yaşadığı çok belliydi. Kendi oturduğu ve bir temizlikçi tarafından her gün temizlenen o steril dairesiyle hiç alakası yoktu.

Bryony, verandaya açılan kapılardan dışarı bakıyordu. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu.

Döndüğünde, Rafael onun aralarına koyduğu o görünmez barikatı hemen fark etti.

“İnşaattan haberin var mıydı? Başlama emrini sen mi verdin?” dedi Bryony.

Rafael iç geçirdi. “Sana yalan söyleyemem, Bryony. Evet, başlama emrini ben verdim. Kaza yüzünden gecikti, aslında çok önceden başlanılacaktı. Yatırımcılar kaygılanıyor, ilerleme görmek istiyorlar.

“Söz vermiştin,” dedi Bryony buz gibi bir sesle.

Rafael eliyle saçlarını sıvazladı ve bu sorundan kurtulabilmeyi diledi. En azından, aralarındaki meseleyi çözene kadar... “Hatırlayamadığımı biliyorsun,” dedi. “Bildğim kadarıyla arazi satıldı, malımla istediğimi yapabileceğime dair sözleşme imzalandı. Sözleşmede araziye nasıl kullanacağımı kısıtlayan bir madde yok. Böyle bir anlaşılmaya neden imza atayım? Üzerinde inşaat yapılmadığı sürece, bu arazi hiçbir işime yaramıyor ki...” Kahretsin. Neden hatırlayamıyordu sanki? Böyle bir söz vermiş olamazdı. Bu çok mantıksızdı... Aralarındaki mesafeyi kapatıp, elini onun omzuna koydu.

Bryony irkilerek omzunu kaçırdıysa da, Rafael çekmedi. “Bryony, bir kez daha söylüyorum. Seni üzmem istemiyorum. Söz verdiğimi söylüyorsun, ama elinde bunu kanıtlayan bir şey yok. Elimde bir satış sözleşmesi var. Senin imzaladığın sözleşme ve bir de, bankamdan paranın çekildiğine dair belgeler.”

Bryony kıpkırmızı gözlerle, bakışlarını ona çevirdi. Bütün gücüyle ağlamamaya çalıştığı belliydi. “Bu arazide büyük ölçekli bir yatırım yapılmayacağına söz vermediğin sürece, sana satış yapmayacağımı, en başında söylemiştim. Yeni malikin, malıyla neler yapacağına karışamayacağımı biliyorum,

ama en azından ada sakinlerinin huzurunu kaçırmayacak bir şeyler olacak sandım. Gözlerimin içine bakıp bana söz verdin. Yalan söylediğin açık, çünkü yatırımcıların hazırmış, inşaat planı yapılmış. Az önce kendin söyledin, inşaat kaza yüzünden gecikmiş.”

Rafael bir küfür savurdu. İkisinden birisi yalan söylüyordu ve yalan söylenin kendisi olmasını istemiyordu. Aslında onun olmasını da istemiyordu... “Lanet olsun, Bryony. Hatırlayamadığım bir şey için, vicdan azabı hissedemem.”

“Artık uyusak iyi olur,” dedi Bryony, ifadesiz bir sesle. “Canım sıkkın. İkimiz de yorgunuz, tartışmanın anlamı yok. Misafir odasını göstereyim. Kendi banyon var, havlu ve sabun da...”

İşte böyle kolayca, Bryony kendisini başından savıyordu. Rafael karşısında, New York’taki ilk gecelerinde gördüğü kadınla kalakalmıştı. Derin bir nefes aldı ve aklı başına gelmeden, alelacele konuştu. “İnşaatı geçici olarak durduracağım. Yarın. İnşaat alanına bizzat gideceğim. Aramızdaki meseleyi çözene ve hafızamı kazanana kadar da, temel kazma işleri bekleyecek.”

Bryony şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Her halinden, bunların duymayı beklediği son şeyler olduğu belliydi.

Rafael birden sevindi. Onu hazırlıksız yakaladığına çok memnundu.

“Gerçekten mi?”

Rafael başını evet anlamında salladı. “Bu gece giderdim, ama inşaat alanında kimse yoktur. Yarın sabah ilk iş oraya gidip, bizzat ikinci bir emir verene kadar her şeyin durdurulmasını sağlayacağım.”

Bryony kendini onun kollarına atıp, sıkı sıkıya sarıldı.

Rafael şaşırdı. Ufak tefek bir kadın için, inanılmaz güçlüydü.

“Ne zaman beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünsem, fikrimi tamamen değiştirecek bir şey yapıyorsun,” diye fısıldadı Bryony. “Her âşık olduğum Rafael’i kaybettiğimi sandığımda, onun hâlâ oralarda bir yerlerde olduğunu gösteren bir şey yapıyorsun. Ve ben onu yeniden bulmak zorundayım...”

Rafael bu sözlerin hoşuna gidip gitmediğinden emin değildi. Kafayı gerçekten üşütmüş olabilir miydi? Son birkaç aydır yaşadıklarının başka açıklaması olamazdı. Birçok erkek orta yaş krizine girdiğinde gösterişli spor arabalar alır, eşini gencecik kızlarla aldatırdı. Anlaşılan kendisi de âşık olmak ve milyon dolarlık anlaşmaları çöpe atmak gibi çılgınca şeyler yapmıştı.

Ryan, Devon ve Cameron canına okuyacaklardı...

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

“NE dedin sen?” diyen Rafael, telefonu kulağından uzaklaştırdı.

“Hemen oraya geliyorum. Hep birlikte geliyoruz,” diye bağıyordu Devon telefonda. “Bunun olacağını biliyordum. Oraya gider gitmez seni etkisi altına aldı değil mi? Bırak ben kötü olayım. İnşaat derhal başlamak zorunda... Ay-larca gerideyiz zaten.”

Bryony arabada beklerken, Rafael kumsala bakan yamacın üzerinde volta atıyordu. İşçiler durma emri aldıklarına başta pek memnun olmamışlardı, ama Rafael bu geçici bekleme döneminde maaşların aynen ödeneceğini duyurduğunda tavırları değişmişti. *Geçici* kelimesini özellikle vurgulamıştı. Bu mese-lenin birkaç gün içinde hallolacağını umuyordu. Bu ayrıntıyı Devon’la pay-laşmamıştı. İşçilere oturup, kumsalın tadını çıkartmaları için para ödediğini duysaydı, kendini tamamen kaybedebilirdi.

“New York’ta kalıyorsunuz,” dedi Rafael. “Bakıcıya ihtiyacım yok benim. Yaptığımda bir yanlışlık yok, Devon. Ne söz verdiğimi anlayana ve geçen sefer buraya geldiğimde neler olup bittiğinden emin olana kadar, en doğrusu beklemek.”

“Ne zamandan beri doğru olanı yapmakla ilgilenmeye başladın?” diye sor-du Devon, kulaklarına inanamıyormuşçasına. “İşle, özel hayatını asla karış-tırmayan ve amaca giden her yol mubahtır diyen birinden bahsediyoruz bura-da. Yaşlandıkça yumuşuyor musun yoksa?”

Rafael suratını ekşitti. “Pisliğin tekiymişim gibi konuşuyorsun.”

“Öylesin ama. Neden birdenbire bundan rahatsız olmaya başladın? Bu yüz-den bu kadar başarılısın. O yüzden, bana vicdan azabından bahsetme sakın.”

Rafael’in kaşları iyiden iyiye çatıldı. “Bu anlaşma hakkında bir şey biliyor-

sun ve bana söylemiyorsun Devon.”

Uzun bir sessizlik oldu.

Ardından Devon konuştu. “Dinle. Orada neler olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, New York’tan ayrılmadan önce, bu satış sözleşmesini imzalatmadan geri dönmeyeceğini ve bunun için her şeyi göze aldığını söylediğin.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Rafael.

“Anlaşma imzalandı. Yatırımcılar hazır. Şu anda önündeki tek engel kendinsin.”

Rafael dışarı baktı ve Bryony’in arabadan çıkıp kapısına dayandığını gördü. Saçları sabah melteminde uçuşuyordu ve hava serin olmasına rağmen üzerinde bir kazak bile yoktu.

Rafael alçak bir sesle. “Tüm sorumluluğu ben üstleniyorum.”

“Elbette sen üstleneceksin,” dedi Devon bıkkınlıkla. “Bu iş için hepimiz fedakârlık yaptık, Rafael. Bu tatil köyü projesi ve Copeland Otelleriyle birleşme sayesinde, lüks tatil köyleri işinde en büyük biz olacağız. Batarsan, hepimizi yanında götürürsün.”

Rafael iç geçirdi. Evet, hepsinin fedakârlık yaptığının farkındaydı. Devon bu anlaşmayı sağlamlaştırmak için, Copeland’in kızıyla evleniyordu. En çılgın düşlerinin bile ötesinde bir başarıya kavuşmak üzereydiler. Fakat kendini hiç bu kadar kötü ve kararsız hissetmemişti. “Bu konuda bana güvenmek zorundasın, Devon. Biraz zaman ver, tamam mı? Her şeyi halledeceğim. Burada benim geleceğimden bahsediyoruz.” Telefonda gelen bıkkın iç çekme sesini duydu.

“Bir hafta var, Rafael. Bir hafta sonra temel atılmadıysa, oraya geliyorum ve yanımda Ryan ve Cameron’u da getiriyorum.”

Rafael telefonu kapatıp cebine attı. Bir hafta... Bir insanın geleceğine karar vermesi için saçmalık derecesinde kısa bir süreydi bu... Derin bir soluk alıp, kumsaldan, Bryony’in arabasına doğru yöneldi. Uykusuzdu. Büyük olasılıkla. Bryony’in de gözüne doğru dürüst uyku girmemişti. Daha güneş doğmadan inşaat alanına gitmek üzere evden çıkarlarken, onun gözlerinin altındaki morlukları görmüştü.

Bir hafta süreleri olduğuna göre, çözmeleri gereken asıl önemli meseleye konsantre olsalar iyi ederlerdi. Hafızasını geri kazanmalı ve Bryony Morgan ile olan ilişkisinin boyutunu anlamalıydı.

Rafael yaklaşırken, Bryony onu dikkatle inceledi. Kızgın ve kararlı bir hali vardı. Telefon görüşmesi pekiyi geçmişe benzemiyordu. Arabanın içinden, onun sesini yükselttiğini duymuş, ama ne dediğini çıkartamamıştı. Sözüne sadık kalmış ve temel kazımı işine ara verilmesini emretmişti.

Bryony’in da cep telefonu anında çalmaya başlamıştı. İlkın Rupert aramış,

Rafael de Luca'yı kontrol altına aldığı için onu tebrik etmişti. Aman tanrım! Rafael de Luca'yı kim zapt edebilirdi ki? Onun inşaatı erteleme sebebinin ne olduğunu bilmiyordu, ama kendisi istediği için olmadığına emindi. Gururunu yeterince ayaklar altına almıştı. Ona yalvaracak değildi.

Ardından Silas arayıp, inşaatın gerçekten de durduğunu haber vermişti. Bu seferde işçilerin adada aylak aylak dolaşmaları ve bunun olası etkileri onu endişelendiriyordu.

Rafael genç kadının yanına geldiğinde, bir açıklama yapmadı. Sadece arabanın anahtarlarını Bryony'den alıp, onu yolcu tarafına götürdü.

Rafael arabaya binince, Bryony yan gözle ona baktı. "Her şey yolunda mı?" "Evet."

Rafael kontağı çevirip bozuk toprak yoldan ana yola çıktı.

"Kahvaltı etmek ister misin?" diyen Bryony, onun çıkardığı homurtudan ne dediğine emin olamadı, ama galiba istiyordu. "En sevdiğin kahvaltıyı hazırlarım."

Rafael ona bir bakış fırlattı. "En sevdiğim mi?"

"Benedict usulü yumurta."

"Ah, evet," diye mırıldandı Rafael. "Sana söylemiş olmalıyım."

Rafael'in canının konuşmak istemediği ve öğlene kadar çenesini kapatıp başından gitmesini söylemekten çekinmezdi, ama Rafael böyle yapamayacak kadar kibar biriydi. İlginçti... Onun sabahları bu kadar aksi uyandığını daha önce fark etmemişti. Genelde yatmadan önce sevişiyorlardı, o da ayrı ya... Yatakta, birbirlerine sarılmış vaziyette uyandıklarını hatırlamak bile yanaklarının kızarmasına ve bedeninde hafif bir ürperti dolaşmasına yetmişti. O geceleri deli gibi özlüyordu. Sabahları da tabi... Çoğunlukla kahvaltıyı Bryony hazırlıyordu, ama iki kez, Rafael erkenden uyanmış ve kahvaltıyı yatağa getirmişti. Daha fazla konuşmak yerine, uzanıp, onun elini tuttu ve hafifçe sıktı.

Bu hareket Rafael'i şaşırttıysa da, elini çekmeye kalkışmadı.

"Teşekkür ederim. İnşaatı durdurduğun için. Bu benim için önemli olduğu kadar, ada halkı için de önemli."

Rafael huzursuzdu. "Bunun yalnızca geçici bir çözüm olduğunu anlamak zorundasın. İnşaatı sonsuza dek geciktiremem. Bana güvenen yüzlerce kişi var. Ortaklarım ve benim için büyük bir çıkış olacak bu inşaat."

"Sen de şunu anla lütfen. Senin sözün olmasaydı, bu araziye asla satmazdım," dedi Bryony. "Sonuçta değişen bir şey yok. Sözleşmeyi yalan vaatlere kanıp satmış değilim ki."

Rafael iç geçirdiyse de, ardından genç kadının elini sıktı. "Bu konuyu kapatalım şimdilik. Hafızam yerine gelse de, gelme de, bu mevzuu kolayca halledilecek gibi değil."

Ve Bryony ilk kez onun bu olaydaki rolünü zihninde tarttı. Rafael'in söylediği her şey doğruysa, böyle büyük bir operasyona son vermesi kolay olmalıydı. O zamanlar yalan söylemiş olsun ya da olmasın, şu anda dürüst hareket ediyordu ve bu da ona pahalıya mal oluyordu. Eğilip dudaklarını erkeğin yanağına değdirdi. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum, çok teşekkür ederim. Belediye başkanı ve şerif aradılar. Burada olduğun sürece içerisinde, ada halkı da sana dertlerini anlatmak isteyeceklerdir."

"Sana kızgınlar mı?" diye sordu. "Belediye başkanı dün gece biraz sinirli gibiydi. Seni mi suçluyorlar?"

"Bazıları beni değil de, yaşımın küçüklüğünü ve saflığımı suçluyorlar. Tatlı dilli, güler yüzlü bir erkek tarafından kandırıldığım için benim adıma üzülmele meşguller. Diğerleriyse, bütün sorumluluğu bana yüklüyorlar ve haklılar da..."

Rafael'in yüzü karardı. "Arazi senin değil mi? Sırf ada halkının yaşam tarzı değişmesin diye, elinde tutmaya zorlayamazlar."

Bryony omuz silkti. "Burada büyüdüm. Beni ailelerinden birisi gibi görüyorlar ve aile üyeleri birbirine sırt çevirmez. Birçoğu benim onları yarı yolda bıraktığımı düşünüyorlar. Bıraktım belki de... İkimiz birlikte olduğumuz takdirde, işin yüzünden şehre taşınmamız gerektiğini, burada kalamayacağımı biliyordum ve o sırada umursamadım."

Rafael yavaşlayıp garaj yoluna girdi ve arabayı durdurdu. Uzun süre ön camdan dışarı baktıktan sonra da, nihayet yüzünü Bryony'ye çevirdi. "Benimle olmak için, her şeyden vazgeçmeye razı oldun demek?"

"Evet," dedi Bryony lafı uzatmadan. "Bunu kendini suçlu hissetmen için söylemiyorum. İkimiz de birbirimize karşı dürüst ve açık sözlü davrandık."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bryony gülümsedi. "Bir şey söyleme, o zaman. Kahvaltımızı edelim. Açlıktan ölmek üzereyim. Kahvaltıdan sonra, sana ihtiyaç duyacağın kıyafetleri alırız ve veranda da oturma günün tadını çıkarırız belki."

Garip ama Rafael bu fikirden hoşlanmıştı ve günü pekiyi başlamsa da, iyi biteceğe benziyordu.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

BRYONY, Rafael'i kasaba meydanında dükkân dükkân dolaştırdı ve girdikleri her yerde rahat kıyafetler denetti. Kot pantolon. Tanrım, bir erkeğe kot bu kadar yakışır mıydı? Poposuna tam oturuyor, kaslı bacaklarını sarıyordu. Ya tişört... Basit bir giyim parçasıydı, ama Rafael'in üstünde... Basit beyaz bir tişört bile, onun kaslı bedenini kusursuz şekilde sergilemekteydi.

Rafael suratında rahatsız bir ifadeyle, soyunma odasından çıktı. Üzerinde, Bryony'in seçtiği kot ve tişört vardı. Ayakları çıplaktı.

Bryony orada durmuş ağzının suları akarken, kotlu ve çıplak ayaklı erkeği seyrediyordu. Üstelik yalnız da değildi.

"Aman tanrım," dedi Stella Jones. "Tatlım, türünün en iyi örneklerinden birini bulmuşsun."

Bryony satıcı kıza ters ters baktıysa da, haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Mutlu oldun mu bari?" diye sordu Rafael ellerini kaldırıp, kendi etrafında dönerek.

"Hem de nasıl," diye mırıldandı Bryony. "Adadaki bütün kadınlarla birlikte hem de..."

Stella kıkırdadı. "Başka kotlar da ister misiniz?"

"Tişört istiyoruz. Bir sürü tişört lazım, beyaz ve bir tane de kırmızı," dedi Bryony.

"Bu koyu saçlarla gözlere, yeşil de yakışır," diye tavsiye etti Stealla.

Rafael gözlerini devirdi. "Siz bayanlar karar verirken, ben de üstümü değiştireyim."

"Hayır!" dedi Bryony aceleyle. "Etiketlerini çıkartsam yeter, değiştirmene

gerek yok. Stella etiketleri kasadan geçirir. Böyle daha rahat edersin.”

Rafael gülerken, “Kotlu halimi beğeniyorsun demek?” dedi.

“Beğenmek hafif kalıyor,” diye ağzının içinde geveledi Bryony.

Bryony bütün gün Rafael’in elini tutarak, sarılarak ve koluna girerek, açıkça ilgi ve yakınlık göstermiş olmasına rağmen, Rafael bu ana kadar hiç harekete geçmemişti. Kolunu onun beline dolayıp, kendine çekti. Ve parmaklarını onun arka ceplerine soktu. “Kot sana da yakışıyor.”

Bryony kalbi hızla çarparken, kollarını onun boynuna doladı.

“Bol bir hamile pantolonu var üstümde.”

“Arkadan gayet güzel oturuyor.”

“Bütün ada bizi konuşacak,” diye mırıldandı Bryony.

“Sanki konuşmuyorlar da. Bana öyle geliyor ki, adada yaşayan herkes ya evden çıkıp bize bakmaya ya da inşaatı durdurmakla nasıl harika bir şey yaptığımı söylemeye geldi. Üstelik karnında benim çocuğumu taşıdığını da herkes biliyor sanırım. Daha ne konuşacaklar?”

“Haklısın galiba,” dedi Bryony bezgin bir tavırla.

Rafael eğilip, onun dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu. “Neden kotlarını alıp eve gitmiyoruz, ikimize öğlen yemeği hazırlarım.”

Bryony kaşlarını kaldırdı. “Neler geçiyor kafandan?”

“Bilmem. Kilerde neler olduğuna bağlı. Kahvaltıyı hazırladın ve ardından bütün sabahı benimle kasabada dolaşarak geçirdin. Ben de seni bir parça şımartmak istiyorum. Ayakların yorulmadı mı?”

Erkeğin ses tonundaki ilgi yüreğini sıkıştırırsa da, Bryony bir kahkaha attı. Ayakların gayet iyi durumda. Ama masaj yapmak istiyorsan, sana engel olmayayım.”

Rafael ona sıcacık bir gülümsemeyle baktı. “Hallederiz.”

Bryony kollarını ona dolayıp, yüzünü göğsüne gömdü. “Ah, Rafael. Çok güzel bir gün oldu, bugün. Teşekkür ederim.”

Bryony geri çekildiğinde, Rafael’in suratında, bu coşku dolu harekete nasıl tepki vereceğini bilemezmiş gibi şaşkın bir ifade vardı. “Kot alışverişini bu kadar sevdiğini bilmiyordum,” dedi, dalga geçerek.

Bryony muzip gülümsedi. “İçinde sen olunca...”

“Hadi, gidelim artık. Alışveriş iştahımı açtı.”

Bryony parmaklarını onunkilere kenetledi. Aralarında çabucak kurulan bu yakınlık duygusu çok güzeldi. Rafael hatırlasa da hatırlamasa da, adaya vardıkları anda, Bryony onda bir değişiklik hissetmişti. O âşık olduğu, rahat tavırlı, neşeli adam geri dönüyordu.

Eve geldiklerinde, Bryony, Rafael’den arabayı kendisinin değil, büyükan-

nesinin garaj yoluna yanaştırmasını istedi. “Büyükanne uğrayıp nasıl olduğuna bakmak istiyorum. Geçen hafta yalnızca telefonla konuşabildik. Ondan bu kadar uzun süre ayrılmaya alışkın değilim.”

Rafael başıyla onayladı. “Olur. Ben de eve gidip yemeği hazırlamaya başlayayım.”

“Nasıl istersen. İçeri gelmek seni rahatsız edecekse, sen git. Ben de birkaç dakika sonra gelirim. Onun nasıl olduğuna bakmak istiyorum.”

“Senle geleyim öyleyse. Onu da yeniden tanımak istiyorum zaten. İkiniz çok yakınsınız. Evvelden onunla çok vakit geçirir miydiniz?”

Bryony gülümsedi. “Çok iyi anlaştınız. Yanında ben olsam da olmasam da, iki günde bir ona uğruyordun. En sevdiği çiçekleri ve fırından kutu kutu abur cubur getirerek onu şımarttın.”

“Çok... Hoş,” dedi Rafael, içinden bunun çok saçma olduğunu düşünmesine rağmen.

Bryony araba kapısını açarken duraladı ve başını çevirip dosdoğru genç adamın gözlerinin içine baktı. “Pek hoşuna gitmedi galiba...”

Rafael omuz silkti. “Sonuncusu bu sabah olmak üzere, yüzüme karşı karşı pislik herif dendi, acımasız, olduğum söylendi. Hırslı... Vicdansız... Artık aklına ne gelirse... Ama düşünceli ve ince davranışlı biri olduğum... Ashında kötülük olsun diye de yapmıyorum, ama fazla ilgilenmiyorum galiba.”

“Şey, büyükanne karşı çok iyi davrandın ve ben de bu yüzden seni daha çok sevdim,” dedi Bryony. “Bana karşı da çok iyiydin. Kötü insanlarla görüşüyorsundur belki de.”

Bu sözler Rafael’i güldürdü. “Haklı olabilirsin. Zamanla göreceğiz sanırım.”

Bu sırada büyükanne ön verandaya çıkıp, onlara eliyle içeri girmelerini işaret etti.

Bryony uzanıp Rafael’in elini tuttu. “Kim olup, kim olmadığımı düşünüp durma. Ölene kadar aynı insan olmak zorunda değilsin. Değişime hazırдын belki.. Seni kimsenin tanımadığı bu adada, yeniden başlama şansı yakaladın belki de...”

Rafael onun eline bir öpücük kondurdu. “Harika bir kadınsın, Bryony Morgan.”

Bryony gülümseyip arabanın kapısını açtı ve büyükannesine el sallayarak, “Geliyoruz!” dedi.

Büyükannesi de gülümseyerek el salladı ve ikisi merdivenden çıkarlarken kapının önünde onları izledi. “İkinize de tünaydın.” Önce Bryony’ye sarıldı, ardından bu karşılamayla aptallaşan Rafael’e. “İçeri gelin bakalım. Az önce bir sürahi soğuk çay hazırladım, bardak getireyim. Arka verandaya oturun

isterseniz. Çok güzel bir gün ve su da şahane görünüyor.”

Bryony, Rafael’i kendi evindekinin aynısı bir verandaya açılan cam kapılardan geçirdi. Bu evin ahşap doğramaları daha da eskiydi, ama buraya bir özellik katıyordu. Merdivenler de saksı saksı çiçekler vardı. Sağda solda göze çarpan renkli biblolar ve bahçe süsleri de verandaya değişik bir hava vermişti.

Büyükanne eşya atmayı pek sevmezdi. Her şeyi biriktiren tiplerden değildi ama bir eve yaşanmışlık veren eşyaları da atmazdı.

“Burası ne güzelmış,” dedi Rafael. “Sessiz ve huzurlu... Böyle özel plajı olan yer bulmak artık mümkün değil. Çok şanslısınız.”

Bryony verandadaki yumuşak sandalyelerden birine oturdu ve başını tam yüzüne gelecek şekilde güneşe çevirdi. “Öyle,” dedi, gözleri kapalı. “Adanım tamamı böyle. Yatırıma açılmasına da bu yüzden karşıyız. Teknoloji adaya sızdığı anda, gerisi çığ gibi gelecektir. Biz daha ne olduğunu anlamadan her yer iğrenç tişörtler ve ucuz hatıralık eşyalar satan turist dükkânlarıyla dolaçak.”

“Benim satın aldığım kısım, bu büyüklükte bir ada için devede kulak kalır. Birazcık gelişime de hayır demezsiniz herhalde. İkisinin de iyi taraflarından istifade edebilirsiniz. Adanın büyük kısmı, sessiz bir vaha gibi dokunulmadan kalırken, küçük bir parçası da yatırıma açısın ki, başka insanlar da cennetinizden faydalanabilsinler.

Bryony başını arkaya yatırıp, “Tam bir satıcı gibi konuşuyorsun, Rafael. İşin aslı, biz başkalarıyla cennetimizi paylaşmak istemiyoruz. Bencilce bulabilirsin, ama güneş ve deniz arayan turistlerin gidebileceği bir sürü ada var. Bize dokunmasınlar yeter. Emekli olup buraya yerleşen insanların çoğu, ada dışarıya kapalı ve bozulmamış olduğu için burayı seçtiler. Diğerleriyse, bütün hayatlarını bu adada kurdular... Şimdi bunu değiştirmek hiç de adilce değil.”

“Tek bir tesisin bütün adayı bozması mümkün değil, Bryony. Üstelik hem ekonomiyi canlandıracak, hem de nefret ettiğin o turistlerden, nakit para akışını sağlayacak.”

“Ekonomimize para akmasına ihtiyacımız yok,” dedi Bryony yumuşak bir tavırla.

Rafael buna inanmamış gibi tek kaşını kaldırdı. “Paraya herkesin her zaman ihtiyacı vardır.”

Bryony başını iki yana salladı. “Buraya yerleşen insanların çoğu şirketlerdeki yüksek maaşlı işlerini bırakıp emekli oldular. İçlerinde, şirketlerini satanlar, ya da işlerini çocuklarına bırakıp Ay Adası’na kaçan genel müdürler var. Harcamayacakları kadar da çok paraya sahipler.”

“Peki ya diğerleri? Bütün hayatları boyunca burada yaşayanlar...”

Bryony omuz silkti. “Onların da keyfi yerinde... Üç, dört nesildir balıkçılık

yapan karides avcıları var burada. Yerel dükkân sahipleri, restoran ve manav çalışanları var. Temelde, herkesin işi, adada bir ihtiyacı karşılıyor. Turistlere hediyelik eşya satmak, ya da onları eğlendirmek gibi bir ihtiyaç yok. Burada herkes rahat bir hayat sürüyor. Herkes çok zengin olmayabilir, ama idare ediyoruz ve bu durumdan mutluuz.

“Garip bir yer olduğu kesin,” dedi Rafael, şaşkın bir ses tonuyla. “Geçmişte takılıp kalmak gibi... İnternet, kablolu televizyon ve baz istasyonlarınız olmasına şaşırdım, açıkçası.”

“Gelişime ayak uyduruyoruz,” dedi Bryony. “Ama teknolojinin içinde boğulmaya da meraklı değiliz. Adanın yaşam tarzında, insanların ve adanın kendisinde gizemli bir yan olduğu doğru. Birçok açıdan tarif edilemez, ancak yaşanır. Tıpkı burada geçirdiğin haftalarda senin de deneyimlediğin gibi...”

“Buradaki hayatını benim için bırakacaktın, öyle mi?”

Bryony bir an sessiz kaldı. “Evet, daha önce de söyledim. Hayatımın değişmek zorunda kalacağını tahmin ettim. Bir şirketin var sonuçta. Evin New York’ta... Bütün bunları bırakıp burada yaşamayı bekleyemezdim ve değişikliğe geçeceğini düşünmüştüm.”

“Adaya ve ada halkına duyduğün sevgiyi düşününce, benim böyle bir fedakârlığa geçeceğime karar vermene çok şaşırdım.”

“Kendini küçümseme, Rafael. Buna değmeyeceğini mi düşünüyorsun? Birinin seninle birlikte olabilmek için, önemli şeylerden vazgeçmeyeceğini ya da vazgeçmemesi gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Rafael gözlerini kaçırarak, buna bir cevabı yokmuşçasına bakışlarını denize dikti. Beden dili tamamen değişmiş, gerginleşmişti. Dişlerini sıktı, sonra rahatlamaya çalıştı. “Bana bu kadar önem veren birisiyle tanışmamışımdır belki de,” dedi sonunda.

“Söyledim sana, yanlış insanlarla görüşüyorsun. Özellikle de yanlış kadınlarla çıkmışsın.”

Gen kadının ses tonundaki muzip ifade, Rafael’i gülümsetti. “Nedense, senden uzak durmaya çalıştığıma, ama senin beni dinlemediğine dair bir his var içimde.”

Bryony kaşlarını çatı. “Alakasız yok. Sen de...” Yüz ifadesi daha da düşünceli bir hal aldı. “Birlikte olmayı ikimiz de istedik. Şöyle söyleyeyim, ukala tavırlarını bıraktırmak da hiç zor olmadı.”

Rafael başını iki yana salladı. “Bir ikizim olduğunu düşünmeye başlayacağım neredeyse. Aynı şeyi söyleyip duruyorum, ama tarif ettiğin adam, bana tamamen yabancı birisi. Kafama darbeyi adadan ayrıldıktan sonra değil de, gelmeden önce mi yedim acaba?”

“Bu seni bu kadar mı korkutuyor?”

Rafael hızla bakışlarını ona çevirdi. “Hayır, söylemeye çalıştığım şey bu değil. Yaptıklarından utandığımdan ya da sinirlendiğimden değil. Açıklaması zor olduğundan... Seni öldürseler bile yapmayacağın şeyleri düşünsene, bir an için. Kişiliğine ters düşen şeyleri... Sonra da birisinin sana, bunları yaptığını söylediğini. Kendinin değil de, onların kafayı üşüttüklerini düşünmez misin?”

“Pekâlâ, bunu anlayabilirim. Buradayken olduğun insanı kabul edemediğini söylemiyorsun öyleyse.”

“Onu anlayamıyorum,” dedi Rafael düşünceli düşünceli.

“Beni gördüğün anda, bensiz yaşayamayacağına karar vermiş olamaz mısın?” dedi Bryony muzip bir tavırla.

Rafael dudakları birbirlerininkinden bir soluk uzaklıkta kalana kadar ona yaklaştı. “Senin yanında giderek aynı şekilde hissetmeye başladığıma göre, olabilir sanırım.”

Ve Bryony kalan mesafeyi kapatarak, tatlı bir öpücükle, erkeğin dudaklarını buldu.

Rafael onun dudaklarının iki köşesini kışkırtırcasına öptü.

Bryony parmak uçlarına kadar ürperdiğini hissetti.

“Çay getirdim, ama istemiyorsanız geri götürebilirim,” dedi büyükanne, kahkaha atarak.

Bryony geri çekilip, büyükannesini gülümsedi. “Senin çayına nasıl hayır diyebilirim. Bütün güneyin en güzel çayını sen yapıyorsun.”

“Ben seviyor muyum?” dedi Rafael, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Büyükanne yanlarına gelip, bardağı Rafael’in eline tutuşturdu. “Hem de nasıl, genç adam. En pahalı şaraplardan bile güzel olduğunu söyledin.”

Rafael birçok kadını oracıkta eritecek bir gülümsemeyle baktı. “Öyle diysem, doğrudur.”

Bryony de kendi bardağını alırken, Rafael’e neşeli bir bakış fırlattı. “İlaçlı filan değil, merak etme. Seni zehirleyecekmişiz gibi bakıyorsun bardağa.”

Rafael bir yudum aldı. “Güzelmış.”

Büyükanne bu iltifatı ilk kez duyuyormuş gibi ona pırl pırl bir gülümsemeyle baktı.

“Otursana, büyükanne. Buraya seni görmeye geldik, yalnız kalmaya değil,” dedi Bryony.

Büyükanne bir sandalye çekip ikisinin karşısına oturdu. “Bryony bana uçak kazası geçirdiğini söyledi.”

Rafael başıyla onayladı. “Birkaç sahne hariç, kazayı tam hatırlamıyorum. Genelde kazadan sonrasına, hayatta olduğuma dair duyduğum sevince dair anılar var. Gerisi bulanık. Eminim Bryony size anlatmıştır.”

Büyükanne başıyla onayladı. “Çok yazık. Bryony çok üzüldü. Senin kendini tavlayıp, hamile bırakıp, sonra da terk ettiğini sandı.”

Sıcaklık Bryony’nin ensesine doğru yayıldı. “Büyükanne, lütfen.”

“Sorun değil,” dedi Rafael. “O da senin gibi bana kızmış olmalı.”

Büyükanne başını evet anlamında salladı. “Dürüst ve açık sözlü erkekleri severim. Geri döndüğüne ve torunumla aranızı düzeltmeyi çalıştığına göre, artık sorun yaşayacağınızı sanmıyorum.”

Rafael gülümsedi. “Ben de öyle umuyorum, Bayan...” Cümlenin yarısında durup yardım istencesine Bryony’ye baktı. “Büyükannene ne diye hitap ediyordum? Adını söylediğini sanmıyorum.”

Bryony bir kahkaha attı. “Büyükanneme herkes büyükanne der.”

Büyükanne uzanıp, Rafael’in bacağına okşadı. “Kendini daha rahat hissedeceksen, bana Laura diyebilirsin. Belediye reisi dışında neredeyse kimse bana Laura demez ama...”

“Laura. Kendiniz gibi, isminiz de güzelmiş.”

Büyükannesinin yanakları kızardı ve Bryony’nin belki de hayatında ilk kez şahit olduğu bir şekilde, verecek zekice bir karşılık bulamayarak, tatlı tatlı gülümsemekle yetindi.

“Nasılsın, büyükanne?” diye sordu Bryony. “Kendini nasıl hissediyorsun? Dışarı çıkınca almamızı istediğin bir şeyler var mı?”

“Ah, evladım, hiç gerek yok. Ben gayet iyiyim. Siz yokken, Silas uğrayıp alışveriş listemi yeğenine götürdü.”

“Her gün ilaçlarını alıyor musun?”

Büyükanne Rafael’e bir bakış fırlattı. “Duyan da beni şaşkın torun, onu da büyükanne sanacak. Hamile kalan ben değilim, hatırlatırım. Haplarımı nasıl alacağımı da gayet iyi biliyorum.”

“Büyükanne!”

Laura omuz silkti. “Yalan mı?”

“Tanrım,” diye inledi Bryony. “Bugün tam formundasın. Keşke doğruca eve gitseydim.”

Rafael gözlerinden yaşlar gelene kadar kahkahalarla güldü. Tanrım! Siz ikiniz çok komiksiz.”

“Şu an sana takılıyor olsaydı, aynı şekilde gülebilecek miydin acaba? Dedi Bryony kızmış gibi yaparak.

“Sırada o vardı,” dedi büyükanne, neşeyle.

Rafael başını iki yana salladı. “En azından, hatırlamadığımı iddia edip kurulabilirim.”

“Patladı,” dedi Bryony dişlerinin arasından.

“Gördün mü? Doğum kontrol hapını almış olsaydın, patlak prezervatif so-

run olmazdı,” dedi büyükanne.

Bryony ayağa kalkıp, Rafael’in kolunu çekiştirdi. “Pekâlâ, bugünlük bu kadar yeter. Gördüğün gibi, büyükannemin her zamanki dalgacılığı üstünde... Eve gidelim, açlıktan ölüyorum.”

Rafael bir kahkaha daha atıp gömüldüğü sandalyeden kalktı ve büyükanne-nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Sizinle yeniden tanışmak büyük zevkti.”

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

“RAHAT mısın?” diye sordu Rafael, Bryony’ın sırtına koyduğu yastığı kabartırken.

Bryony hasırdan bahçe koltuğunda geriye yaslanıp, başını kaldırdı ve Rafael’e gülümsedi.

Adada ancak sonbaharda görülen, olağanüstü güzellikteki günlerden biriydi. Hava hâlâ sıcaktı, ama yazın bunaltıcı sıcaklığı ve rutubeti de kalmamıştı. Tek bir bulutun bile lekelemediği gökyüzü masmaviydi ve uzaktaki dalgaların tatlı ezgisi yankılanıyordu.

“Beni şımartıyorsun,” dedi Bryony. “İtirazım olduğundan değil ama...”

Rafael onun karşısına oturup, genç kadının ayaklarını kucağına aldı. Bileğindeki halıhalıyla oynadı, sonra da tek parmağını ayağının üzerinde dolaştırdı. “Ayakların ne güzelmiş,”

Bryony ona şüpheli bir bakış fırlattı. “Demek öyle?”

“Evet, üstelik halhal takarak, dikkatleri ayağına çekmeyi de seviyorsun. Hoşuma gitti. Bacakların da güzel...”

“Ayağımı kucağında tutan, ilah gibi yakışıklı bir adamdan böyle iltifatlar dinlemeye alışık değilim. Kendimi bir kraliçe gibi hissettim.”

“Çocuğumun annesine kendisini kraliçe gibi hissettirmem doğal değil mi?”

“Ah, Rafael, elinde can vereceğim neredeyse. Acaba kaç erkek böyle yapıyordur, sence? Bu ilk hamileliğim, gerçi. Belki de yanıliyordum.”

Rafael bir kahkaha attı. “Çocuğu ikimizin ortak yaratısı olarak gördüğüm kısmına yoğunlaşsan daha iyi edersin bence. O bizim. Sanki bebek yokmuş gibi davrandığının farkındayım, ama öğrendiğimden beri bu konuyu düşünüyorum. Geceleri uyku tutmuyor. Yatağımda yatıp, baba olmaya hazır olmadığımı düşünüyorum, ama bir yandan da çok hevesliyim. Çocuk bana benzeye-

cek mi diye merak ediyorum. Kız mı, erkek mi olacak diye...”

Bryony’ni gözleri yaşlarla dolunca, kendini aptal gibi hissetti. Rafael’in ses tonundaki özlem, bütün direncini kırmıştı. “Babalığa hazır olmadığını da nereden çıkartın?” diye sordu.

Rafael iki eliyle onun ayağını kavrayıp, tabanına masaj yapmaya başladı. “Gittiğim her yere işimi de yanımda götürürüm. Katıldığım toplantılar neredeyse sadece işle ilgili. Ofiste uyuduğum geceler bile oluyor. Kim bilir kaç kez, bir görüşmeye giderken ancak uçakta uyuyacak zaman bulmuştumdur. Ama çocukların, anne ve babalarının ilgisine ihtiyaçları vardır. Sevgilerine... Yanlarında olmalarına... Benim elimdense, ona yalnızca maddi destek vermek gelecek...”

“Daha önce de söyledim, hayatının sonuna kadar aynı insan olmak zorunda değilsin. Anne babalar, çocukları için sürekli değişebilirler. Sen babalığa ne kadar hazırsan, ben de anneliğe o kadar hazırım. Aslında çok daha ileri bir yaşta çocuk sahibi olacağımı sanıyordum.”

Rafael tek kaşını kaldırdı. “Kaç yaşındasın? Ergenlikten yeni çıkmış gibi konuşuyorsun.”

Bryony güldü. “Yirmi beş. Çocuk doğurmak için yeterince büyük olduğum doğru, ama birkaç ay öncesine kadar evliliği ya da çocuk sahibi olmayı düşündüğüm, ciddi bir ilişkim olmamıştı. Daha vakit olduğumu sanıyordum.”

“Anlaşılan, ikimiz de hazır olmadan çocuk sahibi olacağız.”

“Kim hazır olunca, çocuk sahibi oluyor ki? Eminim, hamileliği planlayan çiftler bile, hazırlıksız yakalanıyorlardır.”

“Haklısın. Bu arada, harika bir anne olacaksın, bence.”

Bunu duymanın verdiği hazla, Bryony hafifçe kızarak başını kaldırdı. “Bunu senden duymak benim için çok önemli, Rafael, ama bu sonuca nereden vardın? Şu aşamaya kadar sorumluluk sahibi biri olduğumu ispatladığımı söyleyemez.”

“Sevgi ve şefkat dolu bir kadınsın. Samimisin, içinden geldiği gibi davranıyorsun. Sadık ve cömertsin. Lafı dolandırmıyorsun. Sana karşı hatalı davranmış olmama rağmen, beni kabul ettin. İş çocuğunu korumaya gelince, nasıl bir kaplana dönüşeceğini hayal edebiliyorum.”

“Bence sen de harika bir baba olursun. Niye biliyor musun?”

Rafael’in genç kadının ayağındaki elleri hareketsiz kaldı ve başını kaldırıp ona baktı.

“Kusurlarını kabul ediyorsun,” dedi Bryony, yumuşak bir tavırla. “Hatları’nın farkındasın. Değişmen gereken yönlerinin de... Çoğu kişi, böyle bir farkındalığa sahip değil. Çocuğunun ihtiyaçlarına karşı duyarlı olacağına ve gerekli değişiklikleri yapacağına eminim.”

Rafael elini genç kadının bacağından yukarı kaydırıp elini tuttu ve sıktı. “Teşekkür ederim.”

“Seni hâlâ seviyorum, Rafael.” İşte ağzından kaçırmişti. Bu kelimeler bir süredir, yüreğini yakıyordu ve artık paylaşmak zorundaydı. O anda üzerindeki baskı kaldıracabileceğinden çok fazlaydı. Rafael’in hafıza kaybını ve ilişkilerini bir çözüme bağlayana kadar, kalbini yeniden ortaya koymayacağına dair kendine söz vermiş olmasına rağmen, hissettiklerini ona söylemek zorundaydı.

Rafael’in gözleri koyulaştı. Bryony’yi kaldırıp kendine doğru çekerken dokunuşu yumuşaklığını kaybetmişti. Onun yüzünü ellerinin arasında tutarken, alnını son derecede yumuşak bir hareketle genç kadınınkine dayadı. “Dün sana, beni hâlâ sevip sevmediğini sorduğumda, nasıl hissedeceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Yalnızca meraktan soruyordum. Bu sözlerin etkisini tahmin etmem imkânsızdı.”

“Söylemek zorundaydım,” diye fısıldadı Bryony. “Senden hiçbir şey saklamak istemiyorum. Benim için kolay değil. Hesaplı davranmaya alışkın değilim. Gerçeği bilmeyi hak ediyorsun. Buraya geldin, çaba sarf ediyorsun. Önceden gururum yüzünden, kendimi tuttum. Kendimi küçük düşürmek ya da sana karşı korunmasız bırakmak istemiyordum, ama kelimeleri sakınmak bir şey değiştirmiyor sonuçta.”

Rafael başını eğdi ve önceki tatlı öpücüklerden farklı bir şekilde onu öptü. Ateşli dudakları onunkilerle birlikte hareket ediyor, daha fazlasını daha fazlasını istiyordu. Bryony’in dudaklarında, kendi hazırladığı öğlen yemeğinde içtikleri limonatanın tadını vardı. Tatlı, ekşi ve ateşli... Dudaklarını genç kadının her santimini tatmak itercesine, dudaklarının arasına daldı.

Daha önceki sevişmelerinde Rafael tecrübeli ve planlı bir âşık gibi sevişiyordu. Becerikli ve ayartıcı... Şimdiyse öpüşlerinde ve dokunuşunda, bir çaresizlik vardı. Sanki ona dokunmak için artık bekleyemeyecekmiş gibiydi. Bu farklılıklar zihnini kurcalasa da, Bryony bu yeni erkeğe kendini bıraktı. Farklı bir histi... Farklı bir erkekti...

“Seninle sevişmek istiyorum Bryony, ama bunu doğru sebeplerden yapmak istiyorum. Seninle doğru sebeplerden seviştiğimi bilmeni istiyorum. Şu anda geçmiş umurumda bile değil, geçmişe dair hatırladıklarım ve hatırlamadıklarım da... Tek bildiğim, şu anda, burada, her şeyden çok sana dokunmak ve seni öpmek istediğim.”

Bryony titreyen bacaklarının üzerinde doğrulup, onun önüne dikildi. Ardından eline uzanıp, parmaklarını onunkilere kenetledi. “Ben de seni istiyorum,” dedi. “Seni öyle özledim ki, Rafael.”

Rafael hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı, tutkuyla parlayan gözleri kapkara olmuştu. Genelde soğukkanlı olmasına rağmen, o anda sarsılmış bir hali vardı

ve titreyen elini genç kadının yanağına götürdü. “Şundan emin olmanı istiyorum, Bryony. Bugün aramızda ne geçerse geçsin, geçmişte aramızda geçenleri hatırlayım ya da hatırlamayayım, hiç bir önemi kalmayacak. Şimdi, sevişsek, her şeye yeniden başlayacağız. Yepyeni bir başlangıç...”

Bryony gözlerini kapattı. “Bu hoşuma gitti. Geçmiş yok. Yalnızca bugün var. Şimdi, burada. Sen ve ben...”

Rafael onu kollarıyla sarmalayıp kapıya doğru götürdü.

Evden içeri girdiler ve Bryony onu yatak odasına yönlendirdi.

Rafael’in bir gece önce uyuduğu misafir odasından girdiler.

Geçmişte saatlerce seviştikleri yere dönmüşlerdi.

Rafael kapıyı kapattı ve birden bütün güvenini kaybedip ürken Bryony önünde durdu.

Genç kadın birden ürkekleşmiş ve güvenini kaybetmişti. Evvelden defalarca sevişmiş olmalarına rağmen, her şey yeniydi sanki. Kendisi bile değişmiş olabilirdi. Birden bir kahkaha attı.

Rafael şaşırtmıştı. “Neden gülüyorsun?”

Bryony gözlerini kapatıp başını kederle iki yana salladı. “Karşında durmuş, sanki ilk kez sevişiyormuşuz gibi hissettiğimi ve çok gergin olduğumu düşünüyordum ve sonra hamile olduğumu hatırladım. Ne kadar saçma değil mi? İlk kez sevişmediğimiz kanıtı sanki.”

Rafael’in yüz ifadesi yumuşadı ve onu yavaşça kollarına aldı. “Birçok açıdan bu ilk sevişmemiz. Bedenine yeniden aşına olmak istiyorum. Her yerine dokunmak ve görmek istiyorum. Aceleye getirmeyelim. Her anın tadını çıkarıp ikimiz de çılgına dönene kadar uzatalım.”

Hafifçe başı dönen Bryony sendeledi.

Rafael onu yakaladı ve dikkatle yatağın yanına kadar geri geri yürüttü. Sonra da hiç konuşmadan ve hiç acelesi yokmuş gibi, Bryony’nin gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Sonra da omuzlarından aşağıya indirdi.

Bryony sutyeni ve kotuyla kaldı.

“Hoş ve narin,” dedi Rafael, onun göğüslerini kavrayan dantele parmağıyla dokunurken. “Tam sana göre. Pembe sana çok yakışmış.”

“Siyahlı ya da kırmızılı olanı tercih etmez miydin?”

“Alakası yok. Pembenin yumuşaklığı ve verdiği dişi duygu hoşuma gitti.” Rafael başını eğip, onun sutyeninin üstünden gözüken çıplak tenini öptü. Sonra da danteli aşağı ittirerek, onun kabaran meme uçlarını açığa çıkardı. “Romantik renkler hoşuma gider.” Sonra geri çekildi ve pantolonunun düğmelerini açıp, karnındaki şişkinliği ortaya çıkartacak kadar indirdi. Ve diz üstü çöküp, bu şişkinliği iki eliyle kavradı, okşadı, yumuşak öpücüklere boğdu...

Bryony yaşadığı sürece bu şefkat dolu anı unutmuyacaktı. Bu mağrur adam dizlerinin üstüne çökmüş bebeği ve kendisini kutsuyor muydu? Parmaklarını sevgi dolu bir hareketle Rafael'in koyu renkli saçlarında dolaştırırken, başını eğip ona baktı. Ve Rafael başını kaldırıp kendisine baktığında, adeta nefesi kesildi.

Rafael onun pantolonunu yavaş yavaş çekerek kalçalarından ve bacaklarından aşağı kaydırды. Pantolon ayaklarının dibine yığıldığında da önce bir bacağını sonra diğer bacağını kaldırarak, tamamen çıkarttı. "Pembe dantelli takımım," dedi, iç çamaşırının üzerinden bir öpücük kondurmadan hemen önce. "Çok güzel. Çok güzel..."

Bryony'in bacakları titriyordu. Damarlarında, göğsünde ve boğazında kıpır kıpır uyanan heyecanı hissetti. Birçok kadının aksine, hamile bedeninden hiç rahatsız değildi. Aslında, yuvarlaklaşan hatları hoşuna bile gidiyordu. Birçok yönden hamilelik ona yakışmıştı. Teni sağlıklı parlıyordu, göğüsleri büyümüştü ve kabaran karnının şekline hayrandı. Değişen bedenine Rafael'in göstereceği tepkiye de fazla kafa yormamıştı ve onun hayran yüz ifadesine bakılırsa, iyi de etmişti.

"Çok güzelsin," dedi Rafael boğuk bir sesle, sanki kafasından geçenleri okumuş gibi ve yavaşça ayağa kalkıp, Bryony'in önünde dikildi.

Aralarında bir şeyler dikkat çekici ölçüde değişmişti...

Sevişirken her zaman çok raha olmuşlardı. Eğlenceli, ağırdan alan ve cilvelili...

Ama şu an Rafael çok farklıydı. Bakışlarında bir farklılık vardı... Sanki ihtiras dolu haşın, bakışlardı bunlar. Sanki seviştiği bütün kadınlardan daha fazlasını, Bryony'den istiyor gibiydi... Bu yeni Rafael hoşuna gitmişti. İhtiraslıydı, ama aynı zamanda sevecen ve nazikti de...

Rafael bir eliyle onun boynunu kavradı ve parmaklarıyla ensesine bastırarak onu nefes kesici yeni bir öpüşme için kendine çekti. Dudakları kulağına doğru ilerledi ve kulak memesini ağzına alıp emdi.

Her hareketi, Bryony'in kasıklarına ayrı bir arzu dalgası gönderiyordu. Bedeni gerilirken, yavaşça inledi.

Rafael dudaklarını onun boynundan ayırmadan, Bryony'ni kucaklayıp, yatağa götürdü ve dizlerini onun bacaklarının arasına yavaşça kaydırıp, üstüne yerleşti. Tekrar dudaklarından öptü, ardından da saçlarını tüy gibi dokunuşla arkaya itti. Sonra geri çekildi ve titreyen elleriyle tişörtünü çıkarttı. Kotunun fermuarını açıp, sabırsız hareketlerle, hem kotunu hem de iç çamaşırını aşağı indirdi.

Bryony az kalsın inleyecekti. Bu adam çok seksiydi. Kusursuzdu... Sımsıkı... Formda... Atletik... Bakışları aşağılara kaydı ve beğenisini iç geçirerek

ifade etti ve onu daha iyi görebilmek için dirseklerinin üstünde doğruldu.

Rafael onun üzerine yerleşti ve elini göğüs kafesine bastırarak onu yatağa yapıştırdı. Dikkatlice sutyenin askılarını omuzlarından aşağı indirdi ve göğüsleri ortaya çıkana kadar aşağı çekti. Sonra da onu hafifçe kaldırdı ve tek eliyle sutyenin kopçasını açıp, yere fırlattı. Ve uzunca bir süre, altında yatan kadını seyretti. “Görüntünü hafızama kazıyorum,” dedi buğulu bir sesle. “Seni bir daha asla unutmak istemiyorum. Nasıl oldu da unuttum onu da anlayamıyorum. Bir erkek böyle bir güzellik görür de nasıl unuttur?”

Bryony’in kalbi bir kez daha deli gibi çarpmaya başlamıştı. Bu adamın yanında nefes almak çok zordu. Dokunuşuyla bedenine haz dalgaları yollamadığında, kelimeleriyle yüreğini titretiyordu. “Öp beni,” dedi yalvarırcasına.

“Şu son pembe parçayı çıkartır, çıkartmaz öpeceğim,” dedi Rafael gülümseyerek ve parmaklarını külotunun iki yanına geçirerek, aşağı çekti, sonra da bacaklarından aşağıya indirdi. Sonra da onun üzerine çekip, çıplak bedenine yapıştırdı. Sert organı derhal Bryony’in bacaklarının arasına yerleşti Etkisi şok ediciydi.

Bryony’in göğüsleri, Rafael’in hafif kıllı göğüs kafesine dayandı. Rafael’in eli sahiplenici bir tavırla sırtından aşağı, kalçasına indi, karnını avuçladı ve aşağılara... En duyarlı yere ulaşınca inledi ve bir yay gibi gerildi. Onu içinde istiyordu. Onsuz geçirdiği bunca zamandan sonra, Rafael’in, bedeninin bir parçası olmasını istiyordu. Ona sıkıca tutunup, cesaretlendirircesine, bacaklarını iyice açtı.

Rafael gülümsedi. “Çok sabırsızsın. Daha değil. Sana tekrar sahip olmadan önce, zevkten deliye dönmeni istiyorum. İçine girdiğimde, zevkten adımı haykıracaksın.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı Bryony. “Öyle çok istiyorum ki, Rafe. Seni çok özledim. Dokunuşunu özledim.”

Rafael geri çekilip onu inceledi. Yüz ifadesi çok ciddiydi. “Bir şekilde ben de seni özledim galiba, Bryony. Bir yanımla... Eğer birbirimizi evvelden tanımasaydık, yakın olmasaydık, senin yanında bu kadar mutlu olamazdım, sanmıyorum. Başka birisinin hayatına bakıyormuşum gibi hissediyorum, çünkü kesinlikle bana ait değil, ama gene de deli gibi seni istiyorum. Seni her şeyimle hissediyorum.”

Bryony elini uzatıp onu kendine çekerek öptü. Bu sözlerden öyle etkilenmişti ki, yüreği neredeyse göğüs kafesinden fırlayacaktı. “Bekleyemem artık, Rafael, lütfen. Seni içimde hissetmek istiyorum.”

Rafael, onun içine girerken, bedenini bir sıcaklık sarmaladı.

Bryony onun altında ezilme duygusunun zevkini çıkartıyor, kokusunu ciğerlerine dolduruyordu.

“Hazır olduğuna emin misin?”

Bryony gözlerini kapatıp, genç adamın kollarına sımsıkı yapıştı ve “Lütfen,” diye yalvardı bir kez daha.

“Gözlerini aç. Bana bak, Bryony. Seni görmek istiyorum.”

Bryony’in kirpikleri titreşerek aralandı ve bakışları, erkeğin hazdan koyulaşan gözleriyle buluştu.

Rafael bir parça daha, onun içini ateşe verdi. Yeniden bir araya gelişlerini uzatmaya, tadını çıkartmaya kararlıydı.

Bryony iki elini erkeğin bedeninin yanlarında dolaştırıyor, onu devam etmeye cesaretlendirircesine okşuyordu.

Rafael tümüyle kendini bekleyen bedene girdi.

Ve yaşlar Bryony’in gözlerini yaktı. Boğazına oturan yumru yüzünden konuşamaz haldeydi. Kaybettiğini sandığı ve sevdiği adamla tekrar birlikte olmanın verdiği hazzı, tarif etmesi imkânsızdı.

Rafael geri çekilip, tekrar girdi. Onun soluğunu soluyordu. Dudakları birbirini buldu.

Bryony onun ağırlığını hissediyordu. Sabırlıydı, hem de hiç olmadığı kadar.

“Canın yanarsa söyle,” dedi Rafael yavaşça. “Ya da ağır gelirse...”

Bryony cevap olarak, ona sıkıca sarıldı. Sonra da bir elini aşağı kaydırarak, erkeğin hareket eden sıkı kalçalarını tuttu.

“Ne istiyorsun, söyle,” diye fısıldadı Rafael. “Seni nasıl mutlu edeceğimi söyle bana.”

Genç kadının elleri tekrar omuzlarına ve oradan ensesine kaydı, parmaklarıyla saçlarına asıldı. “Böyle çok güzel,” dedi, hülyalı bir sesle. “Uçuyorum sanki.”

Rafael başını indirip hafif hafif onun boynunu emmeye başladı, omzunun dışı ve sanki iz bırakmak istercesine şiddetle, emdi.

Bryony hiç böyle bir şehvet izi taşımamıştı, ama gariptir, erkeğinin tutkusunun işaretini taşıyacağı düşüncesini heyecan verici bulmuştu.

Rafael inil dedi. “Ah, Bryony. Özür dilerim. Ah... Kahretsin.” Ve hızlanırken inledi.

Bryony bu artan ritimle nasıl baş edeceğini bilemeyerek, tırnaklarını erkeğin sırtına batırdı ve kalçalarını kaldırarak, onu iyice içine aldı.

Ve Rafael için doruk noktası...

Sonunda yavaşça Bryony’dan uzaklaşıp, yanına uzandı ve elini okşarcasına onun bacaklarının arasına kaydırды. Başparmağı onun en hassas yerinde dolaırken, dudakları meme uçlarındaydı.

Bryony’in beli yay gibi gerildi, elleri erkeğin saçlarına kavradı.

Ve Bryony için doruk noktası...

Bu hayatının en sarsıcı deneyimlerinden biriydi. Yoğun... Etkileyici... Derinden... Rafael'e sıkı sıkıya sarıldı ve tekrar tekrar onun adını sayıkladı.

Rafael onu şefkatle okşamayı sürdürdü.

Bryony'in bedeni büyük bir gücün etkisindeymişçesine, titriyor, sarsılıyor-du... Yaşadığı deneyime henüz bir anlam veremiyordu. Daha önce hiç böyle sevişmemişlerdi... Tamamen savunmasızdı... Çıplaktı...

İkisi de nefeslerini düzenlemeye çalışırlarken, Rafael onu kendine çekti. Elleri vücudunun her yerindeydi, okşuyor, dokunuyor, yatıştırıyordu. Saçlarını, şakaklarını, yanağını, gözlerini öpüyordu.

Bryony içine düştüğü bu derin dünyadan, onun da kendisi kadar etkilenmiş olduğunu anlayabiliyordu...

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

BRYONY omzunda hissettiği öpücüklerle ve bedeninde dolaşan ellerle uyandı.

“Neyse ki uyandın. Uyurken senden yaralanmak istemiyordum doğrusu.”

Bryony bir kahkaha attı. “Eminim.”

“Kaçırdığım zamanı telafi etmem lazım.”

Rafael dudaklarını, onun göğüslerinin arasına kaydırды, dilini kabaran me-me uçlarında dolaştırdı ve yavaşça emdi. Başını kaldırdığında bakışları buluştu.

Gece lambasının loş ışığında Bryony, genç adamın bakışlarındaki pişmanlığı gördü.

“Söz konusu kadın sen olduğunda, bedenimin kontrolünü kaybediyorum. Çok güzel olsun istemiştım... Uzun sürmesini istemişti... Gerçi, ne kadar ben-cil bir tip olduğum düşünıldüğünde bu halim normal sayılabilir.”

Bryony, onun yanağını okşadı. “Eğer biraz daha şiddetli tatmin olsaydım, oracıkta can verebilirdim. Ve senin aklını bir parça başından almak bile çok hoşuma gidiyor.”

Rafael tek kaşını kaldırdı. “Bir parça mı? Başka kadınlarla böyle kendimi kaybettiğimi hatırlamıyorum. Evvelen de böyle miydik?”

“Hayır,” dedi Bryony yumuşak bir sesle. “Böyle değildi.”

“Peki, bu daha mı iyiydi?”

“Kesinlikle.”

“İyi bari. Hatırlayamadığım diğer kişiliğimin gölgesinde kalmak istemem.”

Bryony bir kahkaha atınca, Rafael de güldü. İkisinin de hayatlarının akışını değiştiren bir olay hakkında böyle şakalaşıp, gülebilmeleri çok güzeldi.

“Karnım acıktı.”

Rafael bir kez daha onun göğüslerinin arasını öptü. “Benim de.”

Bryony gülerек onun omzuna vurdu. “Ben gerçekten açım. Saat kaç oldu?”

“Erkendir umarım. Uzun uzun uyuduk. Bitirdin beni...”

“Yatakta kahvaltı edelim, sonra da...”

Rafael tek kaşı havada, yavaşça başını kaldırıp ona baktı. “Sonra ne?”

“Sonra tatlımı istiyorum,” dedi Bryony, hınzır bir gülümsemeyle.

“Madem öyle,” dedi Rafael örtüleri iterek yataktan fırlarken. “Sakın yataktan çıkayım deme. Ben yiyecek bir şeyler bulup hemen dönüyorum.”

Bryony yorganı çenesine kadar çekip, çıplak odadan çıkan erkeğin arkasından gülümsedi. Bu adam çıplaklığından hiç utanmıyordu. İç geçirip gerindi ve yüzüne hıyaly bir gülümseme yayıldı.

On beş dakika sonra Rafael, bir teps ve içinde iki tabakla geri döndü. Tabaklarda peynirli sandviçler vardı. Öğlen yemeğinden kalan limonatayla dolu iki de bardak...

Rafael tepsiyi kucığına bırakırken, Bryony doğrulup, oturdu. Tepsidekiler ağzını sulandırmıştı. “Ah, şahane olmuş.”

“Beğendiğine sevindim. En çabuk yapabileceğim şey olarak bu geldi aklıma,” dedi Rafael bağdaş kurup genç kadının karşısına yerleşirken.

Karşılıklı iştahla kahvaltılarını ettiler.

Bryony, Rafael’in bu rahat haline hayran kalmıştı. Onun yanında daha özgür gibiydi artık... Sandviçinin yarısını yedi, limonatasını içti ve karşısındaki adamın kahvaltısını bitirişini seyretti. Ve nihayet Rafael kahvaltı tepsisini kaldırmaya hazırlandığında da, onu bileklerinden yakalayıp, kalkmasına engel oldu. Sonra da tepsiyi yataktan aşağı itti.

Tepsi ve içindekiler yere düşerken, tabaklar ve bardaklar da sağa sola savruldu.

Bryony, Rafael’i öptü... Hem de son derece fettanca, son derece ihtirasla, hatta edepsizce...

“Aman Tanrım!” diye inledi Rafael.

“Aynen öyle,” diyen Bryony, onu yatağa doğru itti.

Rafael yatağa sırtüstü düşt.

Bryony onun üstüne otururken, gözleri heyecanla parlıyordu. Elini aşağılara doğru indirip, sertleşen erkekliği kavradı ve “Tatlı vakti,” dedi. Sonra da vücudunu genç adamının vücudunun üstünde aşağıya doğru kaydırıp ve elinin yerini, dili aldı.

Rafael soluğunu tutmuş bir halde parmaklarını onun saçlarına dolarken, kalçaları yay gibi gerildi ve “Bryony,” diye inledi.

Bryony, kendisine tattırdığı zevkin aynısını, ona tattırmak istiyordu... Ona

sevgisini göstermek, kalbini açmak istiyordu... Yavaşça genç adamın bacaklarının arasına yerleşti.

Rafael'in parmakları, kendisine zevk vermeye devam eden kadının saçları arasında sevgiyle dolanıyordu. Ve sonunda dayanamayacak hale gelince, onu omuzlarından kavrayıp, üstüne yerleştirdi ve "Hadi, hemen şimdi bana sahip ol," diye fısıldadı.

Tanrım, bu adamın ses tonu nasıl da baştan çıkartıcıydı. Bryony'in bedeninde beklenti dolu bir ürperti dolaştı ve onu ellerinden destek alarak yükseldi.

Parmakları sanki birleşmelerini sembolize edercesine birbirlerininine dolandı.

Bryony daha önceki sevişmelerinde asla bu kadar girişken olmamıştı.

Rafael her zaman kontrolü elinde tutar, kendisinden önce onun zevk almasını sağlardı.

Şimdiyse Bryony onu tahrik etmekten, ona zevk vermekten, kontrolü ele alıp, erkeğin arzudan deliye döndürmekten zevk alıyordu.

Rafael onun kalçalarını okşadı ve onu yukarı doğru çekip, göğüslerini avuçladı sonra da göğüs uçlarını yaladı. Sonra da elini aşağılara kaydırıp, parmağıyla genç kadının en derinlerdeki haz odağına ulaştı.

Bryony birden gerildi, kasıldı, nefesleri sıklaştı.

Rafael onun hoşuna giden ritmi bulmuştu. "Benim için gel, Bryony," diye inledi. "Senin o ıslak sıcaklığını hissetmek istiyorum. Seni bekliyorum. Hadi gel..."

Bryony'in başı arkaya düştü, bedeni önce yay gibi gerildi, gerildi sonra da sarsılarak gevşedi. Orgazmının şiddeti baş döndürücüydü... Ellerini erkeğin göğsüne dayayarak, o da hazzın doruğuna ulaşana kadar dayanmak istedi fakat vücudu kontrolden çıkmıştı.

Rafael onun elini tuttu ve adını tekrar tekrar fısıldayarak, ellerini onun bedeninde dolaştırmaya devam etti.

Bryony artık kendini bırakmıştı.

Rafael onun kalçalarını tutup, kendi bedeni de gerginleşene kadar onu okşamaya devam etti. Kollarını Bryony'ye dolayarak, onu kendine doğru çekti. Ellerini sırtında dolaştırdı, aşağıya kalçalarına indirdi ve ardından, tekrar yukarı çıkıp saçlarını parmaklarına doladı. Alnın öptü ve yüzüne düşen saçlarını geriye attı. "İnanılmazdı."

Bryony başıyla onayladı.

Rafael onun kolunu yavaş yavaş okşarken, "Bu neydi böyle, Bryony? Bu seks olamaz. Bu daha öncekilere hiç benzemiyor."

"Bu seks değildi, doğru," dedi Bryony fısıldayarak.

“Neydi öyleyse?”

Bryony başını kaldırıp, onun gözlerinin içine baktı. “Seviştik, Rafael. Ben, seni seviyorum ve sen de beni sevmiştin. Zihin hatırlamasa bile, yürek bazı şeyleri asla unutmuyor.”

“Böylesine önemli bir şeyin unutulabiliyor olması çok korkunç. Daha önce kimseyi sevmedim ben.”

“Kimseyi mi?”

Rafael başını iki yana salladı. “Çocukken ailemi sevmişimdir herhalde. Şu anda da, onlardan nefret ettiğimi söyleyemem, sadece aklıma gelmiyorlar, o kadar. Daha önce kimseyi gerçekten sevmemiştim ve sana âşık olduysam bunu nasıl untabildim?”

“Böylesine sarsıcı bir deneyimi özellikle unutmak istemiş olmayasın sakın?” diye dalga geçti Bryony.

“Böyle bir konuda dalga geçtiğine inanamıyorum,” diye homurdandı Rafael.

“Ya şakaya vuracağım, ya da ağlayacağım ve ağlamak başımı ağrıtıyor. Üstelik bir gün hatırlayacağına inanıyorum. Hatta hatırlamaya başladın bile. Artık bana bir yabancı gibi davranmıyorsun. Eğer hatırlamasan, tüm yatak sırlarını benimle paylaşır mıydın hiç?”

“Muhtemelen paylaşmazdım,” diye kabul etti Rafael.

Bryony eğilip onu dudaklarından öptü ve ardından, başını onun göğsüne gömdü. “Adım adım, Rafael... Ve her adımın, bizi hatırlayacağın güne yaklaş-tırmasını umut etmekten başka elimizden bir şey gelmiyor.”

Rafael ona sımsıkı sarılıp, alnına bir öpücük kondurdu. “Senin gibi tatlı ve sabırlı bir kadını hak ettiğime emin değilim. Şansıma şükrediyorum.”

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

ERTESİ sabah telefonu erkenden çalan Rafael, melodisinden kimin aradığını hemen anladı ve duymazdan geldi. Devon söylenmesi, bağırıp çağırması için Cameron'u devreye sokmuş olmalıydı.

Ve cep telefonu ısrarla çalmaya devam ediyordu...

Rafael küfrü basıp, Bryony'yi bırakmadan, yataktan eğilerek, pantolonunun cebinde duran telefonu aldı ve önce reddet tuşuna bastı, hemen ardından da, telefonu tamamen kapattı. İşler birkaç gün kendisi olmadan da yürütebilirdi. Sorunları halletmek ve karar almak için maaş ödediği insanlar vardı. Ashnda çok garipti, geçmişte içindeki kontrol manyağı, kendisini deliye çevirebilirdi. Oysa şimdi, bu kontrolü yüksek maaşlar ödediği adamlarının yapması gerektiğini düşünüyordu. Bryony haklıydı belki de... Belki de babası gibi, ailesine karşı tek yükümlülüğünün para kazanmak olduğunu sanan, ismi var cismi yok bir baba olmak istemiyordu. Ebeveynlik yalnızca maddi ihtiyaçları temin etmek demek değildi. Gerçek bir baba olmak, çocuğunun okul müsamerelerinde, mezuniyetlerinde, futbol maçlarında bulunmak demekti...

Ve Rafael olabilecek en iyi baba olmak istiyordu...

Başını eğip, göğsünde uyuyan kadına baktı. Sabah güneşi tenine vuruyor, ona meleşimsi bir görüntü veriyordu. Huzurlu ve mutlu bir ifadesi vardı. Seven ve sevilen bir kadın gibi...

Ne oluyordu? Bu kadar kısa bir sürede, bu kadına âşık mı oluyordu?

Peki, gerçekten de kısa bir süre mi olmuştu? Yoksa birlikte geçirdikleri haftaları hatırlıyor olabilir miydi? Bryony haklıydı belki de... Kalbi onu hatırlıyor, onun seçtiği kadın olduğunu kabul ediyor olabilir miydi?

Peki ya aşk?

Rafael, aşkın yıldırım çarpması gibi bir şey olduğuna inanırdı. Ve şu an hissettiği hoşnutluk hali, kafasında canlandırdığı aşk kavramına tam olarak uymuyordu. Aşk bu kadar kolay olamazdı... Evet, aşk karmaşık bir şeydi... Kimse birkaç gün içerisinde, âşık olduğunu anlayamazdı. Şu ana hissettiklerinin tek nedeni de yaşadığı mükemmel seks olmalıydı...

Ama yine de Bryony bir konuda haklıydı. Aralarındaki şey yalnızca seks değildi. Bu açıdan baktığında, hissettiklerini ucuzlaştırıyor, geçmişte yaşadığı yalnızca seks içeren ilişkilerinin seviyesine indiriyordu. Oysaki geçmişteki deneyimleri Bryony'ye karşı, ya da onunla sevişirken hissettiklerine yaklaşılmıyordu bile... Sanki bütün hayatı boyunca beklediği bir şeyleri hissetmişti... Ve bu, sanki bir eve dönüş gibiydi...

Bryony'le çok açık konuşabiliyordu ve bu çok normal geliyordu. Ve o da kendisine karşı çok açık sözlüydü. Herhangi birine, üstelik de bir kadına karşı bu kadar dürüst olabilmesi garipti.

Ryan, Devo ve Cameron'a ne kadar güvense de, onlarla kişisel meselelerini bu kadar rahat konuşmazdı. Onlar kendisini dinlemeyecekleri için değil, ilişkilerinin yapısı farklı olduğu için...

Düşünceleri, tekrar kollarında yatan kadına kaydı. Evet, Bryony garip şeyler yapmasına neden oluyordu. Normalde arkasını dönüp, hemen kaçacağı kadar garip şeyler...

Rafael iç geçirdi. O kaçırılmayacak bir kadındı. Belki de onunla ilk tanıştığında bunu anlamış, hayatını baştan sona değiştirecek bir kadınla karşılaştığını hemen anlamıştı. Evet, Bryony tam da evlenilecek kadındı... Onu bırakmaya kesinlikle niyeti yoktu. Hafızasının yerine gelip gelmemesi umurunda değildi. Bu kadının kendisine ait olduğunu anlamasına yetecek kadar şeyi hatırlamıştı. Tabi ki üstesinden gelmeleri gereken çok şey vardı, ama hangi çiftin yoktu ki? Bu konuya kafa yordukça, doğru yolda olduğuna daha da ikna oluyordu. Bryony doğru kadındı... Bebekleri... Bir yuva... Rafael her şeyin sahibi olabilirdi...

Ve tatil köyü...

Bu proje başının üstünde kara bir bulut gibi dolaşıyordu.

Bryony, tatil köyünü yapmayacağına söz verdiğine yemin ediyordu... Peki, ama bu projeyi yapmayacaksa, araziyi neden satın almıştı?

Bu anlaşma çok önemliydi...

Bryony'yi ve ada sakinlerini, tatil köyünün yaşam tarzlarını değiştirmeyeceğine ikna etmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Onu bu konuda ikna edemezse, ortaklarına, arkadaşlarına, yatırımcılara ne söyleyecekti? Bu projeyi iptal etmesi demek, büyük miktarda parayı, itibarını, yatırımcılarını, arka-

daşlarını, iş dünyasındaki yerini kaybetmesi demekti...

Ve bütün bunların nedeni, verdiğini hatırlayamadığı bir söz olacaktı...

Bryony kollarında kıpırdandı ve Rafael sahiplenici bir tavırla, ona daha sıkı sarıldı. Sonra da daha o gözlerini açmadan, kendine çekip uzun uzun öptü.

Bryony iç geçirdi, ardından da sıcacık bakan kahverengi gözleri, erkeğinin gözleriyle buluşunca gülümsedi. "Böyle uyanmak ne güzel..."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye mırıldandı Rafael.

"Saat kaç oldu?"

"Yedi."

Bryony ona daha da sokuldu. "Bol bol vaktimiz var."

"Ne yapmak için?"

"Ne yapmak, ya da ne yapmamak istiyorsak, onun için."

Rafael güldü. "Bu tavrı sevdim."

"Bugün ne yapsak?"

"Şey, aslında, belki bana adayı gezdirirsin, diye düşündüm. Burada yaşayanların gözünde, adanın neden bu kadar özel olduğunu göster bana. En son ne zaman yalnızca manzara seyretmek ve sesleri dinlemek için, kumsala gittiğimi hatırlamıyorum."

Bryony geriye yaslanıp kaşlarını çatı. "Çok çalışıyorsun. Bir parça yavaşlamana ve hayatını yeniden değerlendirmene neden olduysa, kaza belki de o kadar kötü bir şey değildi."

"Ölümün eşiğinden dönmenin, kimsenin isteyeceği bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Rafael, ifadesiz bir sesle.

Bryony onun yanağına dokundu. "Kaza olmasaydı, bugün aynı şekilde düşünür müydün acaba?"

Rafael iç geçirdi. "Haklı olabilirsin. Hayatımı yeniden değerlendirmemin nedeni, belki de sensindir. Bu hiç aklına geldi mi?"

Bryony gülümseyip, genç adamın dudağına bir öpücük kondurdu. "Bu açıklama bana uyar. Şimdi bir önerim var. Sen duşa gir. Ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Sonra da dışarı çıkarız. Bu hafta hava çok güzel olacaktı. Piknik sepeti hazırlayıp, kumsalda yeriz."

"Benim daha iyi bir fikrim var. Birlikte duşa girsek ve çıkınca, kahvaltıyı hazırlamana yardım etsem, nasıl olur? Harika jambon pişiririm."

Bryony bir kahkaha attı ve onun gözlerindeki sevgi dolu ifadeyi gören Rafael'in soluğu kesildi. Daha önce kimse kendisine böyle bakmamıştı.

Bryony, Rafael'in çenesini okşarken, yüz ifadesi birden ciddileşti. "Seni seviyorum, Rafael ve bu seni rahatsız ediyorsa, özür dilerim. Ama bunun karşılığında bir şey beklemiyorum."

Rafael onun elini tutup dudaklarına götürdü, yüreği deli gibi atıyordu. "Bu-

nu senden duymak hoşuma gidiyor,” dedi boğuk bir sesle. “Şu anda... Şu anda benim için her şeyden daha değerli.”

Bryony gözlerinde sevinç pırıltılarıyla yataktan kalkmaya hazırlandı. Gözlerinden her şeyi okumak mümkündü. Bütün ruh halini yansıtıyorlardı. Üzgün, kızgın, mutlu... Onun ne düşündüğünü anlamak için, gözlerine bakmak yeterliydi.

Rafael kendine hâkim olmasa, onu yatağa çekip yeniden sevişmeye başlayabilirdi.

“Duş yapıyor muyuz?”

Rafael ona uzun uzun baktı ve sabah güneşiyle adeta yıkanan yuvarlak karınını, göğüslerinin şişkinliğinin, omuzlarından aşağı inen saçlarını hafızasına kazıdı. Bu kadın... Bu çocuk... Bu hayat kendisinin... “Çok güzelsin, biliyor musun?”

Bryony’in yüzü pembeleşti. “Artık biliyorum.”

“Hadi şimdi doğru duşa...”

“Doğru olanı yaptınız, Bay de Luca,” dedi Silas Taylor, Laura’nın evinin verandasında otururken.

Bryony’in büyükannesi, herkesi çay ve limonata içmeye davet etmişti. Herkes derken, uğramak isteyen herkesi kast etmişti.

Böyle bir yaklaşım, katı davetli listelerine ve kapıda davetiye kontrolüne alışkın olan Rafael için çok şaşırtıcıydı.

İnsanlar evin içini ve verandayı doldurmuş, birbirleriyle sohbet ederek, günün tadını çıkartıyorlardı.

“Yatırımcıların sizinle aynı fikirde olacaklarını sanmıyorum,” dedi Rafael, ifadesiz bir sesle, bakışlarını şerife çevirirken.

Silas omuz silkti. “Paralarını yatıracak başka bir şey bulurlar. O tip insanlar, sürekli para yatıracak bir yerler ararlar ve o parayı almaya hevesli insanlar da her zaman bulunur.”

Rafael az kalsın kahkahalarla gülecekti. Hazırlanması aylarca süren finansal analizler, planlar, tavlanan yatırımcılar, Ryan, Devon ve Cameron’la yaptıkları bitmek bilmeyen hesaplar... Ve bu adam hepsini birkaç kelimeyle özetleyip, bir kenara atıvermişti.

“Bu doğru olsa bile, sonuçta itibarımı kaybederim,” dedi Rafael sakin sakin. “Bir daha desteklerine ihtiyaç duyduğumda, bu desteği vermeyebilirler.”

“Peki, ne kazanacaksın?” diye sordu Silas, bir grup insanın arasında, bir içim su görünen Bryony’den tarafa bakarak. “Sana da, kazandığından çok daha fazlasını kaybedecekmişsin gibi gelmiyor mu, evlat?” dedi ve Rafael’in

omzuna hafifçe vurdu.

Zaman daralıyordu...

Rafael'in cep telefonu cevapsız çağrılar ve sesli mesajlarla doluydu. E-posta kutusu da dolup taşıyordu.

Bir haftalık süre çabucak geçecek... Devon yanına Ryan ve Cameron'u alıp, canına okumak için buraya gelecekti.

Son birkaç gündür Rafael, Bryony ile baş başa zaman geçirmek her şeyi göz ardı etmiş, onunla kumsalda yürüyerek, yemek pişirerek, gülüp eğlenerek vakit geçiriyordu.

Sevişmişler, karınlarını doyurup yeniden sevişmişlerdi...

Rafael sanki onu kaybetme korkusu yaşıyormuş, birkaç güne bir ömür sığdırmaya çalışıyormuş gibiydi...

Ve artık bazı kararlar verilmesi gerekiyordu. Ama ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Tek bildiği, bu tatil köyü yüzünden, Bryony'yi kaybedemeyeceğiydi.

"Bir şeyler içmek ister misin, Rafael?"

Rafael döndüğünde, Bryony'in büyükannesinin gülümseyen yüzüyle karşılaştı. "Teşekkür ederim, ama sizi misafirlerinizden ayırmak istemem."

"Ah, onların keyfi yerinde... Ayrıca, sen de misafir sayılırsın. Nasıl, adada iyi vakit geçiriyor musun?"

Rafael'in bakışları bir kez daha Bryony'yi buldu.

Bu sefer genç kadın sanki izlendiğini hissetmiş gibi başını kaldırdı ve ona sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Çok iyi gidiyor. Buraya ilk gelişimi hatırlayamadığım için üzgünüm."

Laura ona bir müddet düşünceli düşünceli baktı, sonra elini onun omzuna koydu. "Hatırlamadığın daha iyidir belki de," diyerek, uzaklaştı.

Rafael ellerini ceplerine soktu ve denizi seyretmeye koyuldu. Hayatı boyunca gerçeklerden kaçan birisi olmamıştı, ama şimdi yaptığı şeyin tam olarak bu olduğunun farkındaydı. Ancak, ne kadar korkarsa korksun, kaçınılmaz olanı artık geciktirmesi mümkün değildi.

"Rafael, bir sorun mu var?" diyen Bryony, Rafael'in koluna girip, yanına sokuldu.

Rafael kolunu, onun beline doladı ve kendine doğru çekti. "Hayır, düşünüyordum yalnızca."

"Neyi?"

"Yapılması gerekenleri."

Bryony, Rafael'i sorularla sıkıştırmak yerine, , "Söyle uzun bir yürüyüşe mi çıksak? Büyükannem misafirlerle baş edebilir nasıl olsa..."

Rafael içinden geleni yaptı ve genç kadının alınına bir öpücük kondurdu. Bu

kadın lalden anlıyordu. Ashında onun ruh halindeki değişiklikleri kendisinin de hemen sezdiğini düşününce, onun da kendisini çözmüş olmasını şaşırtıcı bulmadı. Birbirlerinin tepkilerini önceden tahmin edebiliyorlardı.

Ve Rafael, böyle bir şeyin ancak birkaç senelik evliliklerde olabileceğini sanırdı.

Bryony genç adamın elini tutarak bahçenin içinden geçen patikaya doğru yönlendirdi.

Kumsala vardıklarında, soğuk dalgalar ayaklarını yalamaya başladı.

Büyükçe bir dalgadan ıslanmamak için kaçmaya çalışan Bryony, kahkahalar atıyordu.

Rafael'in satın aldığı kumsala yaklaştıklarında, Laura ve Bryony'in evleri, küçük birer nokta gibi kalmıştı.

"Babam eskiden beni buraya getirirdi," dedi Bryony. "Cennetten bir parçaya sahip olmak kadar güzel bir şeyin olamayacağını söylerdi hep. Burayı satmakla, ona ihanet etmişim gibi hissediyorum."

Rafael bütün bu olup bitenlerdeki payını düşününce, daha büyük bir vicdan azabı hissetti. Ama kendisi satın almasa, ya başka bir alıcı çıkacaktı, ya da vergi borçları yüzünden el konulacaktı. Yani her halükârda Bryony bu kumsalı kaybedecekti.

Ama ona burayı geri verme gücü vardı...

Bu acı gerçek, Rafael'e birden sarsıldı. Doğruydı... Bu arazi şu an başka birine, ya da devlete ait değildi. Kendisine aitti...

"Seni seviyorum," dedi Bryony, onun elini yavaşça sıkarak.

Rafael bu sevgi ifadesiyle şaşırarak, ona baktı.

Genç kadın gülümsedi. "Bunu duymaya ihtiyacın varmış gibi geldi."

Rafael durup, onu kendine doğru çekti ve denizden esen meltemle savrulan bir tutam saçı, gözlerinin önünden geriye itirdi. "Gerçekten de vardı. Zamanlamanın her zaman böyle kusursuz olması, beni şaşırtıyor." Derin bir soluk aldı. "Ben de seni seviyorum, Bryony."

Bryony'in gözleri önce hayretle açıldı, ardından da yaşlarla doldu. Bedeni hafifçe ürperdi. "Hatırladın mı?"

Rafael başını iki yana salladı. "Sen, beni o zamandan beri sevdiğini söylüyorsun. Ben ise seni şimdi seviyorum. Önemli olan bu değil mi?"

Bryony başıyla onayladı.

"Bütün bu olup bitenler, artık bana delice gelmiyor," dedi Rafael. "Bir iki haftada sana âşık olabileceğime inanamıyordum, ama şimdi sadece birkaç gün içinde sana âşık olunca inandım."

"Emin misin?"

Rafael gülümsedi, fakat Bryony'in gözlerindeki umut ve korku karışımı ifade yüreğini sıkıştırdı. Sanki karşısındaki erkeğin fikrini değiştirmesinden, ya da duygularından emin olmamasından korkuyordu. Onun çenesini tutup kaldırdı ve eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Saçma sapan davran-dım. Daha önce bir kadına onu sevdiğimi hiç söylememiştim. Eminim böyle bir şeyi söylemenin çok daha romantik yolları vardır, ama ben söyleyiverdim işte..."

"Ah, Rafe," dedi Bryony, gözlerinde sevinç dolu bir parıltıyla. "Bugün beni öyle mutlu ettin ki. Çok korkuyordum ve emin olamamaktan nefret ediyorum."

"Özür dilerim. Artık endişelenmeni istemiyorum. Seni seviyorum ve bana inanmanı istiyorum."

Bryony kollarını onun boynuna dolayıp, kendine çekti. "Ben de seni."

Rafael'in yüz ifadesinin aniden ciddileşti.

Bryony'i kaygılandı.

Rafael onu yatıştırmak için yüz ifadesini yumuşatmaya çalıştı, ama şu anda ona tam bir garanti veremezdi. "Yarın adadan ayrılmam gerekiyor," dedi karamsar bir tavırla.

"Neden?"

"Ortaklarım ve yatırımcılarla olan sorunlarımı halletmek zorundayım. Daha fazla geciktirmem mümkün değil. Ve adadan ayrılmadan önce, neler hissettiğimi bilmeni istedim. Bu sefer, geri geleceğimden emin olmanı istedim..."

Bryony'in yüzünden anlık bir kuşku ifadesi geçti ve gözleri donuklaştı.

Rafael, onun kendisine yüzde yüz güvenemediğini görebiliyordu ve geçen sefer olanlardan sonra, haksız da sayılmazdı. "Benimle gel istersen," dedi kaygılarını yatıştırmak için. "Uzun süre kalmayacağım. En fazla birkaç gün... Buradan uzak kalmayı sevmediğini biliyorum ama..."

Bryony gözlerinde içten bir ifadeyle, başını kaldırıp ona baktı. "Ben senden uzak kalmayı sevmiyorum, Rafael. Buradan değil."

"Öyleyse benimle gel. Sana yalan söylemek istemiyorum, Bryony. Bu işi nasıl çözeceğimi bilmiyorum, ama elimden geleni yapacağım."

Bryony ellerini indirip onun ellerini sımsıkı tuttu. "Sana inanıyorum."

"Benimle gelecek misin?"

"Evet, Rafe. Geleceğim."

"Sonuç ne olursa olsun, Bryony, seni seviyorum ve ilişkimizin yürümesini istiyorum. Bana güven, lütfen."

"Sana güveniyorum. Bütün kalbimle... Her şeyi halledeceğine de eminim, Rafe..."

Yüreğindeki endişenin kalktığını hisseden Rafael gülümsedi. Nefes alışverişleri rahatlamıştı. Duygularını ifade etmesi zor olmuştu, ama bir kez söyledikten sonra, mantığa ters düşse bile, hissettiklerini içinde tutmanın daha zor olduğunu anlamıştı. Bütün hayatı boyunca mantığını dinlemişti ve artık yüreğinin sesini dinleme vakti gelmişti...

Bryony'in telefonu gecenin bir yarısı çalınca, Rafael'in kollarının arasından sıyrılıp, başucundaki sehpa da duran telefona uzandı. "Alo?"

"Bry, benim Silas. Hastaneye gelmen gerekiyor. Büyükannen iyi değil."

Bryony uykusu sersemliğini atmaya çalışarak güclükle doğruldu. "Büyükannen mi? Nesi var?"

"Kan şekeri düşmüş. Beni aradı, ama ne dediği anlaşılmıyordu, ben de onu hemen hastaneye götürdüm."

Aman Tanrım! Bütün bunlar olurken, kendisi Rafael ile mışıl mışıl uyumuş muydu? "Neden kimse bana haber vermedi?" diye bağırıyor öfkeyle.

"Mühim bir şey değilse, seni de tedirgin etmenin anlamı yok, diye düşündük. Bence gene de gerek yoktu, ama hemşire ısrar etti. Sigortayla ilgili evrakı imzalaman gerekiyormuş. Hastaneleri bilirsin," diye homurdandı Silas.

"Hemen geliyorum." Bryony telefonu kapatınca, Rafael'in yüzünde endişeli bir ifadeyle yataкта oturduğunu gördü.

"Laura iyi miymiş?"

"Emin değilim. Şeker hastası ve kendine hiç dikkat etmiyor. İnsülini almayı ya da yemek yemeyi unuttuğu oluyor."

"Seninle geliyorum," dedi Rafael, telaşla yataktan kalkarken.

Yirmi dakika sonra, hızlı adımlarla küçük ada hastanesinden içeri giriyorlardı.

Silas onları girişteki koridorda karşıladı.

"Durumu nasıl?" diye sordu Bryony, endişeyle.

"Ah, büyükanneni bilirsin. Geceyi burada geçirmek zorunda kaldığı için çok kızgın. Aslında hastaneye gelmek istemedi. Evde bir bardak portakal suyu içirdim ve hemen kendine geldi, ama ben gene de bir kontrolden geçsin istedim. Bu yüzden de bana çok kızgın."

Bryony iç geçirdi. "Nerede şimdi?"

"Acil servisten çıkarttılar, ama müşahede altında tutmak istiyorlar. Başında kalacak birisi yoksa taburcu etmeyeceklermiş."

"Bizi onun yanına götür," dedi Bryony.

Silas'ın tahmin ettiği gibi, Laura'nın bütün sinirleri tepesindeydi ve eve

gitmeye can atıyordu. Öğün atlamamanın önemini anlatmaya çalışan doktoru da umursamaz bir tavırla dinlemekteydi. Bryony ile Rafael'in girdiğini görünce, yüzü biraz aydınlandıysa da, Silas'tan tarafa ters ters bakmaktan vazgeçmedi.

Bryony yatağa yaklaşıp, büyükannesinin yanağını öptü. "Beni çok korkuttun, büyükanne."

Laura gözlerini devirdi. "Bir şeyim yok. Eve gitmeye hazırım. Geldiğinize göre, beni bırakırlar herhalde. Yirmi dört saat boyunca bir bebek bakıcısına ihtiyacım olduğunu sanıyorlar."

"Seni iyi gördüğüme sevindim," dedi Rafael, yaşlı kadını yanağından öpmek için eğildiği sırada.

Laura gülümsedi. "Teşekkür ederim, genç adam. İkinizi gecenin bu saatinde yataktan çıkarttığım için üzgünüm. Hamile bir kadının uykusunu alması lazım, ama bu önemli ayrıntıyı herkes unutmuş gibi görünüyor."

"Eve gitmesi uygun mu, doktor?" diye sordu Bryony, yatağın yanında duran doktora bakarak.

Doktor başıyla onayladı. "Hatasının ne olduğunu biliyor. Tekrar hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum. Yirmi dört saat boyunca gözünüzü ondan ayırmayın. Mutlaka yemek yesin ve ensülinini de alsın."

"Merak etmeyin," dedi Bryony kararlılıkla. "Hemen götürebilir miyiz?"

"Evrak işleri birkaç dakika alabilir."

Laura doktorun arkasından, Silas'a imalı bir bakış fırlattı.

Ve Silas, Bryony'den tarafa başıyla selam verip, odadan çıktı.

"Ona neden kötü davranıyorsun, büyükanne? Birbiriniz için deli oluyorsunuz ve sen de bunun gayet iyi farkındasın," dedi Bryony.

"Kendime bakmaktan acizmişim gibi davranmaktan vazgeçerse, düşünürüm," diye homurdandı Laura.

Bryony elleriyle pes edermiş gibi bir işaret yaptı. "Öğün atlamaman gerektiğini biliyorsun, özellikle de ensülinini aldıktan sonra."

Rafael, yaşlı kadının elini tutup, gülümseyerek, "Sevdiği kadının iyi olduğundan emin olmak istedi için bir erkeğe kıyamazsın," dedi.

Laura bir parça aptallaşmıştı. "Şey, haklısın sanırım..." Hafifçe öksürdü ve Bryony'ye bir bakış fırlattı. "Sabahleyin yola çıkmıyor muydunuz siz?"

"Rafael bensiz gidecek," dedi Bryony gülümseyerek. "Sen her şeyden önemlisin, büyükanne."

Rafael elini genç kadının omzuna attı. "Sen burada kal. Ben şehirdeki işlerimi büyük bir hızla halledip, en sevdiğim kadınların yanına döneceğim."

"İnsanın gönlünü almayı biliyorsun, genç adam," dedi büyükanne. Sonra gülümseyerek devam etti. "Silas, senin yarın kadar tatlı dilli olsaydı, evlenme

teklifini çoktan kabul etmiştim.”

Bryony ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Büyükanne! Silas’ın sana evlenme teklif ettiğini söylememiştin. Neden kabul etmedin?”

Büyükanne gülümsedi. “Benim yaşımda evladım, bir takım ayrıcalıklara kavuşuyorsun. Erkekleri bekletmek de, bunlardan birisi. Bir erkek, kadının gönlünü kazanmanın kolay olduğunu asla düşünmemeli.”

Rafael bir kahkaha attı. “Çok akıllı bir kadınsın, Laura. Fakat benim hatırım için, şu zavallı adamın teklifini kabul et artık.”

“Elbette edeceğim,” dedi büyükanne neşeyle. “Benim yaşımda bir insanın, uzun süre bekleme lüksü yoktur.”

Bryony büyükannesinin elini sıktı. “Senin evinde kalırız. Evinden ayrı kalmayı sevmediğini biliyorum.”

Laura’nın yüz ifadesi gerildi. “Planlarınıza mani olmak istemem. Yeterince sorunuz var zaten.”

Rafael onu susturdu. “Bizim için zevk, Laura. Bryony ile ikimiz geleceğimizi planlamaya başlayalım diye, göz açıp kapayana kadar gidip, döneceğim.”

Bryony’in kalbi hızla atmaya başlamıştı. Rafael ilk kez ortak geleceklerinden bahsediyordu. Sevdiğini söylemişti... Ona inanıyordu... Yine de halletmeleri gereken bir sürü sorun vardı. Ama Rafael’in uzun süreli bir ilişkiye hazır olduğunu bilmek, içini ferahlatmıştı.

Hemşire, taburcu belgelerini imzalatmak üzere odaya girdi.

Yarım saat sonra eve dönüyorlardı.

Bryony büyükannesini yatağa yatırdıktan sonra, Rafael’in yanına dönüp, ona sarıldı ve kollarının arasında olmanın tadını çıkarttı.

“Ne geceydi ama,” dedi Rafael.

Bryony geri çekildi. “Evet, çok üzgünüm, seninle gelemiyorum. Durumu iyi görünse de, büyükanne mi yalnız bırakmam.”

“Elbette,” diye onayladı Rafael. “New York’tan telefon açıp havadisleri sana bildiririm. Birkaç gün sonra da dönerim, diye umuyorum. Acele etmek için yeterli nedenim var.”

Bryony tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

Rafael gülümsedi. “Dönmemi bekleyen hamile bir kadın var.”

“Bu sefer kaza geçirmemeye çalış, Rafael. Seni yeniden görmek için aylarca beklemek istemiyorum.”

“Hayatta olduğum için şanslıyım ve daha uzun müddet de ölmeye niyetim yok.”

Bryony ona doğru eğilip, boynuna sarıldı. “Güzel. Çünkü seninle ilgili bir

sürü planım var.”

Rafael, ona şüpheli bir bakış attı. “Ne kadar uzun bir süreden bahsediyorsun acaba ?”

“Sen bana ayak uydurabildiğin sürece,” diye mırıldandı Bryony.

“İşimiz oldukça uzun sürecektir.”

Bryony onu öptü ve istemeye istemeye geri çekildi. “Eve dönüp bir duş al-san ve eşyalarını toplamaya başlasan iyi edersin. Yakında güneş doğacak, feribotu kaçırıp trafiğe kalma.”

“Arabamı almamda sakınca olmadığına emin misin?”

Bryony bir kahkaha attı. “Senin gururun incinmesin yeter, istersen araba kiralayabiliriz.”

Rafael başını salladı. “Senin araban iyidir. Bir an önce oraya varıp, sonra da aynı hızla geri dönmekten başka bir şey istemiyorum.”

Bryony başını, onun göğsüne dayadı. “Seni özleyeceğim, Rafael. Geçen se-fer de seni birkaç gün sonra göreceğimi düşündüğüm aklıma gelince...”

Rafael onun yüzünü ellerinin arasına alıp, gözlerinin içine baktı. “Geri ge-leceğim, Bryony. Bir uçak kazası ve bir hafıza kaybı bizi ayıramadıysa, bun-dan sonra hiçbir şey ayıramaz.”

“Seni seviyorum.”

Rafael onu öptü. “Ben de seni. Hadi şimdi biraz uyu. New York’a varınca seni ararım.”

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

“NİHAYET gelebildin,” dedi Cameron tatsız bir ifadeyle, havaalanında-ki yolcu karşılama bölümünde, Rafael’in bavullarını taşımasına yardım etmek için arabasından inerken. “Sen gittiğinden beri, Devon’ın suratından düşün bir parça. Temelin atılması geciktikçe iyice deliye döndü. Copeland da kızıyla evlenmesi konusunda onu sıkıştırıp duruyor. Herkes olup bitenlere bir anlam vermeye çalışıyor, ama ben neler olduğunu biliyorum. Bir yerde kadın varsa, orada felakete hazır olmak gerekir.”

“Cameron,” dedi Rafael, sakın bir sesle.

Cameron şoför koltuğuna oturmadan duraladı. “Efendim...”

“Kapa çeneni.”

Cameron işle, arkadaşlığı ve işle, kadınları asla karıştırmamak gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyleyerek, arabaya bindi. “Anlat bakalım... Davon kararsızlık yaşadığını söylüyor.”

“Kararsızlık filan yaşadığım yok,” diye homurdandı Rafael. “Ay Adası’ndaki araziyi kullanmadan da, bu projeyi gerçekleştirmenin bir yolunu bulabileceğimizi düşünüyorum, o kadar.”

Cameron bir küfür savurdu ve trafik sıkıştıkça daha da sinirlenerek, direksiyonu bir sağa, bir sola kırmaya başladı.

Rafael koltuğuna adeta yapışmıştı. Bu adamın arabasında yolculuk eden birinin, tazminat talep etme hakkı olmalıydı. Neyse ki, çok meşgul bir adam olduğundan, genelde şoför kullanıyordu. Bu defa kendisini alması için Devon’ın baskı yaptığını tahmin ediyordu.

“Hâlâ hatırlamıyorsun demek,” dedi Cameron, keskin bir manevra yaptıktan sonra.

“Hayır, hiçbir şey...”

“Ama gene de, ona inanıyorsun. DNA testini başlattın mı?”

“Evvelden aramızda geçenlerin artık bir önemi yok, çünkü şimdi ona aşışım,” dedi Rafael sakın bir şekilde.

Ve arabanın içini bir ölüm sessizliği kapladı...

Sonunda, “Tatil köyü projesi ne olacak peki?” diye sordu Cameron.

“Bir yolu olmalı... O yüzden döndüm. Geleceğim buna bağlı Cameron, bunu halletmemiz lazım.”

“Geleceğin için endişelendiğini görmek güzel,” diye mırıldandı Cameron. “Ya bizim geleceğimiz...”

“Belden aşağı vuruyorsun, dostum,” diye parladı Rafael. “Ryan, Devon ve sen umurumda olmasaydınız, burada olmazdım. O Allah’ın belası projeyi hemen iptal ederdim ve yatırımcılara da cehennemin dibine gitmelerini söyledim.”

Cameron başını iki yana salladı. “Sonra da ben kadınlardan uzak durmaya yemin edince, neden diye soruyorsun.”

“Farklı tatlar mı aramaya karar verdin yoksa?” diye sordu Rafael muzip bir tavırla.

Cameron arkadaşına ters ters bakıp, “Ne kastettiğimi gayet iyi biliyorsun,” dedi. “Kadınlar yatmak içindir. Yüz verdiğin anda işin bitti demektir.”

Rafael güldü. “Bu lafları sana yutturacağım günü dört gözle bekliyorum, biliyorsun değil mi?”

“Değişen nedir, anlayamıyorum? Dört ay önce, kral sendin. Ne istediysen elde ettin ve şimdi birdenbire, istediğinin bu olmadığına karar verdin.”

Rafael’in apartmanının önünde durdular.

Rafael, Cameron’a döndü. “Belki de artık başka şeyler istiyorumdur. Ayrıca dört ay önce ne istediğimi, sen nereden biliyorsun? Hastane yatağında gözlerimi açana kadar seni görmemiştim ki.”

Cameron başını iki yana salladı. “Adadan ayrılmadan önce beni aradın. Sözleşmeyi imzalattığını ve New York’a kalkan ilk uçağa bineceğini söyledin. Dört haftadır ortalarda olmadığını ve iyi bir tatil yaptığını umduğumu söylediğimde de, elde ettiklerinin, her türlü fedakârlığa değdiğini söyledin.”

Rafael donup kaldı. Birden nefes alamaz olmuştu. Başı aniden zonklamaya başlarken, göğüs kafesi acıyla sıkıştı.

“İyi misin, Rafael?”

Rafael’in gözünün önünden görüntüler yıldırım hızıyla geçiyordu... Kaybettiği hafızasından parçalar... Bölük pörçük... Sırsız... Başı dönmeye başlamıştı...

“Bir şeyler söyle, Rafael,” diye ısrar etti Cameron.

Rafael arabanın kapısını açmayı ve kendini kaldırma atmayı başardı. Arkadaşı da inmeye kalkışınca da, elini uzatıp engel oldu. “İyiym ben. Yalnız kalmak istiyorum. Sonra ararım.” Sonra da bavulunu bagajdan alıp, apartmanın girişine yöneldi.

Kapı görevlisi gülümseyerek, cam kapıları ardında kadar açtı.

Rafael ruh gibi asansöre bindi, kartını soktu ve asansör harekete geçtiğinde neredeyse dengesini kaybediyordu.

Bryony’yi ilk görüşü... Sevişmeleri... Hayır, onunla yatışı... Bryony’in anlaşılmayı imzaladığı ve çeki eline verdiği gün... Ona veda ettiği gün... Her şey öylesine büyük bir hızla geri geliyordu ki, Rafael’in başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

Asansör kapısı açıldı.

Rafael dairesinin kapısını güçlükle açıp, bavulunu kapı eşiğinde bırakarak, salondaki kanepelerden birine yığıldı. Hissettiği hayal kırıklığı yüzünden, ölmek istiyordu.

Elleriyle yüzünü örttü.

Bryony, kendisini asla bağışlamayacaktı...

Kendisinin de bağışlaması mümkün değildi...

“Adaya bir tatil köyü inşa edilse, çok mu kötü olur, büyükanne?” diye sordu Bryony, büyükannesinin verandasında otururlarken.

Laura ona sevgi dolu gözlerle baktı. “Sen, kendin için en iyi olana karar ver, Bryony. Bütün adanın mutluluğu senin sorumluluğunda değil. Bu tatil köyü projesi Rafael’le aranızı açacaksa, senin için neyin daha önemli olduğunu düşün. Kendi mutluluğu mu, yoksa adadakilerin mi?”

Bryony kaşlarını çatı. “Onu verdiği sözü tutmaya zorlamam, hata mı sen-ce? Önceleri her şey çok basit görünmüştü bana, ama kendisine güvenen iş ortakları, dostları ve yatırımcıları varmış. O hayatını böyle kazanıyor. Ve ben, onun her şeyden vazgeçmesini istiyorum.”

Büyükannesi başıyla onayladı. “Bu soruya ancak sen cevap verebilirsin. Bugüne kadar turistlerden uzak kalmayı başardık, ama bunun sonsuza dek sürmesini bekleyemeyiz, değil mi? Eninde sonunda Rafael olmasa başka biri, buraya bir tatil köyü inşa edecek.”

“Ada halkının benden nefret etmelerini istemiyorum,” dedi Bryony acıklı bir sele.

“Nefret edeceklerini sanmıyorum,” dedi Laura yavaşça. “Rafael seni seviyor. Ben de seviyorum. Başka kimin sevmesini istiyorsun ki?”

Bryony birden kendini aptal gibi hissetti. “Haklısın büyükanne, burası benim arazim, yani bir zamanlar benimdi ve buraya ne yapılacağına da ben

karar veririm. Vergi borcunu onlar değil, ben ödüyorum.”

“Benim aslan kızım,” dedi Laura bir kahkaha atarak. “Göster onlara kim olduğunu.”

“Büyükanne!” dedi Bryony, hayret dolu bir ifadeyle.

Laura, torununu bu hayret dolu ifadesi karşısında, bir kahkaha daha attı. “Uzun zamandır bekliyorsun, sevgili kızım. Önce gitti diye üzıldün, sonra seni terk ettiğini sandın. Ardından hamile olduğunu fark ettin. Derken geri döndü, mutlu oldun. Bu sefer pes edeyim deme sakın...”

Bryony eğilip büyükannesine sarıldı. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni, bebeğim.”

“Silas mevzuunda bu dediklerini sana hatırlatacağım.”

Laura bir kahkaha daha attı. “Silas’ı bana bırak sen. Er ya da geç, yelkenleri suya indireceğimi biliyor. Ben yaşlı bir kadını, bırak da biraz eğleneyim.”

“Senden uzak kalmak istemiyorum. Bebek doğduğunda onu görmeni istiyorum.”

Laura iç geçirdi. “Birbirimizi bir daha hiç görmeyecekmişiz gibi konuşuyorsun. Rafael sana bir uçak bileti bile alamayacaksa, onca parayı neden kazanıyor? Düğün hediyesi olarak bir jet iste bence.”

Bryony başını salladı. “Hasta yatağında bile mantıklı konuşuyorsun. Sırf değişiklikten nefret ettiğim için, bir sürü dert açtım başıma.”

Laura torununun elini sıkı. “Değişiklik iyidir. Herkes için. Bizi genç ve hayat dolu tutan şey değişikliklerdir... Değişiklik heyecan vericidir, hayatı sürprizlerle doldurur.”

“Rafael’i arayıp, inşaata başlamasını söylesem iyi olacak. Sırtından büyük bir yük kalkacağına eminim.”

“Neden bir uçağa atlayıp yanına gitmiyorsun,” dedi Laura. “Böyle şeyleri yüz yüze konuşmak çok daha iyidir.”

“Seni yalnız bırakamam. Doktora söz verdim.”

“Hadi ama iyi olduğumu biliyorsun. Silas’ı ararım seni havaalanına bırakır. Kendini iyi hissedeceksen, Gladyleri çağırıp burada kalmalarını isterim.”

“Söz mü?”

“Söz,” dedi Laura kararlı bir tavırla. “Şimdi internetten New York’a kalkan ilk uçakta yer var mıymış bir bakalım.”

~ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

BRYONY taksiye binip, şoföre adresi verdi. Hayatı boyunca böyle gergin olduğunu hatırlamıyordu. Rafael'in adresini satış sözleşmesinden bulmak zorunda kalmış olması ne saçmaydı. Adresini bile bilmiyordu, sohbet arasında bile geçmemişti.

Rafael cep telefonuna da, ev telefonuna da cevap vermediği için, paranoya-ya kapılmamaya çalışmıştı. İlk seferinde Rafael'in hastanede yattığı düşünülürse, telefonunu açamaması çok normaldi. Yine de o bildik çaresizlik ve terk edilmişlik hissinden kurtulamıyordu. Her ulaşamıyor mesajını alışında da, gerginliği biraz daha artıyordu.

Taksi yolculuğu uzadıkça uzadı ve sokak lambaları, giderek yoğunlaşan akşam karanlığında göz kırparcasına titreyiyorlardı. Bu şehir geceleri bambaşka bir havaya bürünüyordu. Gündüzleri insanlar, arabalar her yerdeydi ve korkunç bir karmaşa vardı. Geceleri ise kalabalık yine vardı, ama karanlığın içinde gökdelenlerden yayılan ışıklar gökyüzünü aydınlatıp, şehre çok güzel bir görüntü veriyordu.

Taksi, Rafael'in yaşadığı apartmanın önünde durdu.

Bryony arabadan inip, binaya baktı ve ürperdi. Montunu almayı unutmuştu. Yaşadığı yerde hava o kadar sıcakken, buranın serin olabileceğini tahmin edememişti. Tam kapıya doğru hamle yaptığı sırada, birisi hızla yanından geçti. Bu adam çok tanıdıktı. Ryan Beardsley olabilir miydi? Rafael telefonuna cevap vermediğine göre, belki binanın kapısından içeri onun yardımıyla girebilirdi. "Bay Beardsley," diye seslendi.

Ryan durdu ve Bryony'ye döndü.

"Beni hatırladınız mı?" diye söze girdi Bryony.

“Elbette hatırlıyorum,” dedi Ryan ters bir tavırla. “Burada ne işiniz var?”

“Rafael cep telefonuna cevap vermiyor. Onu mutlaka görmem lazım. Tatil köyü hakkında... Ona sorun kalmadığını söylemek istiyorum. Yatırımcılarla ve sizinle arasını bozulmasını istemiyorum.”

Ryan, karşısındaki kadına hayretle baktı. “Buraya bunu söylemeye mi geldin?”

Bryony başını evet anlamında salladı. “Ev telefonu var mı? Ondan haber aldınız mı? Şu anda, her zamankinden daha meşgul olduğunu biliyorum, ama birkaç dakika bile görsem yeter.”

“Daha iyi bir fikrim var,” diye mırıldandı Ryan. “Benimle gel, seni onun dairesine götüreyim. Devon’ın orada olması lazım. Rafael döndüğünden beri ondan haber almadık.”

Bryony’nin gözleri endişeyle açıldı.

“Hemen telaşlanma,” diye onu yatıştırdı Ryan. “Cameron onu eve bıraktığında gayet iyiymiş. Sanırım kendi kazdığı kuyudan çıkmaya çalışmakla meşgul.”

“Bu ne hal böyle?” dedi Devon, bezgin bir tavırla.

Rafael tek gözünü güçlükle açıp, eliyle kovalarcasına bir hareket yaparak, “Defolun evimden,” dedi.

“Sen küfelik olmuşsun.”

“Aramızda en zeki olanın sen olduğunu hep söyledim.”

“Batırmaya çalıştığın anlaşılmayı, böyle mi kurtaracaksın, söyler misin?”

“Tatil köyü umurumda değil. Ve sen... Hemen kaybol,” diyen Rafael tekrar gözlerini kapatıp, kanepenin yanındaki içki şişesine uzandı. Lanet olsun, boştu... Dili damağı kurumuştı ve başı da çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Ani bir hareketle kanepeden kalktı, ama hemen yanındaki kanepeye yığılıp kaldı. Gözlerini güçlükle açtığında da, Devon’ın burnunun dibinde durduğunu gördü.

“Neler olduğunu derhal anlatıyorsun bana,” dedi Devon sinirli bir tavırla. “Cameron seni havaalanından aldığı anda, her şey yolundaymış. Sonra birden suskunlaştığını söyledi ve buraya, sana bakmaya geldiğimde, seni ayakta duramayacak kadar sarhoş buluyorum.”

Rafael’in kalbine sanki bir bıçak saplandı ve daha da kötüsü tüm benliğini bir utanç duygusu kapladı. “Ben pisliğin tekiyim,” dedi kısık bir sesle.

“Elbette öylesin, ama eskiden bunu sorun etmiyordun.”

Rafael hızla ayağa fırlayıp, Devon’ın gömleğinin yakasına yapıştı. “Şimdi ediyorum. Kahretsin Devon, artık her şeyi hatırlıyorum. Anladın mı? Her şeyi

ayrıntılılarıyla hatırlıyorum ve hepsini yeniden unutmak istiyorum.”

Devon’ın gözleri kısıldı, ama yakasını arkadaşının elinden kurtarmaya çalışmadı. “Ne saçmalıyorsun sen? Bu kadar kötü ne yapmış olabilirsin?”

“Onu kullandım,” dedi Rafael alçak bir sesle. “Oraya, adayı ele geçirmek için ne gerekiyorsa yapmak amacıyla gittim ve yaptım da. Onu baştan çıkarttım, onu kullandım, ona vaatlerde bulundum ve istediğimi elde ettikten sonra da bir daha geri dönmek üzere o adayı terk ettim.”

Rafael kapı tarafından gelen sesleri duyarak döndü ve Brony’yi bembeyaz bir suratla karşısında görünce, donup kaldı.

Ryan, genç kadının yanında durmuş, koluyla destek vermeye çalışıyordu.

İşte Rafael’in en büyük korkusu gerçek olmuştu. Bryony’in burada ne işi vardı? Hemen kapıya doğru yönelirken, “Bryony...” dedi. Sesi, utanç, suçluluk, pişmanlık doluydu.

Bryony, Ryan’ın elinden kurtularak, geriye doğru bir kaç adım attı. Rengi o bembeyazdı.

Rafael onun bayılacağından korktu. “Beni dinle, Bryony, lütfen.”

Bryony gözleri yaşlarla dolu, hızla başını iki yana salladı. “Beni rahat bırak, lütfen. Hiçbir şey söyleme. Her şeyi duydum.” Sonra da hıçkırıkları koridorda yankılanarak, asansöre doğru koşmaya başladı.

Rafael sanki taş kesmiş gibi asansörün kapısının kapanışını izledi, sonra da güçlükle toparlanıp, arkadaşına dönerek, “Ryan onun peşinden git. Benim hatırım için. Şehirde kimseyi tanımıyor, başına bir şey gelmesin,” dedi yalvarır gibi.

Bir küfür savuran Ryan döndü ve asansör çağırma düğmesine sertçe bastı.

Bu sırada Rafael, Devon’dan apartman görevlisine arayıp, Ryan yetişene kadar Bryony’yi oyalamasını söylemesini istedi.

“Neden kendin onun peşinden gitmiyorsun?” diye sordu Devon, Ryan asansöre bindikten sonra.

Rafael kendini yeniden koltuğa bırakıp, iki eliyle başını tuttu. “Ona ne diyeceğim? Yalan söyledim. Onu kandırdım. Yani korktuğu her şeyi yaptım.”

Devon kanepenin ucuna oturup, arkadaşına baktı. “Peki, şimdi ne oldu?”

“Âşık oldum ve ona yaptıklarımı düşündükçe, o günlerde olduğum adamdan nefret ediyorum.”

“Bugün de aynı adam olman gerekmiyor,” dedi Devon fısıldarcasına.

Rafael gözlerini kapatıp, başını iki yana salladı. “O da bana hayatımın sonuna kadar aynı insan olarak kalmam gerektiğini söyleyip duruyordu.”

“Zeki kızmış.”

“Tanrım, Devon. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Ömrüm boyunca görüp göreceğim, en zeki, en güzel, en cömert kadın o. Şu an tek isteğim onunla

bir aile kurmak. Beni nasıl affedecek şimdi? Ya ben kendimi nasıl affedeceğim?”

“Bu sorulara ben cevap veremem,” dedi Devon. “Ama sen de tek başına burada oturarak cevapları bulamazsın. Onu gerçekten seviyorsan, onun için savaşmak zorundasın ve eğer vazgeçersen, bu değişmediğin anlamına gelir.”

Rafael başını kaldırdı. “Ondan vazgeçemem. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama onu bırakamam. O zamanlar nasıl bir pislik herifin teki olursam olayım, şimdi başka bir insanım ve onu çok seviyorum.”

“Yanlış insanı ikna etmeye çalışıyorsun,” dedi Devon. “Ben zaten senin tarafındayım. Kuzey Amerika’nın en kazma herifi de olsan, tatil köyü projesini batırsan da, ben senin yanındayım. İşleri halletmenin bir yolunu buluruz, merak etme. Sen git ve o kadını kap...”

~ ON DOKUZUNCU BÖLÜM ~

BRYONY asansörden çıktığında ruh gibiydi. Elleri buz kesmiş, zihni uyuşmuştu adeta. Rafael'in yüreğine bir hançer gibi saplanan sözleri, zihninin içinde dolanıp duruyordu.

Onu kullandım... Onu baştan çıkarttım...

Kapıya doğru güçlkle yürürken, kapı görevlisi önüne geçip, yavaşça kolunu tuttu. "Bayan Morgan, bir saniye bekler misiniz, lütfen?"

Bryony başını kaldırıp adama şaşkın şaşkın baktı. "Neden?"

"Bekleyin, lütfen."

Bryony başını iki yana sallayıp, ileri doğru bir hamle yapınca, görevli kolunu daha sıkı tutup, onu lobiye doğru çekti. Kolunu hızla çekip, "Dokunmabana," derken arkaya doğru yalpaladı ve birine çarptı. Tam özür dilemek için döndüğünde de, Rafael'in güvenlik şefi olan iri kıyım adamla karşılaştı.

"Bayan Morgan, New York'ta olduğunuzdan haberim yoktu," dedi adam ciddi bir tavırla. "Bay de Luca'ya haber verseydiniz, sizi havaalanından alırdım. Tek başınıza mısınız?"

Ramon'un gelişiyile rahatlayan kapı görevlisi, Bryony'yi korumayla baş başa bırakıp, yerine çekildi.

"Uzun kalmayacağım," dedi Bryony sinirli bir şekilde. "İşin aslı, havaalanına doğru yola çıkmak üzereydim."

Ramon şaşkın şaşkın karşısındaki kadına bakarken, Ryan gelip ikisinin arasına girdi. "Teşekkür ederiz, Ramon. Bayan Morgan'ı gideceği yere ben bırakırım."

"Sen öyle san," diyen Bryony, hızla kapıya doğru yöneldi.

Ama daha dışarı adım attığı anda, Ryan arkasından yetişip, kolundan nazik-

çe yakaladı.

Ryan'ın gözlerindeki anlayışlı ifade, Bryony'in gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu.

"Seni arabayla götürmeme izin ver," dedi Ryan nazikçe. "Hava çok soğuk... Taksiye binsen bile, hangi otele gideceğini bilmediğine eminim."

Bryony başını salladı. "Rafael'le kalırım diye düşünmüştüm." Sözleri, hıçkırıklarına karıştı..

"Gel," dedi Ryan. "Evim buraya çok yakın, misafir odam da var."

"Havaalanına gitmek istiyorum," dedi Bryony. "New York'ta kalmamın bir anlamı yok."

Ryan bir an tereddüt etti, sonra onu kolundan tutup binadan dışarı çıkarttı. "Pekâlâ. Seni havaalanına götüreceğim, ama uçağa binene kadar beklerim. Karnın aç mı?"

Bryony onun bu ani kibarlığından şaşkına dönmüştü. "Bunu neden yapıyorsun?"

Ryan gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle karşısındaki kadına uzun uzun baktı. "Nasıl duygular içinde olduğunu çok iyi biliyorum. Değer verdiğin birinin yalan söylendiğini öğrenmek..."

Bryony'in direnci giderek kırılıyordu. "Şimdi avaz avaz ağlamaya başlayacağım ama..."

Ryan'ın yüzünde anlık bir gülümseme dolaştı ve sonra hemen toparlanıp, ilerideki arabasını göstererek, "Duyduklarım doğruysa, istediğin kadar ağlamaya hakkın var," dedi.

"Artık gidebilirsin," dedi Bryony alçak bir sesle, Ryan bavulunu bilet kontroldeki tartıya yerleştirirken.

"Uçağın kalkmasına daha vakit var. Gidip bir şeyler yiyelim."

"Midemin kaldıracağını sanmıyorum," diyen Bryony elini midesine bastırıp, bulantıyı geçirmeye çalıştı."

"Meyve suyu filan içersin o zaman..."

Bryony iç geçirerek pes etti. Bu adamın anlam veremediği ısrarlarına karşı koyacak gücü yoktu. Ve birkaç dakika sonra kendini, önünde bir bardak meyve suyuyla, ufak bir kafede oturur buldu. Bardağa diktği gözleri yaşlarla doluydu.

"Gene ağlamaya başlama, ne olursun," dedi Ryan yalvarır gibi.

Bryony kendini toplamak için derin bir nefes aldı. "Bana karşı çok iyi davrandın. Karşımda böyle ağlayıp durduğum için özür dilerim."

"Önemli değil, neler hissettiğini çok iyi anlıyorum."

"Bunun nasıl bir duygu olduğunu bildiğini söylemiştin," dedi Bryony, titre-

yen bir sesle. “Sen kimden kazık yedin?”

“Evlenmeyi planladığım kadından.”

“Nasıl oldu?”

Ryan’ın bakışlarından, Bryony onun bir şey anlatmayacağını sandı.

“Nişanlandıktan birkaç hafta sonra, ağabeyimle yattı.”

“Aman Tanrım! Senin ki de berbatmış. Güvendiğin biri tarafından aldatılmak çok berbat bir durum...” diyen Bryony meyve suyunu bir dikişte içip, bardağı masaya bıraktı.

“Miden düzeldiyse, yiyecek bir şeyler söyleyelim.”

Ryan’ın kendisi için kaygılanması, Bryony’n hoşuna gitti. “Çok aç değilim ama bir şeyler atıştırmam iyi olabilir.”

Ryan ayağa kalktı ve birkaç dakika sonra, elinde çeşit çeşit minik sandviçler ve bir bardak meyve suyuyla geri döndü.

Bryony ilk lokmasını ısırdığı anda, ne kadar aç olduğunu farkına vardı.

Ryan gözlerinde bir şefkat ifadesiyle onu seyrediyordu. “Şimdi ne yapacaksın?”

Bryony lokmasını çiğnerken durdu, sonra yeniden çiğnemeye devam etti. Meyve suyundan bir yudum aldı. “Eve gideceğim. Bebeğimi doğurup, her şeyi unutmaya çalışacağım. Hayatıma devam edeceğim. Büyükannem var, ada halkı var...”

“Kelly de böyle mi yaptı, acaba?” dedi Ryan kendi kendine konuşur gibi. “O da hayatına devam mı etti mi acaba?”

“Adı Kelly mi? Yani eski nişanlının...”

Ryan başını salladı.

“Ağabeyinle çıkmaya devam etmedi demek ki...”

“Hayır, çıkmadı. Nereye gittiğine dair de en ufak bir fikrim yok.”

“Daha iyi olmuş. Nişanlısının ağabeyiyle yatacak tipte bir kadını kafana takmaya değmez...”

“Haklı olabilirsin,” dedi Ryan.

Bryony karnını doyurmuştu. Ve Rafael’in sözleri yine kulaklarında yankılanmaya başlamıştı. Küçük düşürülmüştü... Öfkeliydi... Aldatılmıştı... Üstelik Rafael’in kendisini ikinci kez aldatmasına izin vermiş, onunla yine yatmıştı ve bu kez daha da beter âşık olmuştu. Ona inanmakla ve yazılı bir anlaşma yapmamakla ne büyük aptallık etmişti. Zaten ona âşık olması en büyük aptallıktı... Yanağından aşağı bir damla yaş yuvarlandı. Tam aceleyle silmeye çalışırken yeni bir damla ve bir yenisi, bir yenisi daha...

“Çok üzgünüm, Bryony. Başına gelenleri hak etmiyorsun,” dedi Ryan, alçak bir sesle. “Rafael benim dostum, ama bu sefer haddini aştı.”

Bryony gözyaşlarını silip, başını eğdi. “Ben de üzgünüm. Mantiğim imkân-

sız olduğunu söylese de, çok büyük bir beklentiye girmiştim. New York'a gelip, onun karşısına çıkmamalıydım. O istediğini elde etmek için beni kullandı, ama ben içimdeki bir ses uyarmasına rağmen onun peşini bırakmadım. Evimde otursaydım, aynı şeyler ikinci kez başıma gelmeyecekti."

"Onu unutabilir miydin?" diye sordu Ryan, tatlılıkla.

"Bilmiyorum. Ama her halükârda evimden binlerce kilometre uzakta, gözlerim patlayana kadar ağlıyor olmazdım."

"Doğru," diye kabul etti Ryan ve saatine baktı. "Gitsek iyi olur." Ve tam bu sırada telefonu çaldı. Arayanı görünce de kaşları çatıldı ve bir an tereddüt edip, telefonu sessize aldı. Sonra başını kaldırıp, "Hazır mısın?" dedi.

Bryony başıyla onayladı. "Teşekkür ederim, Ryan. Gerçekten, bana çok iyi davrandın."

Ryan gülümseyip onu kolundan tuttu ve güvenlik kapısına doğru yürümeye başladılar.

"Pekâlâ. Geldik işte," dedi Bryony kapıya vardıklarında.

Ryan onun yanağına dokundu ve ani bir hareketle kendine doğru çekip, sıkıca sarıldı. "Kendine ve bebeğe çok iyi bak."

Bryony geri çekilip ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, Ryan."

~ YİRMİNCİ BÖLÜM ~

RAFANEL ayaklarını sürüyerek duşa girdi ve alkolde boğulan beynini on beş dakika boyunca soğuk duşun altında tutarak, kendini cezalandırmaya başladı. Bryony'in nerede olduğunu öğrenmek için, Ryan'a ulaşmaya çalışmıştı, ama Ryan telefonuna cevap vermiyordu. Kendini toplaması ve sevdiği kadını nasıl ikna edeceğine karar vermesi lazımdı. Bu hayatının en önemli anlaşmasıydı. Bir tatil köyü projesi değildi... Dostlarıyla yaptığı bir ortaklık anlaşması da değildi... Bryony ve doğacak çocukları söz konusuydu... Ona karşı, nasıl olup da böylesine aşağılık bir davranış sergilediğini anlayamıyordu. Bryony kendisini dinlerse... Eğer bir şans daha verirse... Ona bu dünyada hiçbir şeyin ondan daha değerli olmadığını ispatlamak için her şeyi yapacaktı... Duştan çıktığında donuyordu, ama zihni berraklaşmıştı. Artık tek bir hedefi vardı... Bryony'yi geri almak...

Üzerini giyip, kararlı adımlarla salona döndüğünde, koltuklarda yayılmış oturan Cameron ve Devon'ı görünce şaşırdı. "Siz ikiniz berbat görünüyorsunuz," dedi ve mutfığa yöneldi.

"Konuşana bakın. En son ne zaman böyle küfelik olmuştun? Üniversite mi? Yaşlandığını kimse söylemedi mi sana?" dedi Cameron.

"Planın nedir bakalım?" diye sordu Devon, kelimeleri yaya yaya.

"Onun kalbini tekrar kazanmak zorundayım," dedi Rafael. "Anlaşmanın da, tatil köyünün de canı cehenneme. Burada söz konusu olan benim hayatım. Sevdiğim kadın... Doğacak çocuğum... Saçma sapan bir proje uğruna onlardan vazgeçemem."

"Sen ciddisin," dedi Cameron.

"Elbette ciddiyim," diye bağırdı Rafael. "Artık iş bağlamak için ne olsa ya-

pan, insanları kullanan, pislik bir herif olmak istemiyorum. Ve sizin de, böylesine pislik bir adama, neden bunca zamandır destek verdiğinizi anlayamıyorum.”

Cameron güldü. “Tamam, şimdi de bize sataşmaya başla bakalım.”

“Ryan’dan haber alan oldu mu? Aşağılık herifi onun peşinden gönderdim, ama telefonuna cevap vermiyor,” dedi Rafael kızgın bir tavırla.

“Bir de ben arayayım. Senin telefonlarına çıkmıyordur belki de,” diyen Devon, tam telefonunu eline almıştı ki, asansörün katta durduğunu duydular.

Rafael nefesini tutarak hızla kapıya doğru döndü. Bir mucize olur da, Bryony geri döner miydi acaba?

Ama kapıdan içeri Ryan tek başına girdi.

“Bryony nerede? Kaç saattir sana ulaşmaya çalışıyorum. Hangi cehennemdesin?” diye bağırdı Rafael.

Ryan arkadaşına ters ters baktı. Bakışlarında suçlama ve öfke vardı. “Kalbini kırdığın kadının ağlamalarını dinliyordum. Başına gelen en iyi şeyi mahvettiğine göre, artık rahatlamışsındır umarım.”

“Hadi ama,” dedi Devon ayağa kalkarken. “Bu onların arasındaki bir mesele, Ryan. Rafael kendine yeterince yükleniyor zaten, bir de senin saldırmana gerek yok.”

“Öyle mi? Ama o kadının ağlamalarını dinlemek zorunda kalan sen değildin.”

“Bryony nerede?” diye tekrar sordu Rafael bitkin bir halde. Bryony’nin ağladığını duymak, yüreğine bir ok gibi saplanmıştı sanki. “Onu görmem lazım, Ryan. Nereye götürdün onu?”

“Havaalanına. Uçağı çoktan kalkmıştır.”

Rafael bir küfür savurdu ve duvara bir yumruk indirdi. Sonra da alnını camlı bir dolabın kapısına dayayıp, bir süre içinde kabaran öfkeyle mücadele etti. Sonunda başını kaldırdığında, olamayacak kadar sakindi. Dostlarına baktı ve büyük ihtimalle aralarındaki dostluğun sona ermek üzere olduğunu düşündü. “Bryony’yi kaybedemem.”

Devon başıyla onayladı. “Haklısın.”

“Anlaşmayı iptal ediyorum. Neye mal olursa olsun, o araziye de iade edeceğim,” dedi Rafael sakince.

Cameron başını salladı. “Sana hak veriyorum. Onu, ancak bu şekilde ikna edebilirsin.”

Rafael’in şaşkın bakışları altında, üç arkadaşı da başlarıyla onaylıyorlardı. “Kızmadınız mı? Bu işe çok emek harcadık.”

“Tatil köyü projesini bize bırakmaya ne dersin?” dedi Devon. “Sen onun peşinden git. Yuvanı kur. Çocuğunu büyüt. Ve mutlu ol. Ben de başka bir

arazi bulabilir miyiz, bir bakayım.”

“Nasıl isterseniz öyle yapın,” dedi Rafael. “Size çok şey borçluyum. Beni olanlardan haberdar edin.”

“İleride bu sözlerini sana hatırlatırım,” dedi Devon gülerek.

“Seni havaalanına bırakalım mı?” diye sordu Ryan. “Şoför dışarıda.”

“İyi olur. Cüzdanımı alıp geliyorum.”

“Yanına eşya almayacak mısın?” diye sordu Cameron.

“Hiç gerek yok. Oraya gidince Bryony bana kot, terlik filan alır nasıl olsa.”

“Seni iyice benzettikten sonra, demek istiyorsun herhalde,” dedi Ryan.

“Beni affetsin de, ne yaparsa yapsın,” dedi Rafael.

“Acınacak haldesin,” dedi Cameron alaycı bir tavırla.

Devon bir kahkaha attı. “Aşk bir erkeği bu hale getirir işte. Bu yüzden benim gibi yapın ve sadece para için evlenin.”

“En iyisi hiç evlenmemek,” dedi Cameron. “Üstelik maliyeti de düşük. Boşanmak çok pahalı...”

Rafael başını salladı. “Bir de bana pislik diyorsunuz. Hadi Ryan. Uçağı kaçırmayalım.”

“**B**ryony!”

Bryony arkasını döndüğünde, büyükannesinin verandadan el salladığını gördü. Silas da yanındaydı...

Bryony son birkaç saattir kumsalda oturmuş, düşünceleriyle baş başa, denizi seyreliyordu. Büyükannesiyle, Silas’ın kendisi endişelendiklerinin farkındaydı. Olup bitenleri onlara kısaca anlatmıştı. Rafael’in nasıl bir oyun oynadığını ve tatil köyünü inşa etmeye devam edeceğini biliyorlardı. Mücadeleden vazgeçmeye karar vermişti, çünkü sonuç değişmeyecekti. Sadece sevdiği adamla birlikte olamayacaktı, o kadar.

Bryony büyükannesine ve el Silas’a el sallayıp, denizi seyretmeye devam etti. Şimdi onlarla uğraşacak durumda değildi. Eve döndüğünden beri, ikisi de gözünün içine bakıyorlardı. İstedığı tek şey, hiç kalkmadan günlerce uyumaktı, ama gözünü her kapattığında, Rafael’in sesi kulaklarında çınlıyordu. Ağlamaktan gözleri şişmişti ve başı çatlayacak gibi ağırıyordu.

Cep telefonu çaldı ve Bryony daha önceki, belki yirmiyi bulan her aramada yaptığı gibi ekrana baktı, Rafael’in adını gördü ve reddet tuşuna bastı. Ve birkaç saniye sonra da, bir sesli mesajı daha olduğunu bildiren sesi duydu. Rafael’in söyleyecek neyi kalmış olabilirdi ki? Üzgünüm mü, diyecekti? Seni istemeden kandırdım mı diyecekti? Nasıl bir pislik olduğunu söyleyip, bağışlanmak mı isteyecekti? Peki, onun bütün bunları o çok değerli yatırımcılarını kaçırmamak için söylemediğinden nasıl emin olacaktı?

Bryony böyle kuşkucu birisine dönüşmüş olmaktan hoşnut değildi. Eskiden böyle kötü insanlar olabileceğine inanmazdı, ama Rafael ona iş dünyası ve insanların para için yapabilecekleri şeyler hakkında çok şey öğretmişti. Rafael'in bu işten kazanacağı onca para geceleri yatağını sıcak tutacak mıydı? Mahrum kalacağı bebeğinin gülücüklerinin yerini tutacak mıydı? Bu düşüncelerle yüreğini sıkıştırdı. Para neydi ki, bir kâğıt parçası... Ama bir çocuk... Dünyadaki en değerli varlıktı... Ve bütün bu güzellikleri hiç bir karşılık beklemeden bu adamın ayaklarının altına sermişti... Tanrım! Ne kadar da aptaldı... Kıyıya vuran dalgalardan ayakları buz kesince, yerinden kalkıp, yorgun adımlarla büyükannesinin verandasına yöneldi. Oraya varınca herkese iyi geceler dileyip, büyükannesini iyi olduğuna ikna edecek, sonra da evine gidip, bütün geceyi ve ertesi günü uyuyarak geçirecekti.

Ve eve yaklaştıkça, verandada dikilen Rafael'i gördü. Büyükannesi ve Silas görünürlerde yoklardı. Tanrım! Nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti? Neden gelmişti? Bryony şaşırdığını belli edip, ona bu tatmini yaşatmak istemediğinden, basamakları yavaş yavaş tırmanıp, Rafael'in yanından geçti ve sandalyenin üzerinde duran kazağını alıp, evine giden taşlık yola yöneldi.

"Bryony," diye seslendi Rafael. "Bekle, lütfen. Konuşmamız lazım."

Bryony adımlarını hızlandırdı. Rafael'in ayak seslerini duyuyordu. Tam evinin kapısını açmak üzereydi ki, Rafael bileğine yapıştı.

"Beni dinle, lütfen," diye yalvardı Rafael. "Senden bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum. Ama lütfen beni dinle. Seni seviyorum."

Bryony kaskatı kesildi ve ıstırap bütün vücudunu yeniden ele geçirirken, gözlerini kapattı. Neyse ki gözyaşları artık tükenmişti de, ağlayamıyordu. "Sen sevmeyi bilmiyorsun," dedi alçak bir sesle. "Sevmek için, bir insanın yüreği ve ruhu olması gerekir."

Rafael irkildi, ama onun bileği bırakmadı. "Sana yalan söylemek istemiyorum, Bryony. Yaptıklarımı mazur göstermeye de çalışmayacağım."

"Aferin," dedi Bryony sert bir şekilde. "Vicdanın rahatladı mı peki? Şimdi beni rahat bırak. Senden başka bir şey istemiyorum, Rafael. Günah çıkartmak istiyorsan, gidip rahiple konuş. Ne istiyorsun, araziyi aldın, istediğini elde ettin."

"Sen hariç," dedi Rafael ıstırap dolu bir sesle. "Bir de kendimi..."

"Lütfen, Rafael," dedi Bryony yalvarırcasına. "Çok yorgunum ve bir an önce uyumak istiyorum. Şu anda seninle uğraşamam. Git, lütfen."

Rafael itiraz edecek gibi olduysa da, genç kadının bileğini tutan parmakları yavaşça açıldı. "Seni seviyorum, Bryony. Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez. Şimdi uyu. Ama seni bırakmaya niyetim yok. Eğer pes etmeyen biri olduğumu düşünüyorsan, haklı olduğunu göreceksin." Sonra da arkasını dönüp bü-

yükannenin evine giden taşlık yola yöneldi.

Bryony yüreği acıyla dolup, bin parçaya ayrılırken, gözlerini kapattı. Ağlamak istiyordu, ama her şeyini verdiği adam uzaklaşırken, orada öylece durmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Bir hafta geçti,” dedi Rafael acı içinde. “Bırakın benimle konuşmasını, daha suratıma bile bakmadı. Eski ben olsam, çok daha ısrarcı davranırdım.”

Laura’nın arka verandasında oturmuş, Silas ile bira içiyor ve Bryony’nin kendisiyle hâlâ konuşmuyor olmasından yakınıyordu. Resmen kafayı üşütmeğe üzereydi.

Silas güldü. “Sağlam inatçılardanmışsın evlat, kabul etmem lazım. Başka biri olsa, çoktan kuyruğunu kısıtırıp evine dönmüş olurdu. Laura’yı ikna etmiş olmana da inanamıyorum. Saf mısın, yoksa çok mu akıllısın karar veremedim.”

Bryony kumsalda yaptığı yürüyüşler haricinde hiç dışarı çıkmıyordu.

Laura her gün gidip torununun nasıl olduğuna bakıyordu.

Rafael onunla konuşmak için bir kez yanına yaklaşmaya çalışmış, ama Bryony hızla kendisinden uzaklaşınca, bir daha hiç ona yaklaşmayarak, dışarıda geçirdiği ender zamanların tadını çıkartmasına izin vermişti. “Gitmeye niyetim yok,” dedi. “Ne kadar sürerse sürsün. Beni hâlâ seviyor, biliyorum, ama çok üzüldü ve haklı da... Ben, onu hak etmiyorum, ama kendimden hoşnut değilsem, değişebileceğimi söyleyen de oydu. Şimdi değiştiğimi görmesini istiyorum.”

Silas elini, Rafael’in omzuna koydu. “Kazanmak istiyorsan, büyük oynamalısın...”

Rafael kaşlarını çatıp, yanındaki adama döndü. “Kafandan neler geçiyor?”

“Mesele benim değil, senin kafandan geçenler. Bana ve Laura’ya projeyi iptal ettiğini söyledin, ama Bryony’nin bundan haberi yok. Ada halkının da yok... Bence değiştiğini ispatlama şansını kaçıırıyorsun.”

“Anladım,” dedi Rafael yavaşça.

“Anladığımı sanmıyorum. Bir kasaba toplantısı talep et. Ben tatil köyü projesiyle ilgili önemli açıklamalar yapacağını duyururum. Bu durumda herkes itirazlarını dile getirmek için koş a gelecektir.”

“Ama Bryony evinden çıkmıyor ki...”

“Laura ile ben, onu toplantıya getiririz. Sen herkesin önünde ukalalık yapmamayı nasıl becereceğini düşün, yeter,” dedi Silas muzipçe gülerek.

Rafael iç geçirdi. İşinin zor olduğunun farkındaydı. Değişmiş olabilirdi, ama özel hayatını yüzlerce kişinin önünde ortaya sermeye de can atmıyordu doğrusu. Ama Bryony’e kendisini dinletmenin tek yolu buysa, gururunu bir

kenara bırakıp, yapmak zorundaydı...

“Kafayı mı yediniz siz?” diye itiraz etti Bryony. “Neden onun tatil köyü planlarıyla ilgili böbürlenmelerini dinlemeye gideyim, anlamıyorum?”

“Korkak olduğunu bilmiyordum, Bryony,” dedi Silas, kızgın bir tavırla. “Olup biteni herkes öğrendi ve kimse seni suçlamıyor.”

“Ne düşündükleri umurumda değil,” dedi Bryony alçak sesle. “New York’a, Rafael’in yanına giderken, onları karşıma almaya hazırdım zaten.”

“Sorun nedir öyleyse?” diye sordu Laura.

“Onu görmek istemiyorum. İkiniz bunu neden anlamıyorsunuz? Onu görmek canımı yakıyor.”

“En doğrusu başın dik olarak onun karşısına çıkmak ve bu işi ne kadar çabuk halledersen, ondan o kadar çabuk kurtulursun.”

Bryony iç geçirdi. “Gidersem, beni kendi halime bırakacak mısınız?”

“Bugünden sonra her şey yoluna girecek, Bryony. Göreceksin,” dedi Laura gülerek.

Bryony, Silas ve büyükannesiyle belediye binasının kapısından girip, en ön sıradaki yerlerden birine oturturken, kaçmamak için kendini zor tutuyordu.

Neyse ki, dışarıdan birinin gelip, adalarını tatil beldesine çevirmesine izin verdiği için kimse yüzüne tükürmüyordu... Henüz...

Rupert yüzünde garip bir gülümsemeyle salona girdi. Bu o her zamanki politikacı gülümsemesi değildi... Bu çok samimi bir gülümsemeydi... Sessizliği sağlamak için elini kaldırdı, ama uğultu dinmedi... Hafifçe öksürdü... Yine olmadı... Seçmenlerinden bile gereken saygıyı görmediğinden yakınıp dururdu zaten...

Sonunda Silas ayağa kalktı, iki elini havaya kaldırdı ve “Sessizlik, millet. Belediye başkanı bir şey söylemek istiyor,” diye adeta gürledi.

Ve salona anında bir sessizlik çöktü.

Rupert, Silas’tan tarafa ters bir bakış fırlatıp, konuşmaya başladı. “Bugün Tricorp Yatırım’dan, Rafael de Luca aramızda. Adada yakın bir tarihte satın aldığı arazi hakkında sizlerle konuşmak istiyor. Dikkatle dinleyin lütfen.”

Bryony onun salonda olup, olmadığına bakmamak için kendini güç tuttu.

Salondakiler mırıldanmaya başlamışlardı.

Ve sıraların arasındaki koridorda ayak sesleri duyuldu.

Rafael platforma çıktı. Kot ve tişört giymişti. Yorgun bir hali vardı. Saçlarını taramamış ve tıraş olmamış gibiydi. Gözlerinin altında da morluklar vardı. Boğazını temizledi ve bakışlarını salonda dolaştırıp, Bryony’ye kilitledi.

Bryony onu şaşkınlıkla izliyordu. Onun gibi kendinden emin bir iş adamı, nasıl bu kadar gergin olabilirdi? Kürsünün üstünde duran bir şeylerle oynayıp, başını tekrar kaldırdığında, gözlerindeki toy ifade, yüreğini sıkıştırdı.

“Bu adaya tek bir amaçla gelmiştim. Bryony Morgan’ın satılığa çıkarttığı araziye satın alma amacıyla...”

Salondan bir uğultu yükseldi.

Rafael aldırmayıp, konuşmasını sürdürdü. “Ancak onun bu arazinin satışıyla ilgili bazı çekinceleri olduğunu anlayınca, kalbini kazanıp, kandırmaya karar verdim. Amacım, benden istediği her şartı yerine getireceğime, yazılı bir anlaşma olmadan inanmasını sağlamaktı.”

Bryony ayağa fırlayacak gibi olduysa da, büyükannesi şaşırtıcı bir güçle koluna yapışıp, engel oldu. “Otur. Bırak sözünü bitirsin, Bryony.”

Rafael salondaki öfkeli konuşmaları yatıştırmak için elini kaldırdı. Ardından bakışları bir kez daha Bryony’yi buldu.

Onun bakışlarındaki içten ifadeye kapılan Bryony, yerine oturdu.

“Yaptıklarımдан gurur duymuyorum. Fakat ben böyle biriymdim. Adadan, temel atma zamanı gelene kadar dönmemek niyetiyle ayrıldım ve bir uçak kazası geçirdim. Kaza sonrasında da, burada geçirdiğim zamana dair her şey hafızamdan silindi. Şimdilerde, bu kazayı geçirdiğim için çok seviniyorum, çünkü hayatımı değiştirdi.”

Bu son açıklamanın ardından, odaya bir sessizlik çöktü. Herkes, söyleyeceklerini daha iyi duymak için, öne eğilmişti sanki.

“Buraya Bryony’yle birlikte döndüm. Amacım hafızamı yeniden kazanmaktı. Ve hem bu adaya ve hem de Bryony’ye âşık oldum. Bryony bana sürekli olarak hayatımın sonuna kadar aynı insan olmak zorunda olmadığını söyledi. Değişebileceğimi ve istediğim gibi biri olabileceğimi söyledi. Haklıydı... Artık değişmek istiyorum. Kendimle gurur duymak istiyorum... Bryony Morgan’ın seveceği adam olmak istiyorum...”

Bryony’in gözleri yaşlarla dolarken, elleri kucagında yumruk oldu.

Laura uzanıp torunun ellerini tuttu ve teskin etmek istercesine okşadı.

“Satın aldığım araziye Bryony’ye geri veriyorum. Dilediği gibi kullanabilir. İster kasabaya bağışlasın, ister park yapsın... Artık o arazi beni ilgilendirmiyor... Ben yalnızca onunla ve doğacak çocuğumuzla ilgileniyorum,” diyen Rafael ayakta durmakta zorlanıyor gibiydi. Kürsünün kenarına tutunup, bir süre öylece durdu, sonra platformun basamaklarından inip, Bryony’in önüne diz çöktü. Ve elini tutup, daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi parmaklarını, onun parmaklarına kenetledi.

“Seni seviyorum, Bryony. Beni affet lütfen. Ve benimle evlen. Beni daha iyi bir insan yapacağını söyle. Hayatımın sonuna kadar, senin ve çocuğumuz

için yaşayan iyi bir insan olmaya çalışacağım.”

Bryony boğazına bir hıçkırık düğümlenirken, sandalyesinden fırlayıp, kendini onun kollarına attı ve yüzünü omzuna gömüp, hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı.

Rafael elini onun ensesine koyup, sıkıca sarıldı ve gözyaşlarına boğulmaya çalışarak, Bryony’ın yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra biraz geri çekilip, sevdiği kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine uzun uzun baktı.

Salondakilerden iç çekenler, tezahürat yapanlar, hatta alkışlayanlar vardı.

Ama Bryony hiçbir şey duymuyordu. “Oh... Rafael,” diye inledi.

“Bana cevap ver, bebeğim,” diye mırıldandı Rafael. “Bana daha fazla acı çektiirme. Bana bir şans ver.”

Bryony onun sakallı yüzünü okşadı ve görünüşünü hafızasına kazımak istencesine gözlerinin içine baktı. “Ben seni her halinle seviyorum, Rafael. Ve evet, seninle evleneceğim.”

Rafael, onu kucağına aldığı gibi, dönmeye başlarken, “Evet dedi!” diye haykırdı.

Salondakiler neşeyle tezahürat yaparlarken, Laura burnunu çekti.

Silas, ona mendilini uzattı ve Laura burnunu sildi.

Rafael, sonunda Bryony’i yavaşça yere indirdi, ama kollarıyla sıkı sıkıya sarılmaya devam etti. “Özür dilerim, Bryony,” dedi içtenlikle. “Sana yalan söylediğim ve seni incittiğim için özür dilerim. Zamanı geri alabilseydim, inan her şeyi değiştirdim.”

“İyi ki değiştiremiyorsun,” dedi Bryony aynı içtenlikle. “Burada oturmuş, seni dinlerken, olaylar başka türlü gelişseydi, şu anda burada olmayacağını fark ettim. Önemli olan, beni şu anda seviyor olman... Tabi yarın ve daha sonra, daha sonra da...”

“Seni tüm yarınlara boyunca seveceğim Bryony.”

Kasaba halkı yavaş yavaş salonu boşaltmaya başlamıştı. Sonunda Laura ve Silas da salondan çıktılar ve ortalık sessizliğe gömüldü.

“Peki, şimdi ne yapacağız, Rafael? Sen ne yapacaksın? New York’a, projeye devam etmeni söylemek için gelmiştim. Şimdi ne olacak?”

Rafael iç geçirdi. “Ryan, Devon ve Cameron beni destekliyorlar. Buraya gelmek için yola çıkmadan önce bana, yeni bir arazi bulmaya çalışacaklarını söylediler. Ben de onlara, seni ve doğacak çocuğumuzu, para yüzünden kaybetmeye niyetim olmadığını söyledim. Şimdi sen de yanımdasın. Bunlar bana yeter.” Sonra derin bir iç geçirip, “Çok yorgunum. Sen de öylesin. Neden eve gidip yatmıyoruz. Seni yeniden kollarıma almaktan başka bir şey düşünemiyorum şu an...” diye devam etti.

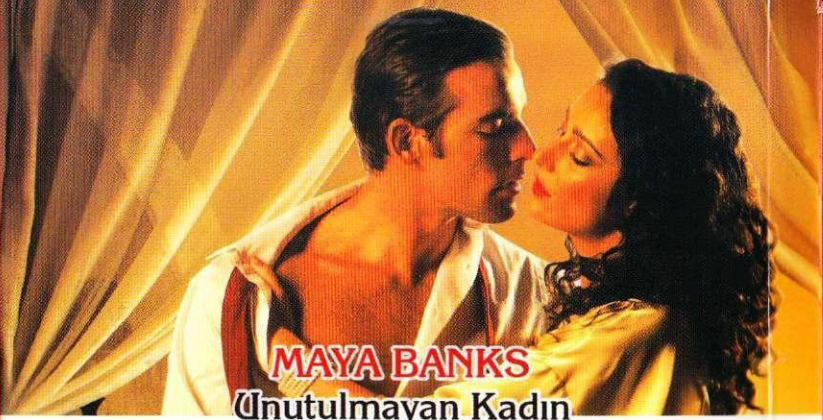
Bryony ona yaslandı ve gözlerini kapattı. Sanki üzerinden ağır bir yük kalkıyordu. Günlerdir ilk kez mutlu ve neşeliydi. Rafael'in elini tutup, sıraların ortasındaki koridordan kapıya doğru çekti.

Dışarı adım attıkları anda, güneşin parlaklığı, ikisinin de gözlerini kamaştırdı.

Bryony bu sıcaklığın tüm benliğini sarmalamasını ister gibi, yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Sonra da başını çevirip, dikkatle kendisini izleyen adama baktı... Ve sevdiği adamın gözlerinde, güneşe rakip olacak bir sıcaklık ve parlaklık olduğunu gördü... Yüzyıllar geçse bu bakışlardan sıkılması mümkün değildi. "Hadi eve gidelim."

Rafael gülümsedi ve yakında hem sevgili karısı, hem de dünyanın en mükemmel annesi olacak kadının elini tutarak, park yerindeki arabasına doğru götürdü.

SON

MAYA BANKS

Unutulmayan Kadın

Bryony benliğini kaplayan keder dalgasına dayanmak için gözlerini kapattı. Demek Rafael kendisine âşık olmamıştı... Demek her şey yalandı... Nasıl bu kadar saf olabilmişti... Onun gerçek niyetini nasıl anlayamamıştı... Aşk gözünü kör mü etmişti? Hayır, her ne olursa olsun bu yalanlarının, o adamın yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti. Elinden geleni ardına koymayacak ve kendisinden satın aldığı o araziye, bir turist mabedine çevirmesine asla izin vermeyecekti. Bu adamın, zengin jet sosyetenin eline geçmesine seyirci kalamazdı...

KATHERINE GARBERA

Doğru Aşk

Adam döndü ve Gail'in nefesi kesildi... Sanki dünya durmuştu... Tanrım! Bu adam... Bu adam Yeni Zelandalı milyarder, otel ve gece kulüpleri sahibi Russell Holloway'di. Hayır bu adam flörtü olamazdı... Bu kesinlikle bir şakaydı... Bu adam tam bir çapkındı... Neden böyle bir çöpçatanlık programına gelmişti ki? Parlak ve yoğun bakışların gücüyle sarsıldı. Aslında hiç de öyle söylendiği gibi, ahlaksız biri gibi görünmüyordu. Aksine bronzlaşmış teniyle, zinde ve çok yakışıklı görünüyordu. Bu kadar kötü bir şekilde dedikodusu yapılan biri için, olabileceğin en iyisiydi...

ISSN 2146-0981

9 772146 098005

HARLEQUIN®

Desire

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.

Fiyatı: 9,90 TL / Kibris:13,90 TL

Avrupa: 5 €

HQN DE-1 2012/10

Desire